"Ateşli, komik ve tutku dolu. Tam bir kaçış."

-KATY EVANS

Darmadağınık

Emma Chase

The New York Times ve USA Today Bestseller

EPHESUS

Darmadağınık

Emma Chase

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI EMMA CHASE'İN *KARMAKARIŞIK* ADLI KİTABININ DEVAMI OLAN *DARMADAĞINIK*'TA, KATE'LE DREW'UN BAŞINA BEKLENMEDİK OLAYLAR GELİYOR VE İKİLİ İLİŞKİLERİ İÇİN YENİDEN *PAZARLIĞA OTURMA* İHTİYACI HİSSEDİYOR.

İnsanlar ikiye ayrılır: Yaşananlara temkinli yaklaşanlar ve gözünü daldan budaktan sakınmayanlar... Ben hep sakin kalmaktan yana olmuşumdur. Tedbirli, planlar yapan biriyim. Ne var ki, Drew Evans'la tanıştığımda her şey değişti. Drew çok inatçıydı. Kendisine ve tabii bana çok güveniyordu.

Ama bütün aşk hikâyeleri sonsuza dek mutlu devam etmez. Drew ile atlarımızı batan güneşe doğru süreceğimizi mi düşünmüştünüz? O zaman aramıza hoş geldiniz! Şimdi hayatımın en önemli seçimini yapmak zorundayım. Drew ise kendi seçimini çoktan yaptı. Hatta bu kararı ikimiz adına da vermeye çalıştı. Ama bildiğiniz gibi, ben öyle biri değilim. O yüzden tek başıma Greenville, Ohio'ya döndüm. Gerçi aslına bakarsanız tam olarak yalnız sayılmam...

Şunu anladım ki eski alışkanlıklar kolay kolay yok olmuyor. Ve bazen yolunuza devam edebilmek için, başladığınız yere dönmek zorunda kalıyorsunuz.

THG
C502084
DOA
THG 050208 DOA

₺25

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232036

DARMADAĞINIK

Orijinal Adı: Twisted
Yazarı: Emma Chase

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Şafak Tahmaz
Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar
Kapak Düzenleme: Selim Büyükgüner

Basım: 2015
ISBN: 978-605-9232-03-6
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2014, Emma Chase
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

DARMADAĞINIK

Emma Chase

Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar

EPHESUS®
YAYINLARI

Âşık olmak işin kolay yanı.
Asıl zor olan, o aşka sahip çıkmak.

Aşkına sahip çıkmayı başaran herkese...

Teşekkürler

Bir yazarın sahip olabileceği en iyi temsilci olan Amy Tannenbaum'a ve tüm Jane Rotrosen Ajansı ekibine, bana her daim yol gösterip, cesaret verdikleri için ne kadar teşekkür etsem az. Olağanüstü editörüm Micki Nuding ile Kristin, Jules ve Gallery Books çalışanlarına, heyecan ve özverileri için teşekkür ederim. Doğru zamanda, doğru şeyleri söyleme yeteneği ve iş bitiriciliği için güzel insan Enn Bocci'ye de teşekkürler. Yarattıkları heyecan dalgasıyla, pek çok kişinin Drew Evans ile Kate Brooks'u keşfedip sevmesine vesile olan blog yazarlarına da inanılmaz müteşekkirim. Bu karakterlerin yaşadıklarını yazarken aldığım keyfi, okurken hisseden okurlarıma da teşekkür ediyorum. Mükemmel kocam ve iki güzel çocuğum için duyduğum minneti anlatamam – bana sabır ve sevgi gösterdiğiniz, destek çıktığınız ve her gün gülümsemem için bir sebep verdiğiniz için teşekkürler.

Giriş

Kadınlar çok ince bir çizgide yürürler.

Kasıntı.

Sürtük.

Cadaloz.

Ezik.

Dış dünyada kim olduğunuzun tanımlanması, daimi bir denge işidir ve çok yorucudur. Ancak bazen bir çıkış yolu bulunur. Bu aklımızdan geçenleri olduğu gibi söyleyebilmemize, affetmememiz gereken durumları bile affetmemize neden olan, bizi can sıkıcı sonuçlarına katlanmak zorunda olmadığımız edepsiz fantezilerimizin derinliklerine sürükleyen bir bahanedir.

Yani alkol.

Size edepsizce konuşma cesareti, hatta çıkıp barmenle eve gitme şansını tanır.

Masum olduğunuzu ispatlayan tanığınız, suçunuzu örtbas eden hikâyenizdir.

Sonuçta bunu yapan gerçekte siz değilsinizdir. Captain Morgan[1] ve Grey Goose[2] tarafından esir alınmışsınızdır.

Ne yazık ki ben alkole karşı oldukça dayanıklıyım.

Bu yüzden benim yerimde olmak istemezdiniz.

Beraber geçirdiğimiz yıllar boyunca, Billy asla benden uzun süre ayık kalmayı başaramamıştı. Bir kez bile. Belki bunun sebebi, içki içmeye çok erken bir yaşta başlamış olmamdır. Belki de doğuştan böyleyimdir, bilemiyorum.

Nihayetinde, kafayı bulmam epey uzun sürer, kör kütük sarhoş olmamsa daha çok zamanımı alır.

Sırf bu yüzden, eskiden esrarı tercih ediyordum. Ne de olsa çok daha etkili.

Evet, beni doğru duydunuz. Kate Brooks, esrarkeşlerin şahı! Ben ve Grateful Dead[3] çok iyi arkadaş olabilirdik yani. Bana dövmemi yaptıracak cesareti veren de ot olmuştu. Ama ne yazık ki, o günler de geride kaldı. İşletme fakültesine başladığımda, yasaklı maddelerle yakalanmanın çok ciddi sonuçlar doğurduğunu gördüm.

O yüzden şimdi yalnızca yasal maddelere sarıyorum. Çoğunlukla da şaraba.

Drew ile ikimiz biraz gevşemek için her gece şarap içiyoruz. Haftada bir gün de randevu tadında bir araya

1 Bir rom markası
2 Bir votka markası
3 Amerikalı bir rock grubu

geliyoruz. Özel bir gece oluyor. Beraber yemek pişiriyoruz. Drew fajitaya bayılıyor. Bir şeyler içiyor, sohbet ediyor, sonra biraz daha içiyoruz. Bu geceyse normalden biraz fazla içtik. Gerçek anlamıyla kafayı bulmasam da, pelteleşmeye başladığımı hissediyorum. İyice gevşedim. Utanma duygum da kalmadı gibi...

Dikkatinizi çekmeyi başardım mı? Mükemmel. Bir pencere açsanız iyi olacak, bayanlar baylar. Çünkü burası alev almak üzere!

~ ~ ~

Yataktayız.

Sırtüstü uzanmışım. Drew bacaklarımın arasında.

En azından yüzü orada diyebiliriz.

"Sana bayılıyorum." diyor.

İnliyorum. Söylediklerini hareketleriyle de kanıtlıyor. Zaten buna deli olur.

Islak, tapılası hareketler bunlar...

"Bütün hayatımı burada geçirebilirim."

Hızını artırıyor ve daha tek kelime edemeden kendimi Drew'un saçlarını çeker ve ismini haykırırken buluyorum.

Birkaç saniye sonra Drew gururlu bir şekilde sırıtıyor ve üzerime tırmanıyor. Bacaklarım şaraptan ötürü kendini salmış. Tabii az önce yaşadığım orgazmın etkisini

de yok sayamayız. Her tarafımı baş döndürücü bir sis, bir uyuşma hissi sarmış. Her şey rüya gibi...

Sonra öpüşmeye başlıyoruz. Sıcaklık vücuduma elektrik akımı gibi yayılıyor ve vücudumda gezinerek beni hayata döndürüyor. Bütün bunların ne kadar gerçek olduğunun ayrımına varıyorum. Alkol bana cesaret veriyor ve dudaklarımı onunkilerden ayırarak fısıldıyorum: "Drew... Drew, denemek istediğim bir şey var."

Bu sözlerim onun dikkatini çekiyor. "Nedir o?"

Dili göğsümde geziniyor. Gülümseyerek dudağımı ısırıyorum. "Yeni bir şey."

Başını kaldırıyor. Göz kapakları böyle ağırlaşınca çok sevimli görünüyor. "Yeni şeyleri severim."

Kıkırdayarak onu üzerimden itiyor ve ayağa kalkarak şifonyere doğru ilerlerken yolumun üzerindeki komodine çarpıyorum.

"Bana birkaç dakika ver."

Üst çekmeceyi açarak iki kelepçe çıkarıyorum. Delores bunları evlilik sonrası bekârlığa veda partisi için almıştı, ama onda zaten bir tane vardı.

En iyisi ne olduğunu sormayın.

Birini parmağıma takarak çeviriyorum. Yatağa doğru seksi adımlarla geri dönerken on santimlik topuklarımın üzerinde sendeleyince kıkırdamaya başlıyorum. Drew dizlerinin üzerinde doğruluyor. Ulaşamadığı lezzetli bir ete gözünü dikmiş, açlıktan ölen bir aslandan farksız.

Kelepçeleri benden almak için bir hamle yapıyor, ancak onu itiyorum.

"Sırtüstü uzan bakalım, koca adam."

Ne düşündüğünü adım gibi biliyorum. Onu siz de duyabiliyor musunuz?

"Mmm... Kate gösteriyi yönetmek istiyor demek? İlginç!"

Gerileyerek bileklerini yatak başlığının direklerine yaslıyor. Kelepçeleri bileklerine yerleştirerek kilitleri oturtuyorum.

Klik.

Klik.

İki tarafı da şöyle bir çekerek sağlamlığından emin olmak istiyor. Bense hemen başucunda topuklarımın üzerinde dikilmiş, gözlerimi Drew Evans denen bu çıplak ve mükemmel adamın üzerinde gezdiriyorum.

Enfes...

"Aklında yapmayı planladığın bir şey var mı? Yoksa bütün gece bana öyle bakacak mısın?"

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Gözlerindeki istekli ifade, bana harekete geçmem için meydan okuyor.

Öyle bir şeye başlarım ki ne olduğunu şaşırırsın.

Çenemi kendimden emin bir tavırla kaldırarak ellerimi önce baldırlarına yaslıyorum. Sonra bacak arasını yavaş yavaş ovuşturuyor, elimi yukarı kaydırarak çoktan

sertleşmiş aletini sıkıca kavrayıp, onu sevdiğini bildiğim şekilde okşuyorum.

Drew'un nefes alıp verişi hızlanıyor.

Gerçekten çok ilginç.

Siz sormadan söyleyeyim, hayır, her zaman böyle maceracı biri değildim.

Ya da gözü pek...

Billy'le aramızdaki cinselliğin iki aşaması vardı: Utangaç ve alelade. Yani tereddütlü ve ezbere dayalı. Orada da kaldı. Ancak Drew'dan sonra, Billy ile birbirimizi ne kadar kısıtladığımızı fark ettim.

Hem yatakta, hem hayatta.

Birbirimizin gözünde biz hep Katie ve Billy olacaktık. Kendi ayakları üzerinde duramayan birer çaylak ve sonsuza kadar genç. Hani konusu gençlik çeşmesi olan şu *Tuck* filmi gibi.

Sonra Drew Evans hayatıma girdi ve yıllardır içimde büyüyen dobra, talepkâr ve evet, azgın kadın özgür kaldı. En azından yatakta.

Onun yatağında...

Dizlerimin üzerinde eğilerek kalçamı havaya dikiyor ve onu ağzıma alıyorum. Beni hissedince irkiliyor. Alkol, öğürme refleksimi uyuşturmuş olmalı, çünkü en derine, boğazıma kadar ilerliyorum

Dört, beş, hatta altı kez gidip geliyorum. Sonra gözlerimiz buluşuyor. Bu işi yaparken, erkekler göz temasını sever. Neden diye sormayın, bilmiyorum çünkü.

"Seni emmemi seviyor musun, Drew?"

Edepsizce konuşmayı da seviyor. Aslında Drew'un *sevmediği* pek bir şey yok gibi.

Gözleri kayıyor. "Hem de nasıl."

Yaptığım şeye dönerek dilimi de işin içine katıyorum.

Sesi nefes nefese, soluğu kesilmiş gibi geliyor. "Tanrım, bebeğim. Bunu senden iyi yapan yok. Koca bir sınıfa ders verebilirsin."

Ne? Yok artık! Yalamaya Giriş 101 diye bir ders olduğunu düşünsenize!

Beraber geçirdiğimiz iki yılın ardından, Drew'un beden dilini okumakta âdeta uzman oldum. Kalçalarını kaldırıp, yumruklarını sıktığında, kendisini bırakmak üzere olduğunu anlıyorum. Keyifli inlemeleri, neredeyse aklımdaki planı unutmama yol açıyor.

Ama tabii ki öyle bir niyetim yok.

Tam o boşalmadan önce, kendimi geri çekiyorum ve doğrulup oturuyorum. Drew gözlerini sıkıca yumarak, boşuna o patlamayı bekliyor.

Gözlerini açıp afallamış bir ifadeyle bana bakıyor.

Bütün gücün bende olduğunu hissederek gülümsüyorum.

Yaramazlığım tuttu, ne yapayım?

Abartılı bir şekilde esniyorum. "O değil de, şu şarap beni mahvetti. Çok yorgun hissediyorum kendimi."

"Ne? Ne diyorsun ya?" diyor nefes nefese.

"Sanırım biraz mola versem iyi olacak. Sorun olmaz, değil mi?"

"Kate..." diye homurdanıyor Drew.

Bacağımı üzerinden atarak sertliğinin üzerine oturuyorum, ancak içime girmesine izin vermiyorum.

"Hatta biraz da susadım. Gidip bir bardak su alayım. Sen de ister misin?"

"Bu hiç komik değil, Kate."

Aaaah, baksanıza şuna. Kızdı!

Aman ne korktum...

Parmağımı göğsünde gezdiriyorum. "Komik olduğunu kim söyledi ki?"

Kelepçeleri çekiyor. Bu kez daha sertçe. Kilitlerin onu engellemesi karşısında kıkırdıyorum. Bir aslanı sopayla dürtmenin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi ki?

"Sakin ol, Drew. Sen uslu bir çocuk olup bekle, ben geri gelirim..." Omuz silkiyorum. "Bir ara."

Burnuna minik bir öpücük kondurarak yataktan fırlıyor ve o bana arkamdan bağırırken odadan çıkıp gidiyorum.

Bana öyle bakmayın; sadece onunla biraz eğleniyorum. Bunu hak ettiğini hepiniz biliyorsunuz. Bir zararı yok ya, öyle değil mi?

Koridorda ilerleyerek mutfağa giderken kendimle gurur duyuyorum. Soğuk karolara bastığımda, bacaklarımda ve kollarımdaki tüyler ürperiyor. Gerçekten susadım, o yüzden dolaptan bir bardak alıp soğuk suyla dolduruyorum.

Lavabonun başında büyük bir yudum alıyor, soğuk sıvı kurumuş boğazımdan inerken gözlerimi kapatıyorum. Çenemden aşağı bir damla sızarak köprücük kemiğimin üzerinden göğüslerimin arasına kayıyor.

O anda sert bir göğsün sırtıma yaslandığını hissederek şok oluyorum. Bir çığlık atarak elimdeki bardağı düşürüyorum ve bardak paramparça oluyor.

Drew'un kendisini nasıl kurtardığını bilmiyorum ama kelepçeler bileklerinden sallanıyor. Güçlü elleriyle beni kendisine çekerek kaçmamı imkânsız hale getiriyor.

Baştan çıkarıcı sıcak nefesi kulağımda gezinirken titriyorum.

"Bu yaptığın hiç hoş değildi, Kate. Ben de hoş davranamayacağım." Sesi alçak ama kızgın değil, fakat son derece kararlı. İnanılmaz tahrik edici bir şey bu!

Bir eliyle ensemdeki saçları kavrayıp çekerken, sırtımı arkaya dayıyor ve leğen kemiğim lavabonun kenarına yaslanıyor. Başımı yana çeken Drew, beni öpmeye

başlıyor. Dilini ağzıma kaydırırken onun hızına yetişmeye çalışıyorum.

Öpücüğüyle âdeta ona ait olduğumu ilan ediyor.

Bana hükmediyor.

Hiç beklemeden içime doğru kayıyor ve hızlı bir ritim tutturuyor. Kendisini bana her bastırışında popomda bir çarpma hissi duyuyorum.

İnanılmaz keyifli!

Kendi iniltimi duyuyorum. Tezgâh karnıma batıyor, ama umurumda bile değil. Tek hissettiğim şey Drew.

Beni kontrol ediyor. Yönetiyor. Bana sahip oluyor.

Boştaki eliyle elimi kavrayarak bacaklarımın arasına götürüyor. Parmaklarımı aşağı bastırarak, beni kendime zevk vermeye zorluyor. Erkekler nedense mastürbasyondan hoşlanıyorlar. Bunun onları ne kadar azdırdığını artık biliyorum. Benzinle dolu bir fıçıya kibrit atmaktan farksız bir şey.

Elimi bırakıyor, ancak parmaklarımı onun istediği gibi hareket ettirmeye devam ediyorum. İplerle bağlı bir kukladen farksızım. Sanki Drew de kuklacıların efendisi. O sırada geri çekilerek, sıcak göğsünü benden uzaklaştırıyor ve hızı azalıyor.

Elinin sırtımdan aşağı kaydığını hissediyorum. Aramıza giriyor ve popoma yaslanıyor. Eli tenimi okşayarak ilerliyor ve parmaklarının temasını hissediyorum. Aşırı duyarlı noktalarımda ileri geri hareket ediyor.

Bir anda geriliyorum.

Bu daha önce denemediğimiz bir şey. Eh, en azından birlikte. Drew'un hayatının bir döneminde, kadın bedeninde bulunan her türlü deliğe girip çıkmış olduğuna şüphem yok.

Ama bu benim için bilinmezlikten ibaret. Aslında biraz da sinir bozucu.

Ben gevşeyip, o gerginlik hissi omuzlarımdan kayıp gidene kadar parmakları birkaç zararsız hamle daha yapıyor. Sonra bir kez daha kalçalarının hareketinin bende uyandırdığı o yoğun zevk duygusuna kapılıyorum.

Sonra bir parmağını içeri doğru kaydırıyor.

Acı ya da rahatsızlık duymuyorum. Bunu iki taraftan birden yapmak paraşütle uçaktan atlamak gibi. Verdiği hissi anlamak için, denemeniz gerek. Çünkü kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Ama şöyle tarif etmeyi deneyeyim: *Enfes!*

Hem yasak, hem de edepsiz olduğunu bilmeme rağmen üstelik.

Drew ağır ağır parmağını hareket ettirerek kalçalarının darbeleriyle aynı tempoyu yakalıyor. Alçak sesle, derin ve utanmaz bir inildeme koyuveriyorum. Parmaklarım daha hızlı ve daha sert şimdi. Drew ikinci parmağına yer açmak için beni biraz daha gerince nefesimi tutuyorum.

Hareketlerinde telaş yok. Bana işkence etmek, beni sinirlendirmek ister gibi.

Ağzımı açıp daha fazlası için yalvarmak istiyorum.

Daha çok sürtünme, daha çok sıcaklık...

Daha hızlı. Daha çok. *Lütfen.*

Drew beni yavaşa ileri iterek eğilmeye zorluyor. Saçlarım lavabonun dibine değiyor. Ve Drew bir anda vücudumdan çıkıyor.

Ve onun yokluğunun sızısını duyuyorum.

O anda parmaklarının açtığı boşluğu başka bir şeyle doldurduğunu hissediyorum. Hızlı darbelerle gidip geliyor.

"Drew..." Yarı zevk, yarı acı dolu keskin bir inilti koyuveriyorum.

Yalvarır gibiyim.

"Evet de, Kate. Yüce İsa... Lütfen evet de."

Sesi boğulur gibi çıkıyor.

Bir şeylere ihtiyacı varmış gibi.

Mesela bana.

Bir anda güçlü tarafın ben olduğumu hissediyorum.

Şu anki pozisyonumuzu göz önünde bulundurursak kulağa biraz garip geliyor olabilir, ama yine de kontrolü elinde tutan benim. Onu ayaklarıma kapanıp yalvartabilirim de.

Emirlerimi beklemesini söyleyebilirim.

Hiç düşünmüyorum. Seçeneklerimi kafamda tartmıyor, sonuçlarına kafa yormuyorum. Kendimi zevk duygusuna kaptırıp gidiyorum.

Ve ona güveniyorum.

"Evet..."

Drew yavaşça kendisini bana bastırıyor. Bir an acı duyuyorum. Bu bir yanma hissi ve keskin bir nefes alıyorum. Drew duraksıyor. Ben nefesimi bırakana kadar sürüyor bekleyişi. Sonra içimdeki en özel noktalara ulaşana kadar nazik bir hareketle kendisini ileri itiyor ve hareketsiz kalıyor. Bedenimin bu hisse uyum sağlaması için bana süre veriyor.

Eli kalçamda dolanıp, baldırımda geziniyor ve öne doğru kayarak elimin altına giriyor. Parmakları içime girmeden önce şehvetli dairesel hareketler çiziyor. Tekrar, tekrar, aralıksız.

Daha önce hep anal seksin şiddetli, hatta küçük düşürücü bir hâkimiyet gösterisi olduğunu düşünmüştüm.

Ama şu an hissettiklerimin bununla uzaktan yakından alakası yok.

İlkel... keşfedilmemiş... ama aynı zamanda muhteşem. Adeta kutsal bir şey.

Sanki ona bekâretimi vermişim gibi. Aslında bir açıdan verdim sayılır.

İlk hareket eden ben oluyorum ve ona yaslanıyorum.

Bu yeni duyguları tanımak, deneyimlemek isteyerek Drew'a izin veriyorum. Bitiş çizgisine onunla beraber ulaşmam gerek.

Bu, erotik kelimesine sığmayacak bir his. Yakın olmaktan da öte.

Drew, dudaklarını sırtıma bastırıyor. Bir yandan öpücüklerini tenimde gezdirirken, diğer yandan ismimi fısıldıyor. Ve hareketin kontrolünü eline alıyor. İleri geri hareket ederken müşfik, fakat sabit bir ritim tutturuyor.

İlahi bir şey bu.

Elim onun elini kavrıyor. Bacaklarımın titremesinden sona yaklaştığımı anlıyorum. *Hem de çok.* Tıpkı dağa tırmanırken zirvenin birkaç adım ötede olduğunu fark etmek gibi bir şey bu. Drew'un kalçalarının her hareketiyle bir ağızdan kesik kesik nefes alıp veriyoruz.

"Evet... evet... evet..."

Erkeklerin yaşadıkları orgazm, yüzde doksan oranında fizikseldir. Kafaları nerede olursa olsun, onlar için rahatlamak işten bile değildir. Kadınların ise bunu yaşaması daha zordur. Bizim orgazm olmamız, genellikle ruh halimize bağlıdır. Bu da demek oluyor ki, bir erkek bize bunu yaşatmak istiyorsa, yan odada katlanması gereken çamaşır yığınını veya çalışma masamızda bekleyen kâğıtları düşünmememize engel olmalıdır.

Beni tahrik edenin neden Drew'un eli veya aleti olmadığını anlamışsınızdır sanırım.

Asıl olay onun sesi.

Alnını omzuma yaslamışken, "Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım..." diye inildiyor.

Her zamanki halinden eser yok.

Zırhından sıyrılmış, kalkanını indirmiş gibi.

Savunmasız.

Her zaman kontrolü elinde tutmak isteyen, borusunu öttürmekten taviz vermeyen o sinir bozucu adam, yapacağı hamleyi aklında evirip çevirmeden, artılarını, ek getirilerini, yapacağı katkıları her bir açıdan tek tek incelemeden harekete geçmeyen o adam...

Arkamda un ufak olmuş halde.

Ve aynı anda hem küfürler, hem dualar sıralıyor. Ben de kendimi esrikliğin kollarına bırakıyorum.

Başımı geri atarak gözlerimi yumuyorum. Gerilerek bir çığlık atarken göz kapaklarımın ardında yıldızlar yanıp sönmeye başlıyor. Baş döndürücü zevk dalgaları ardı ardına vücudumu kuşatıyor.

Drew'un hareketleri düzensizleşip, daha güçlü ve tamamen kontrolsüz hale geliyor.

Bir anda kalçalarımı tekrar kendisine çekip yaslayarak dudaklarından son bir inilti dökülürken beni sıkıca tutuyor. Nefesimizi toplamaya çalışıyoruz. Hâlâ birbirimizden ayrılamadan, artçı sarsıntıların etkisiyle titriyoruz. Yavaşça içimden çıkarken ellerini omuzlarımda gezdiriyor.

Beni kendisine çeviriyor ve eli yanaklarımı okşuyor. Sonra beni öpüyor.

Masum bir öpücük bu. Şefkat ve sevgi dolu. Az önceki çaresiz hareketlerimize çarpıcı bir tezat oluşturuyor.

Neden bilmiyorum, ama gözlerim yaşlarla doluyor.

Bir anda Drew'un gözlerine endişeli bir bakış yerleşiyor. "İyi misin? Ben... canını mı yaktım?"

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum; çünkü mutluluk gözyaşları bunlar. Çünkü tuhaf, açıklanamaz bir şekilde, kendimi ona daha önce hiç bu kadar yakın hissetmediğimi fark ediyorum.

"Hayır. Harika hissediyorum. Ne zaman istersen bana hoş davranmamak konusunda özgürsün."

Bu sözlerim karşısında onun da yüzüne rahatlamış ve tatmin olmuş bir gülümseme yayılıyor.

"Yazdım bir kenara."

Drew beni kucağına alarak duşa götürüyor. Ilık suyun altında dikilerek birbirimizin yıkanmasına yardımcı oluyoruz. Sonra Drew beni kalın, sıcak havlulara sararak yatağa götürüyor.

Battaniyeyi üzerimize çekerek beni sıkıca kendisine bastırıyor.

Kendimi kıymetli hissediyorum.

İşte hep böyle hissetmemi sağlıyor.

Beni el üstünde tutuyormuş gibi...

Beni taparcasına seviyormuş gibi...

~ ~ ~

Ertesi gün kötü müydüm? Biraz. Ama çok da kötü değil.

Gereğinden fazlasını mı anlattım?

Üzgünüm. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.

Bana soracak olursanız, ertesi sabah yaşadığım ağrı ve sızılar, her şeye değerdi.

Ama bütün bunlar nereden çıktı diye mi soruyorsunuz? Neden bunları sizinle paylaşıyorum, öyle mi?

Çünkü seksin iyi, gerçekten, gerçekten iyi geçmesi için alkol gerekmez. Hatta uyumlu olmakla, deneyimli olmakla, hatta âşık olmakla bile uzaktan yakından alakası yoktur.

Asıl olay, güven duymaktır.

Gardınızı indirmeniz gerekir. Kendinizi karşınızdaki kişinin ellerine bırakmanız ve onun sizi daha önce hiç gitmediğiniz yerlere götürmesine izin vermeniz...

Ben de Drew'a güveniyordum. Aklımla, kalbimle, bedenimle. Her şeyimle güveniyordum ona.

En azından, o zamanlar.

Birinci Bölüm

Lisedeyken en sevdiğim ders biyolojiydi. Bambaşka bir varlığa dönüşen türlerden çok etkilenirdim. Tetariler gibi mesela. Ya da kelebekler. Hayata bambaşka bir varlık olarak başladıkları halde, sonunda yepyeni bir biçime kavuşurlar.

Artık onları tanımak mümkün değildir.

Herkes kelebeklere bakıp "Ne güzeller," diye düşünür. Ama bu şekle kavuşmak için neler yaşamak zorunda kaldıklarına kimse kafa yormaz. Tırtıl kozasını örerken, neler olup bittiğinin farkında değildir. Değiştiğinin ayrımına varmaz.

Öldüğünü zanneder. Dünyanın sonunun geldiğini sanır.

Bu dönüşüm acı vericidir. Korkutucu ve bilinmez bir yolculuktur. Ve tırtıl ancak sona geldiğinde, bütün bunlara değdiğini fark eder.

Çünkü artık uçabiliyordur.

Şu an hissettiklerim de aynen böyle. Artık kendimi aştım. Çok daha güçlüyüm.

Daha önceden sert biri olduğumu mu düşünmüştünüz?

Sizi kandırmışım. Yaptıklarımın çoğu, kurusıkı atmaktan ibaretti. Görünüşte öyleydim.

Drew Evans'la başa çıkmak, kumsala vuran güçlü dalgalara karşı yüzmeye benziyor. O kadar yorucu ki! Ya ona ayak uydurmak için bütün gücünüzle çabalayacaksınız ya da yüzünüzü kumla kaplanmış halde bırakarak üzerinizden geçip gidecek.

Bu yüzden acayip sıkı bir tipmişim gibi davranmak zorundaydım.

Artık rol yapmaya ihtiyacım yok, çünkü *granite* dönüştüm. Bana nüfuz etmek imkânsız hale geldi.

Gece yarısı vuran bir depremden veya değerli her şeyi yalayıp yutan bir yangından sağ çıkmış olan herkese sorabilirsiniz. Beklemediğiniz bir yıkımla karşılaştığınızda, değişirsiniz.

Eski halimin yasını tutuyorum. Eski hayatımın da. Sonsuza dek Drew'la paylaşmayı planladığım hayatımın...

Kafanız karışmış gibi bir haliniz var. Pardon, baştan alayım en iyisi.

Oradaki kadını görüyor musunuz? Bomboş parkta, salıncakta sallanan?

İşte o benim – Kate Brooks.

Gerçi tam olarak öyle sayılmaz. Artık sizin hatırladığınız Kate değilim. Dediğim gibi, artık değiştim.

Muhtemelen neden bir başıma buraya, Greenville, Ohio'ya döndüğümü merak ediyorsunuzdur.

Aslına bakarsanız yalnız sayılmam.

Ama o konuya sonra döneriz.

Greenville'e dönmemin sebebi basit. New York'ta kalmaya dayanamazdım. Tüm olan bitenin ardından, oraya bir gün daha katlanmam mümkün değildi.

Drew mu?

O hâlâ New York'ta. Muhtemelen berbat bir şekilde akşamdan kalmadır. Hâlâ sarhoş da olabilir. Kim bilir? Bu konuya çok fazla kafa yormayalım en iyisi. Ne de olsa yanında kendisiyle ilgilenecek çekici bir striptizci var.

Evet, striptizci dedim. En azından, öyle olduğunu umuyorum. Fahişe de olabilir çünkü.

Drew ile atlarımızı batan güneşe doğru süreceğimizi mi düşünmüştünüz? Sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı? O zaman aramıza hoş geldiniz. Görünüşe göre *sonsuza dek*in miadı, iki yılda doluyormuş.

Hayır, kitabın adını kontrol etmenize gerek yok. Doğru yerdesiniz. Hâlâ Drew ve Kate'in hikâyesindesiniz. Sadece işler tersine döndü. Boka sardı. Oz'a hoş geldin, amcık. Burası berbat bir yer.

Bu da nesi? Sözlerim kulağa Drew'un ağzından çıkıyormuş gibi mi geliyor? Delores de öyle söylüyor.

Dediğine bakılırsa onun o bozuk ağzını kapmışım. Buna "Drew'ca" diyor. Sanırım iki yılın ardından, insanın bir başkasına biraz huyunun çekmesi doğal.

Neler olduğunu merak ettiğinizin farkındayım. Ne kadar da âşıktık, değil mi? Âdeta birbirimiz için yaratılmıştık. Bir de bana sorun.

Yok, en iyisi gidin, o striptizciye sorun.

Neyse, ister inanın, ister inanmayın, asıl sorun, başka bir kadın olması değildi. En azından başlarda. Drew hep beni istediğini söylerken, palavra atmıyordu. İstiyordu. Hâlâ da istiyor.

Ama *bizi* istemiyor.

Hâlâ anlayamadınız mı? Ben doğru düzgün anlatamadığım için olsa gerek. En başından başlayayım. İşte, geçen hafta fark ettim ki...

Yok, durun. Böyle de olmayacak. Anlamanız için daha geri gitmem gerekiyor.

Sonumuzun başlangıcı, bir ay öncesine uzanıyor. En iyisi o zamana dönmek.

Beş Hafta Önce...

"İşe bak, görünüşe göre anlaştık!"

O kovboy şapkalı, toplantı masasında karşımda oturmuş, önündeki kâğıt yığınını imzalamakla meşgul olan adam kim mi? Kendisi Jackson Howard. Hemen yanındaki, siyah şapka takmış, daha genç versiyonunu mu soruyorsunuz? O da oğlu, Jack Jr.

Kendileri Kuzey Amerika'daki en büyük otlakların sahipleri. Ülkedeki en yenilikçi GPS takip yazılım geliştiricisini az önce kaptılar. Belki merak ediyorsunuzdur, zaten son derece zengin olan iki iş adamı, neden imparatorluklarını genişletmek için ülkenin bir ucuna yolculuk yapar?

En iyisini istiyorlar da ondan. O da *ben* oluyorum.

Yoksa *biz* mi demeliydim?

Drew imzalanmış belgeleri ondan alıyor. "Kesinlikle öyle, Jack. Senin yerinde olsam, iş seyahatleri için yatlara bakmaya başlardım. Kâr raporları gelmeye başladığında, vergi danışmanın hesaptan düşülecek büyük bir şeyler isteyecektir."

Kate ile Drew.

Evans, Reinhart ve Fisher'ın rüya ekibi.

John Evans, yani Drew'un babası, bizi bir araya getirirken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hâlâ bunu bize hatırlatmaktan büyük gurur duyuyor.

Dediklerine bakılırsa, başından beri Drew ile yenilmez bir ekip olacağımızı biliyormuş. Tabii birbirimizi öldürmezsek. Görünüşe göre, bu John'un almaktan çekinmeyeceği bir riskti. Elbette, şimdiki gibi bir birliktelik yaşayacağımızı tahmin edemezdi, ancak... o konuda da kendine paye veriyor. Drew'un bu huylarını nereden kaptığını sezdiniz, değil mi?

Erin, elinde müşterilerimizin paltolarıyla içeri giriyor. Drew'la göz teması kurarak parmağını hafifçe saatine vuruyor. Drew sessizce başını sallıyor.

"Hadi, gidelim de kutlama yapalım. Buraların altını üstüne getirelim! Bakalım siz şehirli dostlar, bizim zevklerimize ayak uydurabiliyor musunuz?" diyor Jackson Howard.

Yaşı yetmişe dayanmış olmasına rağmen, yirmi yaşında bir adamın enerjisine sahip. Boğanın tepesine çıkmaktan daha öte hikâyeleri olduğundan şüpheleniyorum.

Bu daveti kabul etmek için ağzımı açıyorum, ancak Drew lafımı kesiyor.

"Çok isterdik, Jack, ancak Kate ile önceden verilmiş bir sözümüz var. Aşağıda sizi şehrin en gözde mekânlarına götürmek üzere bir araba bekliyor. Keyfinize bakın. Tabii ki hesaplar bizden."

Ayağa kalkıyorlar ve Jack, elini şapkasının kenarına götürüyor. "Çok naziksin, evlat."

"Bizim için bir zevk."

Kapıya ilerlerken Jack Jr. bana dönerek kartını uzatıyor. "Sizinle çalışmak büyük bir keyifti, Bayan Brooks. Bizim taraflara gelirseniz, size etrafı gezdirmekten gurur duyarım. Texas'ın da sizi seveceğini hissediyorum. Belki kalıp, yerleşmeye bile karar verebilirsiniz."

Evet, bana asılıyor. Belki bunun bayağı bir davranış olduğunu düşünüyor olabilirsiniz. İki yıl önce olsa, ben de öyle düşünürdüm. Ancak Drew'un bana o zamanlar söylediği gibi, böyle şeyler sürekli oluyor. İş adamları sırnaşık ve ukala tipler. Galiba öyle olmaları gerekiyor.

Zaten bu yüzden dünyadaki en sadakatsiz üçüncü meslek grubu bu. Tır şoförleri ve polis memurlarının hemen ardından geliyor. Upuzun çalışma saatleri ve bitmek bilmeyen seyahatler sonucunda, birileriyle takılmak kaçınılmaz oluyor. Herkesin varabileceği bir sonuç bu.

Drew ile ben de böyle başlamıştık, hatırlıyor musunuz?

Ama Jack Jr. bana uygunsuz tekliflerde bulunan diğer sünepelere benzemiyor. Gayet içten bir hali var. Sevimli. Sırf nazik davranmak adına, gülümseyerek kartına uzanıyorum.

Ama Drew'un eli benimkinden hızlı davranıyor. "Çok isteriz. Güneyde çok fazla iş yapmıyoruz, ancak bir daha geldiğimizde, bu davetinizi unutmayacağız."

Profesyonel ve duygusuz görünmeye çalışıyor. Ama çenesini sıktığını fark ediyorum. Elbette gülümsemeyi ihmal etmiyor. Ama *Yüzüklerin Efendisi*'ni seyretmiş miydiniz? Gollum da gülümsüyordu hani.

Kendi "kıymetli"sini elinde tutan adamın elini ısırmadan hemen önce.

Drew hükmetmeyi seven ve sahiplenici bir erkek. Yapısı öyle.

Matthew bana bir seferinde bir hikâye anlatmıştı: Drew'un anaokulundaki ilk gününde, annesi ona beslenme çantası almış. Oyun parkında, Drew çantayı bir türlü bırakmıyormuş; çünkü birisinin ona bir şey yapacağından veya çalacağından korkuyormuş. Matthew'un onu kimsenin böyle bir şey yapmayacağına, yaparsa da, birlikte canını çıkaracaklarına ikna etmesi tam bir hafta sürmüş.

Böyle zamanlarda, o beslenme çantasının kendisini nasıl hissettiğini anlıyorum.

Jack Jr.'a nazikçe gülümsüyorum, o da elini şapkasının kenarına götürüyor. Sonra çıkıp gidiyorlar.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Drew, John Jr.'ın kartını ikiye bölüyor. "Şerefsiz."

Omzunu itiyorum. "Kes şunu. Gayet kibardı."

Drew bana keskin bir bakış atıyor. "Luke ve Daisy Duke[4]'un akraba evliliğinin meyvesi kibardı sence, öyle mi?" Öne doğru bir adım atıyor.

"Aslına bakarsan, aynen öyle."

Konuşması bir anda abartılı bir Güney aksanına kayıyor. "Belki kendime kovboy pantolonu almalıyım. Hatta şapkası da." Sesi normale dönüyor. "Aaahh hatta en iyisi, *sana* alalım. Ben senin vahşi aygırın olurum, sen de tepeme çıkarsın."

En komik yanı da ne, biliyor musunuz? Bu sözlerinde ciddi.

Gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum. "Eee, kime söz verdik peki? Benim ajandamda hiçbir şey yok da."

Yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor. "Havaalanına diyelim." Ceketinin cebinden iki bilet çıkarıyor.

Birinci sınıf, hem de Cabo San Lucas'a.

Nefesimi tutuyorum. "Cabo mu?"

Gözleri parıldıyor. "Sürpriz!"

Geçen iki sene içerisinde hayatım boyunca çıktığımdan daha fazla seyahate çıktım. Japonya'da açan kiraz çiçekleri, Portekiz'in berrak suları... Drew'un çoktan gördüğü, çoktan gittiği ama benimle paylaşmak istediği yerler...

Biletlere yakından bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Drew, uçak üç saat sonra kalkıyor. Toplanacak vaktim olmayacak."

4 Amerikan televizyon dizisi *The Dukes of Hazzard*'ın baş karakterleri

Dolaptan iki valiz çıkarıyor. "İyi ki ben o işi halletmişim."

Kollarımı onun boynuna dolayarak sıkıca sarılıyorum. "Sen gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşsın."

Onu aynı anda hem tokatlamak, hem de öpmek istememe sebep olan o sırıtması yüzüne yayılıyor.

"Evet, biliyorum."

~ ~ ~

Otel muhteşem. Ancak kartpostallarda görebileceğiniz türden bir manzarası var. Teras katında kalıyoruz. *Özel Bir Kadın* filmindeki Richard Gere gibi, Drew da her şeyin "yalnızca en iyisi"ne sahip olmaya düşkün.

Odaya girdiğimizde saat geç, ancak uçakta kestirdiğimiz için yorgun hissetmiyoruz. Aksine enerjimiz yerinde.

Ve açız tabii.

Bu günlerde bütün hava yolları birinci sınıf uçuşlarda dahi tasarruf etme yoluna gidiyor. Sandviçler beleş olabilir, ama yenilecek gibi değiller.

Drew duş alırken ben de bavullarımızı boşaltmaya başlıyorum. Neden mi beraber duşa girmiyoruz? Buna cevap vermeme gerek yok herhalde, öyle değil mi?

Bavulları yatağın üzerine bırakarak açıyorum. Çoğu erkek için, boş bir bavul fizik denkleminden farksızdır. Saatlerce ona gözlerini dikip, boş boş bakmalarına rağmen, ne yapmaları gerektiğine dair en ufak bir fikirleri bile olmaz.

Ancak bu durum Drew için geçerli değil.

Zira kendisi Bay Ben-Her-Şeyi-Düşürüm oluyor.

Hiçbir erkeğin aklına gelmeyecek her türlü teferruatı düşünmüş. Tatilimin keyifli bir hale gelmesi için ihtiyacım olabilecek her şeyi...

İç çamaşırı hariç. Koca bavulun içinde tek bir iç çamaşırı bile yok.

Gözden kaçırmış olabileceğini hiç sanmıyorum.

Erkek arkadaşımın iç çamaşırlarına karşı ciddi bir garezi var. Ona kalacak olsa, ortalıkta Adem'le Havva gibi dolaşırdık herhalde. Hem de incir yaprakları olmadan!

Ama diğer gerekli şeyleri getirmiş. Deodorant, tıraş kremi, jilet, makyaj malzemesi... Liste böyle devam ediyor.

Kamu spotu için bir dakika lafı yarıda keseceğim.

Eczacılık alanında çalışan birkaç müşterim var. Ve bu şirketlerde bazı departmanların tek işi yazmak.

Ne yazmak diye soracaksınız tabii ki. Hani ilacın yanında prospektüsü olur ya? Oluşabilecek her türlü yan etkiyi ve böyle bir durumda ne yapmanız gerektiğini belirtir. Uyku hali yapabilir, ağır makinelerle çalışmayın, derhal doktorunuzla temasa geçin, falan filan.

Çoğumuz sadece küçük karton kutuyu açıp ilacımızı almakla yetinir ve içindeki kâğıdı atarız. Evet, çoğumuz böyle yaparız... ama aslında bu doğru bir davranış sayılmaz. Söylev çekip sizi sıkmaya niyetim yok. Şu an

için söyleyeceğim tek şey şu: Prospektüsü okuyun. Pişman olmayacaksınız.

Şimdi Meksika'ya dönelim.

Drew belinde sarılı bir havluyla yanıma geliyor ve bavul tamamen aklımdan çıkıyor. Hani bazı erkekler göğüslere veya popoya çok düşkün olur ya? Çoğu kadın için de aynı olay geçerli. Ama ben şahsen kollara düşkünümdür. Erkeklerin kollarının çok... seksi bir yanı var. İnanılmaz erkeksi duruyor.

Drew ise gördüğüm en çekici kollara sahip. Sıkı ve düzgün. Sarkık da değil, çelimsiz de ve üzerinde tam olması gerektiği kadar kıl var.

Havluyu kalçalarından çözerek omzuna atıyor. Ağzımın sulanmaya başladığını hissediyorum.

Belki de aslında popolara düşkün bir kadınım da, haberim yok.

"İnsanlara gözünü dikip bakmak ayıptır, biliyorsun değil mi?"

Gözlerim onunkileri bulduğunda, gülümsediğini görüyorum. Ve avının üzerine atılmak üzere olan bir panter gibi, ona doğru bir adım atıyorum.

"Demek öyle?"

Drew dudaklarını yalıyor. "Kesinlikle."

Bir su damlası göğsünün ortasından kayarak aşağı iniyor. Benden başka susayan var mı?

"Eh, o zaman kabalık etmek istemem."

"Tanrı korusun."

Eğilip göğsündeki damlayı yalamaya yeltenirken, karnımın guruldadığını duyuyorum.

Yüksek sesle.

Grrrrrrr.

Drew gülmekten kendisini alamıyor. "Belki önce sana bir şeyler yedirmeliyim. Planladıklarımı düşünürsek, biraz enerjiye ihtiyacın olacak."

Beklentiyle dudağımı dişliyorum. "Aklında bir şeyler mi var?"

"Senin için mi? Her daim."

Arkamı döndürerek kıçıma bir şaplak patlatıyor. "Şimdi şu nefis poponu kaldır da, duşa gir. Sonra da yemeğe gidelim. Ne kadar çabuk yersek, o kadar çabuk odaya döner, güneş doğana kadar *tepişiriz*."

Aslında sözlerinin kulağa bu kadar kaba gelmesini istemiyor.

Evet, haklısınız. Muhtemelen istiyordur.

Bir saat kadar sonra, yemeğe iniyoruz. Drew bana sürpriz yaparak yeni bir elbise almış. Beyaz dantelli askısız elbisenin etekleri dizimin hemen üzerinde uçuşuyor. Saçlarım, bayıldığını bildiğim hafif dalgalarla omuzlarıma dökülüyor.

Erkek arkadaşıma gelince... gözlerimi ondan alamıyorum. Üzerinde taba rengi keten pantolon ve kollarını dirseğinin altına kadar sıvadığı, ilk birkaç düğmesi açık, bembeyaz bir gömlek var.

Tek kelimeyle *muhteşem* görünüyor.

Restorana giriyoruz.

Kendimi bildim bileli, Latin kültürünü ilginç bulmuşumdur. Hem müziğini, hem insanlarını. Son derece canlı, patlamaya hazır bir halleri var.

Tutkulu desem, daha doğru olacak belki de.

Bütün bunlar, bu akşam yemek yediğimiz yeri gayet güzel betimliyor. Ortam loş; mekânı aydınlatan tek şey, masalardaki mumlar ve tavanda titrek titrek yanan ışıklar... Köşedeki müzisyen grubundan gümbürdeyen bir müzik sesi yükseliyor.

Drew, İspanyolca konuşarak iki kişilik bir masa istiyor.

Evet, – İspanyolca biliyor. Fransızca da. Şimdi de Japonca öğrenmeye çalışıyor. Onun sesinin seksi olduğunu mu düşünüyordunuz? İnanın bana, yabancı bir dilde yüz kızartıcı cümleler fısıldadığını duymadıysanız, *seksi* kelimesinin gerçek anlamını bilmiyorsunuz demektir.

Yapılı, koyu saçlı garson kadının peşinden köşedeki bir masaya doğru ilerliyoruz.

Şöyle bir durun da, çevrenize bakın. Drew sırf mekânda yürürken bile kadınların dönüp ona baktığını görüyor musunuz? Onu süzen bakışlar, davetkâr gözleri var.

Ben fark ediyorum. Yalnızca şimdi değil, her seferinde.

Ama asıl olay şu: Drew'un dünyadan haberi yok. Çünkü o onlara bakmıyor. Hem de hiçbirine.

Başkalarına bakmaktan ne çıkar diye düşünen tüm erkeklere bir şey söyleyeyim mi? Çok yanılıyorsunuz. Çünkü biz kadınlar, sırf manzaranın tadını çıkardığınızı düşünmüyoruz. Kıyaslama yaptığınızı, bizi onların karşısında eksik gördüğünüzü düşünüyoruz.

Ve bu canımızı çok yakıyor.

Drew'un istediği her kadını elde edebileceğini gayet iyi biliyorum. Beverly Hills'teki bir model olsun, Park Avenue'daki bir vâris olsun. Ama o beni seçti. Benim için mücadele etti. O yüzden dışarı çıktığımızda, öz güven patlaması yaşıyorum.

Çünkü gözlerini benden ayıramıyor.

Masaya oturup, menüyü gözden geçiriyoruz. "Söylesene, tekilayı sek içmeden üniversiteyi ve işletme fakültesini nasıl bitirdin yahu?"

O günleri hatırlayarak bu soruya gülüyorum. "Eh, lise zamanlarında şu şenlik ateşlerinden yakar, kamp yapardık."

Daha önce hiç yastık niyetine iki litrelik boş kola şişesi kullanarak uyumaya çalıştınız mı? Hiç eğlenceli değil, şimdiden söyleyeyim.

"Bir gece Billy ile diğer çocuklar tekila içiyorlardı. Billy tekiladaki kurtçuğu yuttu ve halüsinasyon görmeye

başladı. O aralar biyoloji dersinde amfibilerin anatomisini işliyorduk ve Billy öyle bir haldeydi ki, kendisinin kurbağa olduğuna, üstüne bir de Delores'in onu kesip incelemeye kalkıştığına inanmıştı. Kendi başına zıplayarak ormana girip kayboldu ve onu tam üç saat boyunca aradık. Bulduğumuzda dili çamura gömülmüştü. O zamandan beri tekilaya hep şüpheli yaklaştım."

Drew başını iki yana sallıyor. "Yine başından beri bildiğim şeyi teyit etmiş oldun. Billy Warren geri zekâlının teki. Meğer eskiden de öyleymiş."

Drew'un Billy'e laf atmasına alışkınım. Ama bu seferlik, haksız sayılmaz.

"Beni kurtçuğu yutmaya zorlamazsan, bir deneyeceğim."

Gözleri bisiklet dükkânına girmiş bir çocuğunkiler gibi parlıyor.

"Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?"

"Ne?"

"Sana nihayet vücuttan tek atmayı öğreteceğim," diye kaşlarını oynatıyor.

~ ~ ~

Harika bir seks yaşamak için sarhoş olmanız gerektiğine inanmasam da, şöyle bir gevşemenin hiç fena olduğu söylenemez.

Drew ile ikimiz asansörde, odamıza çıkıyoruz. İkimiz de tekilanın etkisinde çakırkeyif olmaktan beter bir

haldeyiz. Drew'un dilinden içkinin tadını alabiliyorum. Belli belirsiz bir limon tadıyla karışmış, acı bir tat. Drew beni asansörün duvarına yaslamış, eteğim kalçalarıma toplanmış ve birbirimize sürtünüyoruz.

İyi ki asansörde bizden başka kimse yok. Gerçi bu saatten sonra, kimseyi takamayacak kadar kendimden geçmişim.

Birbirimizi okşamaya ve öpmeye devam ederken sendeleyerek odaya giriyoruz. Drew kapıyı arkamızdan çarparak arkamı çeviriyor. Hızlı bir hareketle elbiseyi vücudumdan aşağı kaydırarak beni çıplak bırakıyor. Üzerimde bir tek topuklu ayakkabılarım var. Çalışma masasına doğru eğilerek dirseklerime yaslanıyorum. Fermuarın açıldığını duyduktan hemen sonra onu hissediyorum. Yavaşça dudaklarımın arasma doğru kayıyor. Hazır olduğuma emin olmak istiyor.

Ben onun için her daim hazırım oysa.

"Uğraşma benimle," diye sızlanıyorum. Tekila ve asansörde olanların ardından, iyice istekliyim. Yalvarabilirim bile. Yavaşça, ama tamamen içime giriyor. Derin bir iç çekiyorum.

Hepimiz ne kadar büyükse, o kadar iyi olduğunu biliriz, değil mi? Drew ise çok ama çok iri. Gerçi çok fazla kıyaslayabileceğim bir şey görmüş sayılmam, ama Billy'nin iki katı olduğunu söyleyebilirim.

Bu sözlerimle erkek milletini rahatsız etmiyorum umarım? İşte size yeni bir haber: Kadınlar böyle konuşur. En azından siz etrafta yokken.

Neyse, önemli olan boyu değil işlevidir, tamam. Olay o ritimde, tutturduğu tempoda, tam gerektiği gibi bastırarak size zevk veren tüm o noktaları bulmayı bilmekte. O yüzden bir daha penis büyütme veya irileştirmeyle ilgili bir televizyon reklamı seyrettiğinizde, paranız cebinizde kalsın.

Onun yerine Kama Sutra alın.

Drew saçlarıma yapışarak başımı geri çekiyor ve hareketleri hızlanıyor. Sert ve aceleci. Masanın kenarlarına yapışarak dengemi korumaya çalışıyorum. Omzuma öpücükler kondurarak kulağıma fısıldıyor.

"Hoşuna gidiyor mu, bebeğim?"

İnliyorum. "Evet... evet... hem de nasıl."

Kendisini daha sert bastırarak masayı sarsıyor.

Ve raydan çıkmış bir tren gibi kendimi bırakıyorum.

İçimin akıp gittiğini hissediyorum. Hiç ağırlığım yok sanki.

Âdeta havada süzülüyorum.

Drew kalçalarının hareketini yavaşlatırken ben yaşadığım zevkin bitmemesi için uğraşıyorum. Beni göğsüne bastırıyor ve parmakları karnımdan göğüslerime doğru geziniyor. O göğüslerimi avuçlarken kollarımı

onun boynuna doluyor ve başımı çevirip dudaklarımı dudaklarına yaslıyorum.

Ağzına, dudaklarına, diline bayılıyorum. Öpüşmek sanatın bir çeşidiyse eğer, Drew Evans, Michelangelo'dan farksız.

O yavaşça içimden çıkarken yüzümü dönerek onu yatağa doğru itiyorum. Drew yatağın kenarına oturuyor ve kucağına çıkarak bacaklarımı belime sarıyorum.

Tanrım, evet.

En çok böylesini seviyorum işte. Göğüs göğüse, dudak dudağa, aramızda bir santim bile olmadan... Onu elimle kavrayarak üzerine kayıyorum. İçime girdiğini hissettiğimde Drew inliyor. Yavaşça doğrulup, ağırlığımı yatağa veriyorum. Yatağın yaylarının gücünü deniyorum âdeta.

Gırç

Gırç

Daha hızlı hareket ediyorum. Bedenlerimiz Meksika'nın sıcağından ötürü yapış yapış.

O sırada Drew yüzümü avuçlarına alıyor ve başparmaklarını tenimde gezdiriyor. Aniden hareketleri müşfik bir hal alıyor. Bana taparmışçasına bir hal...

Alınlarımızı birbirine yaslıyoruz ve onun odanın loş ışığında, bakışlarını aşağı indirmiş, hareketlerimizi seyrettiğini görebiliyorum. Ben de aşağı bakıyorum.

Çok erotik bir şey bu. Şehvetli.

Alnına düşen saçları geri itiyorum.

Sesim yalvarır gibi çıkıyor. "Beni sevdiğini söyle."

Bunu pek sık dile getirmiyor. Daha çok, davranışlarıyla göstermeyi tercih ediyor. Ama ben bu sözcükleri duymaktan asla sıkılmıyorum. Çünkü her söylediğinde, ilk seferki heyecanla dolup taştığımı hissediyorum.

"Seni seviyorum, Kate."

Elleri hâlâ yüzümde. İkimiz de kesik kesik nefes alıyoruz. Hareketlerimiz hızlanırken, birbirimize daha da yaklaşıyoruz. Manevi bir his bu.

Kutsal bir tören gibi.

Drew'un sesi fısıltıya dönüşüyor. Nefes nefese. "Beni asla bırakmayacağını söyle."

Bakışları yumuşamış. Söz vermemi için yalvaran bir ifade var gözlerinde.

Tüm o arsızlığı ve aşırı öz güveninin ardında, hâlâ içten içe Billy'yi ona tercih ettiğimi sandığı o malum haftanın korkusunu yaşıyor gibi. Sanırım bu yüzden, beni ne kadar istediğini kanıtlamak için bu denli uğraşıyor.

Doğru seçim yaptığımı görmemi istiyor.

Yumuşak bir ifadeyle gülümseyerek doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Asla. Seni asla bırakmayacağım, Drew."

Sözlerim kulağa yemin gibi geliyor.

Elleri kalçalarımı kavrayarak beni kaldırıyor ve hareket etmeme yardımcı oluyor.

"Tanrım, Kate..." Gözlerini yumuyor.

Dudaklarımız aralık, nefes alıp verişimizi hissediyoruz. Kendimi sıkıca ona bastırırken, içimde doruğa ulaştığını hissediyorum.

Ve ikimiz de kendimizi bırakıyoruz. Kusursuz bir ahenk içerisinde.

Kusursuz bir ihtişam içerisinde...

Sonrasında Drew beni sıkıca kollarına alıyor. Yüzüne dokunarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Sırtüstü yatağa uzanarak beni de kendisine çekiyor ve üzerine uzanıyorum. Kalp atışlarımızın normale dönmesini ve nefes alıp verişimizin yavaşlamasını beklerken, orada öylece yatıyoruz.

Sonra Drew dönüp beni altına alıyor.

Ve tekrar başlıyoruz.

İkinci Bölüm

New York'ta bir kulüp.

Bangır bangır çalan müzik, yalnızca dudak okumayı biliyorsanız sohbet etmenize olanak sağlıyor.

Aşırı seksiyim diye bağıran ipek gömleklerinin içerisinde terlemiş maço tipler, nefes almanızı dahi kendileriyle ilgilendiğinize dair bir işaret olarak yorumluyor. Barda uçsuz bucaksız kuyruklar oluşmuş, su karıştırılmış içkilerin fiyatları ise inanılmaz pahalı.

Gitmeyi en sevdiğim yerlerden biri sayılmaz burası.

Ben daha çok barlarda takılan bir kızım. Şişede bira, müzik kutuları, bilardo masaları... Gerektiğinde bilardoda ortalığın altını üstüne getirebilirim üstelik!

Vaktinde bir iki çılgın partinin tadını çıkarmamış değilim gerçi.

Ne? Kan akışımı hızlandıran tek yasadışı maddenin esrar olduğunu mu sanmıştınız? Korkarım öyle değil. Ekstazi, asit, mantar... Hepsini denemişliğim var.

Biraz şaşkın görünüyorsunuz. Yapmayın canım.

Bütün uyuşturucu kültürünün başını, yüksek öğrenim enstitülerindeki entelektüeller çekmiştir. Beni Bill Gates'in birbirine bağlı, rengârenk yollardan oluşmuş bir labirent niteliğindeki Windows'u, insanı hayal dünyasına sürükleyen ciddi bir takviye almadan bulduğuna ikna etmeye kalkışmayın sakın.

Neyse, tercihlerime uymamasına rağmen, Cabo'dan dört hafta sonra Drew ile kendimizi şehrin en ateşli kulübünde buluyoruz. Yanımızda arkadaşlarımız Matthew ve Delores da var. İlk yıldönümlerini kutlayacağız.

Evlendiklerini bilmiyor muydunuz? Harikaydı! Vegas'ta evlendiler. Daha fazla bir şey söylememe gerek var mı?

Delores dans kulüplerine bayılır. Duyularının uyarılmasını sever. Biz on yaşındayken, annesi Amelia ona, canı sıkılıyor diye çakar lambalardan satın almıştı. Delores karşısında oturup, ona kristal bir küre ya da Jackson Pollock tablosuymuş gibi saatlerce bakardı.

Şimdi düşünüyorum da, pek çok şeyi açıklıyor bu.

Neyse, bizi görüyor musunuz? Ben abartılı şekilde kabarık kırmızı koltuklardan oluşan bir dairede otururken, Delores ile Matthew da dans pistinden geliyorlar. Drew bir tur daha içki söylemeye gitmiş.

Bu akşam kendimi dans edemeyecek kadar yorgun hissediyorum. Delores kendisini yanımdaki koltuğa bırakırken gülüyor.

Ben ise esniyorum.

"Bok gibi görünüyorsun, Petunya."

İyi bir arkadaş size her şeyi söyleyebilmelidir. Belki erkek arkadaşınızın arkanızdan iş çevirdiğini ya da elbisenizin göbeğinizi shar-pei köpeklerinin derisi gibi kat kat gösterdiğini... Eğer bunları olduğu gibi söyleyemeyecekse, sizin en yakın arkadaşınız olamazlar.

"Teşekkürler, Dee Dee. Ben de seni seviyorum."

Bu akşamki eğlence için kıvırdığı, simlerle ışıl ışıl parıldayan uzun sarı saçlarını geri atıyor. "Spada bir gün geçirmek sana iyi gelebilir. Ben söylemiş olayım da."

Aslında haksız sayılmaz. Bütün haftayı çok yorgun geçirdim. Ayak bileklerinizi ve kaburgalarınızı sanki çok ağır bir şeyler taşıyormuşsunuz gibi hissettiren, bütün vücudunuza yayılan türden bir yorgunluk var üzerimde. Dün, resmen çalışma masamda uyuyakalmışım. Belki de etrafta dolaşan grip salgınına yakalanmışımdır.

Delores, eliyle kendisini yelpazeliyor. "Drew nerede kaldı yahu? Sözüm ona içkileri getirecekti. Geberiyorum."

Drew birkaç dakikadır ortalıkta yok, gerçi böyle bir yerde bu çok da garip sayılmaz.

Yine de gözlerim ortalığı tarıyor.

Ve bir anda onu görüyorum. Barın başında, elinde içkilerle bir kadınla konuşuyor.

Bacak boyu benim vücudumun tamamı kadar olan güzel, sarışın bir kadınla.

Ayağında gümüş renkli stilettolar, üzerinde ise simli mini bir elbise var. Çok... eğlenceli görünüyor. Hani geğirmekten çekinmedikleri ve maç seyrettikleri için erkeklerin beraber takılmayı sevdiği şu havalı kızlar vardır ya. Onlar gibi. Gülümsüyor.

Daha da önemlisi, Drew da gülümseyerek karşılık veriyor.

Kadının ona doğru eğilişini görüyor musunuz? Kafasını yana yatırışını? Kalçalarını belli belirsiz hareket ettirişini?

Seks yapmışlar. Hiç şüphe yok.

Orospu çocuğu!

Drew'un geçmişte rastgele yatıp kalktığı kadınlarla ilk kez karşı karşıya kalmıyorum. Hatta bu neredeyse her gün olan bir şey. Nobu'daki garson, McCullen barında çalışan kız, her gün Starbucks'a gidip gelen kadınlardan herhangi biri bile olabiliyor. Drew onlara karşı kibar, ama çevik davranıyor. Adını doğru düzgün hatırlayamadığı eski bir sınıf arkadaşıyla karşılaşmış gibi olayı geçiştiriyor.

O yüzden normalde bu durum beni pek rahatsız etmiyor.

Ama dediğim gibi, bu hafta normal bir hafta sayılmaz. Aşırı yorgunluk çabuk sinirlenmeme yol açıyor. İnanılmaz hassas durumdayım. Çok öfkeliyim.

Ve hâlâ onunla konuşuyor, inanılır gibi değil!

Kadın elini onun omzuna yaslıyor ve içimdeki mağara kadını, King Kong gibi göğsünü yumrukluyor. Önümde boş bir kadeh var. Marcia Brady ve futbol topunu hatırlıyor musunuz? Sizce onlara buradan isabet ettirebilir miyim?

Seri katillerin ve toplu katliam yapanların neredeyse her zaman erkek olduğunu fark etmiş miydiniz? Bunun sebebi, erkeklerin acılarını çevrelerine yansıtması. Biz kadınlar ise, acımızı içimizde yaşar, kendimize saklarız. Orada çürümesini bekleriz.

Evet, üniversitede Psikoloji 101 dersi almıştım.

Ama asıl demek istediğim şu ki oraya gidip o sarışının postişlerini yolmak yerine, ayağa kalkıyorum.

"Ben eve gidiyorum."

Delores gözlerini kırpıştırıyor. "Ne? İyi de neden?" Sonra yüzümün halini fark ediyor. "O geri zekâlı yine ne yaptı?"

Size bir tavsiye vereyim: Hayatınızdaki kişiye kızgınken, bundan arkadaşlarınıza bahsetmemeye çalışın. Çünkü siz onu affetseniz de, arkadaşlarınız asla unutmaz.

Bunun yerine sevgilinizin ailesine yakınmanızı tavsiye ederim. Onlar zaten onun tüm negatif, bencil, olgunluktan

nasibini almamış hallerini yeterince görmüşlerdir. Yani ağzınızdaki baklayı çıkarıyor sayılmazsınız.

Başımı iki yana sallıyorum. "Yok bir şey. Sadece... yorgunum."

Bunu yemiyor tabii. Gözlerini hâlâ baktığım yöne çeviriyor ve başını geri atarak gülüyor. Dişleri inci gibi ışıl ışıl. Görünüşe göre bulimiya[5], minelerini çürütmemiş.

Henüz.

Delores kocasına dönüyor. "Matthew, ben oraya gitmeden git de arkadaşını getir. Yoksa ondan kalanları toplamak için paspasa ihtiyacın olacak."

İnatçı bir tavırla çenemi kaldırıyorum. "Hayır, Matthew, gerek yok. Drew halinden gayet memnun görünüyor. Niye keyfini bozasın ki?"

Sözlerim çok mu çocukça? Muhtemelen.

Umurumda mı peki? Hem de hiç.

Matthew bakışlarını birimizden diğerine gezdiriyor ve Drew'un olduğu tarafa doğru seğirtiyor. Dee Dee onu çok iyi eğitmiş. Köpek terbiyecisi Dog Whisperer'ı utandırır, o derece.

Ona veda etmek için sarılıyorum. "Yarın görüşürüz."

Sonra arkama bakmadan kapıya yöneliyorum.

~ ~ ~

5 Bir yeme bozukluğu. Bu rahatsızlığa sahip insanlar, atak yaşadıklarında genellikle yalnız başlarına ve normalden fazla yemek yer, daha sonra kilo almayı önlemek için genellikle isteyerek istifra etme gibi yöntemlere başvururlar.

Hayatımda hiç kendi başıma yaşamadım.

On sekiz yaşındayken, ailemin evinden yurt odasına taşındım. Üniversitenin ikinci yılında, Billy, Delores ile ikimizin yanına, Pennsylvania'ya geldi ve diğer dört öğrenciyle beraber kampüsün dışında kocaman, virane bir ev tuttuk. Çatısı akıyor ve ev bir türlü ısınmıyordu, ne var ki kirası uygundu.

Delores New York'a gittikten sonra, ben Wharton'da kalmaya devam ettiğim için Billy ile ikimiz bir eve çıktık. Sonra şehre de beraber taşındık. Gerisini biliyorsunuz zaten.

Size bunları neden mi anlatıyorum?

Çünkü göründüğüm kadar bağımsız değilim. Evde tek başına kaldığında bütün ışıkları yakan, erkek arkadaşı şehir dışına çıktığında arkadaşına yatıya kalan tipte kadınlardan biriyim ben.

Hayatımda hiç yalnız kalmadım. Erkek arkadaşımın olmadığı bir zamanı hatırlamıyorum.

Billy ile ilişkimizin bu kadar uzun sürmesinin sebebi de buydu zaten. Son kullanma tarihi geçmiş bir ilişkim olmasını, hiç ilişkim olmamasına yeğliyordum.

Eve döndüğümde, yatak odasına girerek üzerimi değiştiriyorum. Askılı bir üstle vişneçürüğü pijama altımı giyiyorum. Yüzümdeki makyajı çıkarmayı bitirdiğim sırada, ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

"Kate?"

Cevap vermiyorum.

Ayak sesleri koridorda ilerliyor ve az sonra Drew banyonun eşiğinde beliriyor.

"Hey. Neden gittin ki? İçkileri alıp döndüğümde, Delores kafama buz küpleri fırlatıp bana bok herif demeye başladı."

Göz teması kurmuyorum. Sesim de son derece katı. Onu başımdan savmak ister gibiyim. "Yorgundum."

Niye ona canımı sıkan şeyin ne olduğunu söylemiyorum? Çünkü kadınlar, oyunu böyle oynar. Ağzımızdan laf almaya çalışmanızı isteriz. İlgi göstermenizi bekleriz. Bu, bizi ne kadar önemsediğinizi görmek için yaptığımız bir sınavdır.

Drew, peşimden yatak odasına giriyor. "Neden beni beklemedin? Beraber dönerdik."

Gözlerim, onun gözlerini buluyor. Yüzüm asık, vücudum gergin. Savaşa hazırım. "Gördüğüm kadarıyla meşguldün."

Bakışlarını yere indirirken gözlerini kısıyor. Sözlerimin anlamını çözmeye çalıştığı belli.

Nihayetinde pes ediyor.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Kendimi daha fazla tutamıyorum.

"Sarışın kadın, Drew. Bardaki hani?"

Merakla beni süzüyor. "Ee, ne olmuş ona?"

"Sen söyle. Onunla yattın mı?"

Drew dudak büküyor. "Herhalde yatmadım. Senden iki dakika sonra oradan çıktım. İşimin bundan daha uzun sürdüğünü ikimiz de biliyoruz. Yoksa hatırlatayım mı?"

Hayır, göründüğü kadar dangalak bir herif değil. Aslında bu yaptığı akıllıca bir şey. Tatlı davranmaya, seksi görünmeye uğraşıyor. Kafamı dağıtmaya çalışıyor.

Her seferinde böyle yapar. Genellikle işe yarar üstelik. Ama bu akşam durum farklı.

"*Daha önce* yattın mı peki?"

Drew, ensesini ovalıyor. "Buna cevap vermemi istiyor musun cidden?"

Merak ediyorsunuzdur diye söyleyeyim, cevabım koca bir evet.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Elbette! Elbette onunla düşüp kalktın çünkü Tanrı korusun, bir *günümüz* de bir taraflarını gayet iyi tanıyan birileriyle karşılaşmadan geçerse, halimiz ne olur? O kadınların yarısını hatırlamıyorsun bile."

Drew'un gözleri kısılıyor. "Nasıl yani? Kadınları hatırladığım için mi kızıyorsun, yoksa hatırlamadığım için mi? Bana bir ipucu ver ki seninle tartışabileyim, Kate çünkü anlaşılan kavga etmeye pek meraklısın."

Vücut losyonumu alıp, kollarıma sürüyorum. "Kavga etmek istediğim yok. Onu neden hatırladığını bilmek istiyorum sadece."

Drew omuz silkiyor ve sesinin tonu normale dönüyor. "Kadın manken. Times Meydanı'nın ortasında afişi asılı. Resmini her gün gördüğün birini unutmak biraz zor oluyor."

Bu sözleri, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. "Senin adına sevindim. O zaman niye buraya geldin ki? Senin için o kadar önemliyse, neden dönüp o manken arkadaşını bulmuyorsun?"

Bir yanım, mantıksız davrandığımın farkında, ama öfkem çamurda kaymak gibi. Bir kere başladığında, engellemenin imkânı yok.

Drew bana kafayı yemişim gibi bakarak elini uzatıyor.

"O kadının benim için hiçbir anlamı yok. Bunu biliyorsun. Bütün bunlar nereden çıktı?"

Sonra aklına bir düşünce takılıyor. Geri çekilerek, "Regl mi olacaksın sen? Sinirlenme. Soruyorum çünkü son zamanlardaki davranışlarına bakarsak, Alexandra'nın unvanının tehlikede olduğunu söyleyebiliriz."

Sözlerinde haksız sayılmaz. Lisedeyken, okulda bir koridor vardı. Ders aralarında her zaman inanılmaz kalabalık olurdu. Ve regl olacağımı bildiğim zamanlarda, o koridordan geçerken kalemimi önüme çıkan herkesin ensesine saplayasım gelirdi.

Ne var ki – siz erkekler bunu öğrenseniz iyi olur – kız arkadaşınızın bitmek bilmez tiradının arkasında regl öncesi sendromu varsa dahi, bunu dile getirmekten kaçının. Sizin açınızdan hiç hayra alamet olmaz.

Ayakkabımı yerden alıp, Drew'un parlak mavi gözlerinin tam ortasına fırlatıyorum.

Elini alnına götürüyor. "Ne oluyor yahu? Sana sinirlenme demiştim!"

Her ilişkide bağırıp çağıran, eşyaları fırlatan, sağı solu kırıp döken bir taraf vardır. Bizim ilişkimizde ise, o ben oluyorum. Ama bu benim suçum değil. Bütün düğmelerine basıldıktan sonra nükleer füzeyi fırladığı için suçlayamazsınız.

Ayakkabının diğer tekini alıp, onu da fırlatıyorum. Drew bir yastık kaparak onu kalkan olarak kullanıyor. Atacak başka bir şeyler bulmak için dolaba gitmeye yeltaniyorum, ama ben oraya ulaşamadan kolumu yakalıyor.

"Kes artık şunu! Neden böyle davranıyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum. "Çünkü umurunda bile değil! Gerçekten canım sıkkın ve sen takmıyorsun bile!"

Gözleri kocaman açılırken, söylediklerim şaşırmış gibi bana bakıyor. "Herhalde takıyorum. Kafasına Jimmy Choo'lar inen benim, farkındaysan."

"O kadar umurundaysa, neden özür dilemiyorsun?!"

"Hiçbir şey *yapmadım ki*! İşleri bok ettiğimde sürüne sürüne ayaklarına kapanırım. Sorun değil. Ama hormonların tarafından ele geçirildiğin için sana yalvaracağımı sanıyorsan, aklın başında değil demektir, tatlım."

Kendimi ondan kurtarıyor ve iki elimle göğsünden sertçe itiyorum. "İyi. Tamam, Drew. Artık ne yaptığın

umurumda bile değil." Bir yastıkla battaniye kapıp, ona fırlatıyorum. "Ama bu yaptıklarından sonra yanımda uyuyamayacağın kesin. Defol!"

Önce örtülere, sonra bana bakıyor. Bir anda yüzü gevşiyor ve sakinleşiyor.

Fazla sakin. Fırtına önceki sessizlik gibi...

"Hiçbir yere gitmiyorum." Kendisini yatağa atarak, karların üzerinde melek yapmaya çalışan bir çocuk gibi kollarını ve bacaklarını açıyor. "Bu yatağı seviyorum. Çok rahat. Sıcacık. Burada harika anılarım var. Bir yerde uyuyacaksam, orası da bu yatak."

Drew böyle inatçı ve çocukça davranmaya başladığında onunla tartışmanın hiçbir anlamı yok. Cidden istediğini alana kadar nefesini tutmaya kalkışsa, şaşırmayacağım.

Yastığı başının altından çekerek, onu örtünün üzerinde yatar halde bırakıyorum. Bana bakarken kaşları çatılıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Senin yanında uyumayacağımı söylemiştim. Sen kanepeye geçmiyorsan, ben geçerim."

Yatakta doğrulup oturuyor. "Saçmalamaya başladın, Kate. Farkında mısın? Bir hiç uğruna tartışıyoruz!"

Sesim yükseliyor. "Benim duygularım bir hiç mi oldu yani?"

"Öyle bir şey demedim, yuh be!"

Parmağımı ona uzatıyorum. "Bir hiç uğruna tartışıyoruz dedin. Senin bana hissettirdiklerin hakkında tartışıyoruz. Yani benim duygularım sana göre bir hiç."

Ağzı açık kalakalıyor. "Orada dur. Dediklerinden hiçbir şey anlamadım."

Gözlerimi kapatıyorum. Ve öylece, öfkem sönüp gidiyor.

Onun yerini incinme hissi dolduruyor.

"Boş ver, Drew."

Koridorda ilerlerken, peşimden gelen sesini duyuyorum. "Ne oldu şimdi ya?"

Ona açıklama yapmaya uğraşamayacak kadar yorgunum. Genellikle tartıştığımızda, uyumakta zorluk çekerim. Adrenalin ve tutku beni ayakta tutar.

Ama bu akşam farklı. Başımı yastığa koyar koymaz, uykuya dalıyorum.

~ ~ ~

Bir süre sonra – üç dakika da olabilir, üç saat de – sıcak, sert bir göğsün sırtıma yaslandığını hissederek uyanıyorum. Elini karnımda gezdirerek yüzünü saçlarıma gömüyor ve derin bir nefes alıyor.

"Özür dilerim."

Gördünüz mü, beyler, yapmanız gereken tek şey bu. Bunlar cidden tüm engelleri aşmayı başaran sihirli kelimeler.

Regl öncesi sendromunu bile.

Kollarında ona doğru dönüp gözlerine bakıyorum. "Neden özür diliyorsun?"

Drew doğru cevabı aranırken, yüzüne boş bir ifade yerleşiyor. Sonra sırıtıyor. "Ne için özür dilememi istiyorsan, onun için işte."

Gülüyorum, ama sözlerim içten. "Hayır, ben özür dilerim. Haklıydın. Tam bir cadıydım. Sen yanlış bir şey yapmamıştın. Kesinlikle regl öncesi sendromu yaşıyorum."

Beni alnımdan öpüyor. "Bu senin hatan değil. Bütün suçu Havva'da buluyorum."

Dudaklarına, oradan boynuna yumuşak öpücükler konduruyorum. Göğsüne doğru inerken, içimde onu memnun etme arzusu uyanıyor. Gözlerine bakıyorum.

"Telafi etmemi ister misin?"

Parmakları, gözlerimin altında beliren koyu renk halkalar olduğundan emin olduğum yerlerde geziniyor. "Bitkin haldesin. Sabah telafi etsen nasıl olur?"

Ona iyice sokularak yanağımı göğsüne yaslıyorum. Tekrar uyumaya hazırlanarak gözlerimi kapatıyorum.

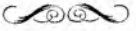
O sırada Drew'un sözleri sessizliği bozuyor.

"Tabii... eğer... şimdi telafi etmek için ısrar etmiyorsan. Çünkü ediyorsan, ben hiçbir şekilde karşı –"

Bir kahkaha patlatıp konuşmasını yarıda keserek başımı örtülerin arasına sokuyorum. Yaptığımı telafi etmek için ağır ağır aşağı doğru kayıyorum.

En sevdiği şekilde hem de.

Üçüncü Bölüm

İki gün sonra, mutfak masasında oturmuş, kahvaltı ediyoruz. Drew, akşamları işten sonra günün stresini atmak ve gevşemek için egzersiz yapmayı seviyor. Ben ise, sabahın beşinde koşuya çıkmayı seven şu sinir bozucu insanlardan biriyim. Kahvaltı, bizim orta noktamız. Drew, kahvaltının ardından ofise gider, ben de duşa girerim.

"Cookie Crisp gevreğinin nesini sevdiğimi biliyor musun?" Gözlerini kaşığına dikmiş, bakıyor.

Daha önce hiç bu kadar çok mısır gevreği yiyen birini görmemiştim. Ciddiyim, ben yemek yapmasam, sadece onlarla beslenir.

Koca bir kaşık yoğurt, Dannon Light & Fit yutuyorum. Reklamlar yalan söylemiyor; cidden çok lezzetli. Muzlu çileklisi en güzel olanı.

"Nesini?"

"Şekli kurabiye gibi. O yüzden tadının harika olması bir yana, kendimi ailemden intikam alıyormuş gibi

hissediyorum. Hayatımın ilk yarısında bana iğrenç yulaf ezmesini dayayıp durdukları için."

Hem şair hem de filozof özellikleriyle, Drew gerçek bir Rönesans adamı.

Ona sataşma niyetiyle ağzımı açıyorum, ama bir anda gelen bir bulantı hissiyle hamlem yarıda kalıyor. Boğazımı temizleyerek, elimi ağzıma yaslıyorum.

"Kate? İyi misin?"

Cevap vermeye yeltendiğimde, midem Nadia Comăneci'yi bile kıskandıracak bir boyutta.

Kusmak üzereyim.

Kusmaktan nefret ederim.

Klostrofobimi tetikliyor.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Şu ana kadar, ne zaman midemden rahatsızlansam, anneme telefon açardım ve o öğürmelerimin arasında benimle konuşurdu.

Banyoya yetişeceğimi sanmıyorum, o yüzden mutfağın lavabosuna doğru atılıyorum. Kahvaltıda yediğim her şey, ne var ne yok, lavaboya boşalırken, Drew atkuyruğumdan çıkmış olan saç tutamlarını geri çekiyor.

Ona yanımdan çekilmesini söylemek istiyorum ama öğürmelerim tekrar başlıyor. Bazı kadınlar erkek arkadaşlarının önünde tuvaletini yapmayı, gaz çıkarmayı veya kusmayı sorun etmiyor olabilir.

Ben onlardan biri değilim.

Belki kulağa aptalca geliyor, ancak hemen o anda ölecek olsam, Drew'un aklında kalacak son görüntümün klozetin üzerinde oturan halim olmasını istemem.

Veya şu anki durum için konuşacak olursak, lavaboya çıkarırken.

Drew'un sesi yumuşak, yatıştırıcı. "Tamam... bak, geçti. Yok bir şey."

En şiddetli kısmı bittikten sonra, Drew bana ıslak bir kâğıt havlu uzatıyor ve sonra lavabonun giderine bir göz atıyor.

"Eh, epey renkliymiş."

Boğazımdan garip bir ses çıkıyor. "Iyy... Gribe yakalanacağımı biliyordum."

"Öyle görünüyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hasta olmaya vaktim yok. Bugün Robinson'la toplantım var."

Anne Robinson, aylardır peşinden koştuğum bir müşteri.Yaşlı mı yaşlı. Herhalde doksan beş yaşında falan vardır. Onu bugün sözleşme imzalamaya razı edemezsem, *gerçek anlamda* çok geç olabilir.

"Hastasın, bebeğim. Antika broşunun üzerine öğürürsen Bayan Robinson'un hiç etkileneceğini sanmıyorum üstelik. Ne şanslısın ki beklenmedik durumlarda ortaya gayet iyi bir performans koyan, dâhi bir erkek

arkadaşın var. Bana dosyayı ver, toplantıyı idare ederim. Annie'yi avucunda bil."

Beni kollarına alıyor.

"Drew, olmaz –"

Lafımı yarıda kesiyor. "Olmaz. Sakın dırdır etme. Şu an dinlemek istemiyorum. Seni yatıracağım."

Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Drew beni yatırıp, komodine bir bardak zencefilli *ale* bırakıyor. Sonra sanırım alnıma bir öpücük konduruyor, ama emin olamıyorum. Çünkü çoktan kendimi uykuya teslim etmiş bir haldeyim.

Üç saat sonra, ofis binasının kırkıncı katında asansörden iniyorum. Midem bomboş, ancak güzelce uyuduğum için, kendimi daha iyi hissediyorum. Âdeta yenilenmiş gibiyim. Dünyayı ve Anne Robinson'u avucuma almaya hazırım. Küçük toplantı salonuna doğru ilerleyerek camdan içeriyi gözlüyorum.

Drew'u görüyor musunuz? Tekerlekli sandalyesinde oturan gri saçlı, ufak tefek kadının hemen yanında. O, masanın etrafına dizilmiş avukatlarla konuşurken, Bayan Robinson'un elleri masanın altında kayboluyor. Bir saniye sonra ise, Drew elektrik şoku verilmiş gibi sarsılıyor.

Yaşlı kadınlar, nedense Drew'a bayılıyor.

Aslında çok komik bir şey bu.

Drew, Bayan Robinson'a sert bir bakış atıyor. Kadın ise, kaşlarını oynatmakla yetiniyor. Drew, gözlerini devirip başka tarafa çeviriyor ve o esnada beni fark ediyor.

Özür dileyerek masadan kalkıyor. Odadan çıktığında, yüzü duyduğu rahatlama hissiyle ışıl ışıl parıldıyor. "Tüm kutsal şeyler aşkına! Tanrı'ya şükür, buradasın."

Dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. "Bilemiyorum, Bayan Robinson senin varlığından çok memnun görünüyor."

"Evet, memnuniyetini sürdürmeyi deneyecek olursa, ellerini toplantı masasına zımbalamak zorunda kalacağım."

Sonra gözlerinde endişeli bir bakış beliriyor. "Seni gördüğüme sevinmediğimi zannetme, tahmin edemeyeceğin kadar sevindim. Ama burada ne yapıyorsun? Yatakta olman gerekiyor."

Omuz silkiyorum. "Üç saatlik bir virüstü herhalde. Şimdi gayet iyiyim."

Drew yüzümü avuçlarına alarak elini alnıma dayayıp, ateşim olup olmadığına bakıyor. "Emin misin?"

"Evet. Kesinlikle."

Başıyla onaylıyor, ama gözlerinde tam olarak ikna olmadığını gösteren bir şüphe var. "Tamamdır. Ah, bu akşam annemlerde yemek yememiz gerekiyor. Canın gitmek istiyor mu yoksa iptal mi edeyim?"

Evanslarda akşam yemeği, her zaman ilginç olaylara sahne olur.

"Gidebiliriz bence."

Bana Robinson dosyasını uzatıyor.

"Tamam. Senin yatırım stratejilerin acayip ilgilerini çekmiş. Bacaklarını açmış, darbeyi vurmanı bekliyorlar."

Yarattığı görüntü, oldukça rahatsız edici. "İğrençsin, Drew."

Hiç istifini bozmuyor. "Herkesin kendine göre bir ifade şekli var." Sonra bana çabucak bir öpücük veriyor. "Git de hakla onları."

O yürüyüp giderken, ben de işi bitirmek için toplantı salonuna giriyorum.

Artık anlamaya başladınız, değil mi? Asıl sorunu, resmin tamamını? Biraz uzun sürdüğünü biliyorum, ama sonuca doğru ilerliyoruz.

İmkân varken güzel anların tadını çıkarın, çünkü çok uzun sürmeyecek.

Size bütün bunları anlatmamın sebebi, neden bu kadar şaşırdığımı anlamanızı istemem. Bütün bunların nasıl kazara, hiç istemeden başıma geldiğini... Sanırım hayat böyle bir şey. Her şeyin kontrolünüz altında olduğunu sanıyorsunuz. Önünüzde tertemiz bir yol uzanıyor. Ve bir gün o yolda ilerlerken – bam! – bir şey sizi çiğneyip üzerinizden geçiyor.

Yaklaştığının farkına bile varmadığınız bir şey üstelik.

İnsanlar da böyledir işte. Tahmin etmesi güç.

Birisini ne kadar iyi tanıdığınızı sanırsanız sanın, duygularından ve tepkilerinden ne kadar emin olursanız olun, sizi yine de şaşırtabilirler.

Nasıl bir yıkıma sürüklendiğinizi anlamazsınız bile.

Dördüncü Bölüm

Drew'un ailesini ziyaret etmek hiçbir zaman sıkıcı olmuyor. Tek çocuklu bir aileden geldiğim için, aile toplantılarını ilk başta biraz bunaltıcı bulmuştum. Ama artık alıştım.

Drew ile ikimiz son gelenler oluyoruz.

Matthew'un babası Frank Fisher'la John Evans, köşedeki barın başında dikilmiş, hisse senedi fiyatlarını tartışıyorlar. Delores, futbol maçını izleyen Matthew'un hemen yanı başında, koltuğun kenarına kurulmuş. Drew'un "Şırfıntı" olarak da bildiğimiz kız kardeşi Alexandra ve kocası Steven ise kanepeye yayılmışlar.

Drew'un yeğeni, Mackenzie, yerde oturuyor. Onu son gördüğünüzden beri epey değişti. Artık altı yaşında, saçları daha uzun, yüzü ise biraz inceldi . Çocuksu ifadesi giderek kayboluyor, ama hâlâ çok tatlı. Kucağındaki bebekler ve onların minicik eşyalarıyla oynuyor.

Drew'un annesi, Anne, ve Matthew'un annesi, Estelle, muhtemelen mutfaktalar. Steven'ın dul babası George Reinhart'ın nerede olduğunu merak ediyorsanız, onu görmemiz için biraz zaman geçmesi gerekiyor.

Biz odaya girerken, Steven bizi karşılayarak birer içki uzatıyor.

Elimizde içkilerle kanepeye oturup, maçı seyrediyoruz.

Mackenzie bebeklerinden birinin üzerindeki düğmeye basınca, odayı mekanik bir ses dolduruyor. "*Yok, yok, yok! Yok, yok, yok!*"

Sinir bozucu bebeğe bakarken Mackenzie'nin kafası yana eğiliyor. "Bence yanılıyorsun, baba. Yok-Yok Nancy, hiç de annem gibi konuşmuyor."

Onun bu sözleri, Alexandra'nın dikkatini çekiyor. "Ne demek istiyorsun, Mackenzie?"

Steven, karısının omzunun arkasından kızına doğru başını iki yana sallıyor, ama ne yazık ki Mackenzie durumu kavramıyor.

Aksine, açıklama yapmaya girişiyor. "Geçen gün, sen dışarıdayken, babam Yok-Yok Nancy'nin aynı senin gibi konuştuğunu söyledi. Ama sen *yok* yerine 'Dır-dır-dır' diyormuşsun."

Bütün gözler Alexandra'nın esip savurmasını bekleyerek bir anda ona dönüyor.

Steven, cesurca bir atak yaparak onu yatıştırmaya çalışıyor. "Kabul etmelisin, hayatım, benzerlik gözden kaçacak gibi değil," diye takılıyor ona, gülümseyerek.

Alexandra onun koluna bir yumruk indiriyor. Ama Steven, o kendisine temas edemeden kaslarını şişirerek darbeyi karşılıyor. Alexandra ona tekrar vururken, şaka yapar gibi bir hali yok.

Steven övünüyor. "Çeliğe zarar veremezsin, bebeğim. Dikkat et. Elini incitmek istemem."

Alexandra parmaklarını mermi gibi uzatıp, Steven'ın kolunun arkasındaki hassas etleri kavrıyor ve onu dizlerinin üzerine düşürene kadar çimdikliyor.

Drew suratını ekşiterek, onun halinden anlar bir tavırla, kendi kolunun arkasını ovalıyor. "Bunun izi kesin kalır."

Alexandra'nın sesi katı. Son sözü söylüyor. "Ben dırdırlanmam. Ben nazik, anaç, destekçi bir eşim. Sen yapman gerekenleri bir zahmet yapsan, benim ağzımı açmama bile gerek kalmaz!"

Steven cıyaklıyor. "Evet, aşkım."

Alexandra Steven'ın kolunu bırakıp, ayağa kalkıyor. "Mutfağa gidip anneme yardım edeyim."

O çıktıktan sonra, Mackenzie insanları azarlamayı seven bebeğine düşünceli bir ifadeyle bakıyor. Sonra bakışlarını babasına çeviriyor. "Aslında haklısın, baba. Nancy aynı annem gibi konuşuyor."

Steven hemen parmağını dudaklarına götürüyor. "Şşşt."

Bir süre sonra, Drew, Matthew, Delores ve ben, Mackenzie'nin gitar dersi için içeri gidiyoruz.

Ona gitar çalmayı öğretiyorum. Ben beş yaşındayken, babamdan öğrenmiştim. Bana müziğin ne zaman ihtiyacım olsa yanımda belirecek gizli bir şifre, sihirli bir dil gibi olduğunu söylemişti. Üzüldüğümde beni rahatlatacağını, mutlu olduğumda neşemi ifade edeceğini söylemişti.

Haklı da çıktı.

Bu, hayatım boyunca hiç aklımdan çıkarmadığım bir ders. Ölümünden sonra tutunma şansı bulduğum, ona ait bir parça. Ve bildiklerimi Mackenzie'yle paylaşmaktan ötürü çok heyecanlıyım.

Şu anda, *Twinkle, Twinkle, Little Star*'ı çalıyor.

Çok iyi, öyle değil mi? Tamamen dikkatini vermiş. Kararlı. Hiç şaşırmadım. Ne de olsa o, Drew'un yeğeni. Şarkısını bitirdiğinde hepimiz alkışlıyoruz.

Sonra Delores'e dönüyorum. "Dün gece Billy beni aradı. Birkaç hafta izni varmış. Önümüzdeki hafta şehre gelecekmiş. Akşam yemeği için buluşalım diyor."

Drew'un sözlerinden alaycılık akıyor. "Şerefsiz buraya mı geliyormuş? Ne güzel be. Tam şenlik olacak desenize."

Delores, Drew'a bir bakış atıyor. "Hey, *Şerefsiz* ona benim taktığım isim. Sen kendine başka bul."

Drew başıyla onaylıyor. "Haklısın. Bok Kafalı kulağa çok daha hoş geliyor."

Kötü Sözcük Kavanozu'na ne mi oldu? Bilmeyenler için söyleyeyim: Kötü Sözcük Kavanozu'nu kızının önünde küfreden herkesi, genellikle Drew'u maddi açıdan cezalandırmak için Alexandra piyasaya çıkartmıştı. Aslında her küfür bir dolar ediyordu ama Drew'la sorunlarımızı halletmeye çalıştığımız dönemde, Mackenzie'yi fiyatı ona katlamaya ikna etmiştim. Ne kadar kindarım, değil mi?

Neyse, şu sıralar Kavanoz kullanılmıyor. Mackenzie'nin artık bir cari hesabı var! Yazı yazacak yaşa geldiği için, şu anda içine çiziktirdiği mavi deftere kimin ne borcu olduğunun kaydını tutuyor.

Gitmeden bütün borcumuzu kapatmamız gerekiyor. Yoksa yüzde on gecikme faizi uygulanması riskini göze alacağız.

Mackenzie'nin bankacılık kariyerinde önünün açık olacağına şüphem yok.

Defterini bırakıp gitarını tıngırdatmaya dönüyor. Sonra bir anda Drew'a bakıyor.

"Drew Dayı?"

"Söyle, tatlım?"

"Bebekler nereden geliyor?"

Drew bir an bile tereddüt etmiyor. "Tanrı'dan."

Ben on bir yaşındayken her şeyi az çok öğrenmiştim. Annem, *sonsuza dek benim küçük kızım ol ve sakın seks*

yapma yaklaşımını benimsemişti. Ne var ki Amelia Warren, kafamızdaki soruları cevaplama konusunda oldukça istekliydi. Delores'le benim bilgi sahibi ve hazırlıklı olmamızı istiyordu. On üç yaşına geldiğimizde, prezervatifi muza öyle hızlı takıyorduk ki aklınız şaşar.

Ne yaparsanız yapın, çocuklarınızın üremeyi *video*dan öğrenmesine izin vermeyin. Bebekleri leyleklerin getirmediğini öğrenmek, Noel Baba'nın olmadığını öğrenmekle hemen hemen aynı şey. Çocukların önünde sonunda bunu bilmesi gerek, ama sizden öğrenirlerse her şey çok daha kolay olur.

Mackenzie başıyla onaylayarak gitarına geri dönüyor. Ancak...

"Drew Dayı?"

"Efendim, Mackenzie."

"Bebekler, annelerinin karnında büyür, değil mi?"

"Aşağı yukarı öyle."

"Peki bu... Tam olarak nasıl oluyor?"

Drew, bu soruyu kafasında evirip çevirirken parmaklarını dudaklarına bastırıyor. Nefesimi tutuyorum.

"Hani resim yapıyorsun ya? Maviyle kırmızıyı karıştırdığında ne oluyor?"

"Mor!"

"Mükemmel, evet, mor oluyor. Bebekler de bundan farksız. Babadan biraz mavi boya, anneden biraz kırmızı

boya, ikisini karıştır. Hop, karşında yepyeni bir insan duruyor. Umarım mor olmaz gerçi, ama işin içinde Delores Teyzen varsa, her şey mümkündür."

Delores, Mackenzie'nin arkasından ona orta parmağını kaldırıyor.

Mackenzie yine onaylarcasına başını sallayarak gitarını tıngırdatmaya dönüyor. Ama bu sadece bir dakika sürüyor.

"Drew Dayı?"

"Evet?"

"Peki babanın mavi boyası, nasıl annenin kırmızı boyasına karışıyor?"

Drew iki kaşını kaldırıyor. "Nasıl... nasıl mı karışıyor?"

Mackenzie elini sallıyor. "İşte, evet. Doktor ona mavi boya iğnesi mi yapıyor? Yoksa anne mavi boyayı yutuyor mu?"

Matthew sırıtıyor. "Sadece baba çok şanslıysa."

Delores onun kafasına bir tane indiriyor. Ama Mackenzie yusyuvarlak mavi gözlerini, bir cevap alma beklentisiyle Drew'dan ayırmıyor.

Drew ağzını açıyor.

Sonra kapatıyor.

Tekrar konuşmaya yelteniyor.

Ve duraksıyor.

Nihayet, baharın ilk gününde havuza atlar gibi bir riski göze alıyor. "Eee... anneyle baba seks yapıyorlar."

Artık kaçarı yok. Alexandra onu gebertecek. Bu kez gerçekten hem de. Daha evlenemeden dul kalacağım.

Mackenzie'nin yüzünde kafası karışmış bir ifade beliriyor. "Seks nedir?"

"Bebek yapmak için gereken şey işte."

Mackenzie bunu bir an kafasında tartıyor ve sonra başını sallayarak onaylıyor.

"Tamam o zaman."

Vay be. Ben de İşletme fakültesindeki final sınavlarının zor olduğunu sanıyordum.

Drew durumu gayet iyi idare etti, öyle değil mi? Çocuklarla arası çok iyidir. Gerçi bu çok normal, çünkü pek çok açıdan... kendisi de hâlâ çocukluktan çıkmış değil.

Alexandra odaya giriyor. Artık mutlu bir hali var. Zira Steven'a *çelik silahlarının* gayet de zarar görebileceğini kanıtladı. Yüzü ışıldıyor.

"Ne yapıyorsunuz bakalım?"

Drew'un yüzüne masum bir gülümseme yayılıyor. "Boyalardan bahsediyorduk."

Alexandra gülümseyerek kızının saçlarını okşuyor.

"Bir de seksten," diye ekliyor Mackenzie.

Alexandra'nın eli bir anda duruyor. "Bir dakika... ne dedin?"

Drew eğilerek kulağıma fısıldıyor. "Odayı şu an terk etmek çok akıllıca bir karar olur."

Kapı arkamızdan çarparak kapanırken, "Drew!" diye bir haykırış duyuyoruz. Alexandra'nın sesi kulağa artık o kadar da mutlu gelmiyor.

~ ~ ~

Nihayet, akşam yemeği servis ediliyor. Herkesin yemeğini yediği dakikalar olaysız geçiyor, ancak tatlıya geçtiğimizde, Alexandra kaşığını kadehine vuruyor.

"Bir dakika beni dinlemenizi rica edebilir miyim?" Işıl ışıl yüzünü Steven'a çeviriyor ve sözlerine devam ediyor. "Mackenzie'nin sizlere bir duyurusu var."

Mackenzie sandalyesine çıkıyor ve "Annemle babam seks yaptı!" diye ilan ediyor.

Bütün masaya sessizlik çöküyor.

Nihayet Matthew kadehini kaldırıyor. "Tebrikler, Steven. Halley Kuyrukluyıldızı gibi bir şey misin sen? Yetmiş beş yılda bir *geçiyorsun* herhalde?"

Delores gülüyor.

John boğazını temizliyor. Ne yapacağını bilemez bir hali var. "Bu, ah... çok... çok hoş, canım."

Sonra Frank paylaşımda bulunmaya karar veriyor. "Seks iyidir. İnsanı sağlam tutar. Ben haftada en az üç kere seks yapmayı ihmal etmem. Gerçi benim Estelle'in öyle alengirli şeylere bayıldığını söyleyemem, ama kırk yıllık evliliğimizde bir gün bile baş ağrısı tutmamıştır."

Estelle hemen yanında gururla gülümsüyor.

Ve Matthew yüzünü elleriyle örtüyor.

Geri kalan herkes sadece boş boş bakmakla yetiniyor. Gözlerimiz kocaman, ağızlarımız bir karış açık halde.

En sonunda Drew başını geriye atarak bir kahkaha patlatıyor. "Bu harika bir şey!" Neredeyse ağlayacak halde gözlerini siliyor.

Alexandra başını iki yana sallıyor. "Bekleyin. Dahası var. Devam et, Mackenzie."

Mackenzie gözlerini deviriyor. "Tabii bu da bebekleri olacak demek oluyor. Ben abla olacağım!"

Her yandan tebrik çığlıkları yükseliyor. Anne kızına sarılırken âdeta dağılıyor. "Senin adına çok sevindim, tatlım."

Drew ayağa kalkarak ablasına sevgiyle sarılıyor. "Tebrikler, Lex."

Sonra Steven'ın sırtını sıvazlıyor. "Senin için misafir odasını hazır tutacağım, dostum."

Ne demek istediğini anlayamıyorum. "Misafir odası mı?"

Drew açıklıyor. "Alexandra geçen hamileliğinde Steven'ı evden kovmuştu. Bir değil, iki değil, tam dört kez hem de."

Matthew lafa karışıyor. "Evde kalmasına izin verip, tüm eşyalarını pencereden attığı seferi saymıyorsun, değil mi?"

Drew gülüyor. "Sanki Barneys'in dağıtım kamyonu Park Avenue'nin ortasında devrilmiş gibiydi. Evsizler hayatlarında hiç bu kadar iyi giyinmemişlerdir."

Alexandra gözlerini devirerek bana dönüyor. "Hamilelik hormonları işte. İnsanın ruh halinin değişip durmasına yol açıyor. Ben hamileyken biraz... nasıl desem... gıcıklaşıyorum."

Drew sırıtıyor. "Diğer zamanların aksine yani? Normalde çok cicisin ya?"

Hani bazı köpekler vardır, ne kadar gazeteyle peşlerinden kovalasanız da, ayakkabılarınızı kemirmeye devam ederler. Bir türlü bunu bırakamazlar. Drew da o köpeklerden farksız.

Alexandra, yılana tıslayan bir kedi gibi kardeşine dönüyor. "Biliyor musun, Drew, hamile olmak, Monopoly'deki kodesten ücretsiz çıkış kartı gibi bir şey. Bu ülkede beni mahkûm edecek tek bir jüri bile bulamazsın."

Drew ağır ağır geri çekiliyor.

Ona bakarak başını iki yana sallıyorum ve Alexandra'ya dönüyorum. "Onun dışında nasılsın?"

Omuz silkmekle yetiniyor. "Çoğunlukla yorgunum. Kusup durmam da tuzu biberi. Çoğu kadının sabah

bulantıları olur ama benimkiler gece geliyor. Bence böylesi daha kötü."

Hah.

Kusma.

Yorgunluk.

Ruh halinde değişkenlik.

Kulağa bir yerden tanıdık geliyor.

Ne var? Neden bana öyle bakıyorsunuz?

Yok, yok – herkes hamileliğin en bariz işaretinin regl olmamak olduğunu bilir. Benim reglime de daha... bir... iki... üç... dört...

Beş...

Beş gün önce regl olmam gerekiyordu.

Aman.

Tanrım.

Beşinci Bölüm

İnkâr, genç yaşlarda geliştirdiğim bir beceri.

O konuda düşünme. Bu konuda konuşma. Yut. Yok et.

Babamın öldüğü gece ağlamamıştım.

Ne Şerif Mitchell gelip bizi hastaneye götürdüğünde, ne doktor onu kaybettiğimizi söylediğinde, ne onun başında beklerken, ne de cenazede.

Baş sağlığı dilekleriniz için teşekkür ederim.

Evet, annem için güçlü olacağım.

Çok naziksiniz.

Babamın gömülmesinin üzerinden sekiz gün geçmişti. Annem aşağıdaki lokantada çalışıyordu. Ben de mutfakta bir turşu kavanozunu açmaya çalışıyordum.

Bir anlık dalgınlıkla yatak odasına girip yardım istemek için babama bakınmıştım. O anda kafama tekrar dank etmişti ve onların boş odasına bakakalmıştım.

Babam orada değildi. Bir daha asla orada olamayacaktı. Yere yığılıp bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Turşu kavanozu yüzünden hem de.

Evanslarda geçirdiğimiz akşamın geri kalanını sağ salim atlatmamı sağlayan da bu becerim oluyor. Gülümsüyorum. Sohbet ediyorum. Mackenzie'ye sarılıp veda ediyorum. Drew'la eve dönüyor ve sevişiyoruz.

Ve ona hiçbir şey söylemiyorum.

Alevleri görmeden sinemanın ortasında "Yangın var!" diye bağırmazsınız.

Rüzgâr Gibi Geçti'yi seyretmiş miydiniz? Scarlett O'Hara kesinlikle benim idolüm.

"Şu an bunu düşünemem. Yarın düşüneceğim."

Benim planım da bu. En azından şimdilik.

~ ~ ~

Çabucak yarın oluyor.

Görünüşe göre Tanrı'nın cidden sıkıntılı bir mizah anlayışı var.

Çünkü nereye dönüp baksam, her tarafım hamilelerle dolu.

Bir baksanıza:

Kaldırımda köpeğini gezdiren kadın, trafiği yönlendiren kadın polis, gazete bayisindeki *People* dergisinin kapağındaki adam, asansörde karşılaştığım, bluzunun

altında kaçak bir jimnastik topu saklıyormuş gibi görünen iş arkadaşım...

Domuz gribinden kaçınmaya çalışan bir turist gibi ağzımı örterek mesafemi koruyorum.

Nihayetinde, ofisime varmayı başarıyorum. Masama oturarak ajandamı açıyorum.

Evet, hâlâ kâğıt takvim kullanıyorum. Drew Noel'de bana bir BlackBerry hediye etti, ama hâlâ kutusundan çıkarmadım. Bir tuşa basmayla tüm çalışmalarımı bilinmeyen bir uçurumdan aşağı savurma yetisine sahip hiçbir cihaza itimadım yok.

Ben kâğıdı tercih ederim. Elle tutulur, gerçek. Onu yok etmek için yakmanız gerekir.

Genellikle aşırı detaycı biriyimdir. Her şeyi not alırım. Ben bir bankacıyım. Biz zaman çizelgemizde yaşar, zaman çizelgemizde ölürüz. Ama son zamanlardan dikkatim dağınık; şu bitkinlik hissi her yanımı sarmış durumda. Bok gibiyim. O yüzden yeni bir paket doğum kontrol hapına geçtiğimi, ama geçen seferkinde regl olmadığımı fark etmemişim bile.

Doğum kontrol haplarından bahsetmişken... Bunların derdi ne?

Yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuz etkiliymiş. Götüm.

Şu çubuğa işediğiniz hamilelik testlerinin de istatistiksel doğruluk oranı da haplarla aynı. Bu yüzden

onların yanına bile yaklaşmam. Bunun yerine, telefonu elime alıp Dr. Roberta Chang'in ofisini arıyorum.

Hani Pennsylvania'da kampüsün dışındaki evde Delores, Billy ve benim beraber yaşadığımız diğer dört öğrenci vardı ya? Bobbie[6] onlardan biriydi. Kocası Daniel de öyle.

Bobbie muhteşem biridir. Annesiyle babası o daha bebekken Kore'den göç etmişler. GAP'in çocuk reyonundan alışveriş yapacak kadar ufak tefek biri, ama onda bir Amazon'un kişiliği var.

Ayrıca harika bir kadın doğum uzmanı. Erkeklere açıklamak gerekirse, kadın doktorlarına böyle diyoruz.

Bob ile kocası, New York'a birkaç ay önce taşındılar. Onu yıllardır görmemiştim, ama bizimki on yıl boyunca görüşmesek de değişmeyecek bir arkadaşlık. Nihayetinde bir araya geldiğimizde, birbirimizi daha dün görmüşüz gibi hissederiz.

Randevu alıp, tarihi hemen ajandama işaretliyorum.

Bob – 7.00.

Defteri kapatıp masamdaki telefonun yanına koyuyorum. Gözüm saate takılıyor ve toplantıya geç kaldığımı fark ediyorum.

Kahretsin!

Dosyayı kaptığım gibi odadan fırlıyorum.

6 Roberta yerine kullanılan bir kısaltma

O konu üzerine düşünmüyorum... Merak ediyorsanız söyleyeyim.

~ ~ ~

İki saat sonra döndüğümde, Drew masamda oturmuş, elindeki dolmakalemi sabırsızca koyu renkli ahşaba vuruyor. Genellikle öğlen yemeğini dışarıdan söyleyip, ikimizden birinin ofisinde beraber yeriz.

"Merhaba."

Bakışları bana dönüyor. "Merhaba."

"Sipariş verdin mi? Beni mi bekliyorsun?"

Bir an sözlerimi algılayamıyor. "Ha?"

Masanın kenarına yaslanıyorum. "Öğlen yemeği, Drew. O yüzden gelmedin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Aslında seninle akşam yemeğini konuşacaktım. Little Italy'de yeni bir yer açılmış, benim de canım acayip makarna istedi. Bu akşam için rezervasyon yaptırayım dedim. Saat yedi uygun mu?"

Donup kalıyorum.

Yalan söylemek konusunda pek antrenmanlı sayılmam. En azından liseden bu yana. O zamanlarda bile, öyle çok ciddi yalanlar söylemiş değilim. Daha çok... Annem duysa çileden çıkmasına sebep olacak faaliyetlerimi eksik anlatıyordum diyebiliriz. Ne zaman yalan söylemem gerekse, bahanem Delores olurdu. Bu durum değişmiş sayılmaz.

"Bu akşam çıkamam. Delores kız kıza bir gece geçirelim istiyor. Uzun zamandır böyle bir şey yapmadık."

Burada bir an duralım. Burası önemli.

Drew'un yüzünü görüyor musunuz? Yakından bakın, yoksa kaçıracaksınız.

Kısacık bir an için, gözlerinde şaşkınlık beliriyor. Bir tutam öfke... belki incinme hissi... Ama sonra kendisini toparlıyor ve ifadesiz bir yüzle bana bakıyor. O bakışı ilk seferinde kaçırmışım. Bunu aklınızda tutun. On saat sonra ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Drew'un sesi renk vermiyor. Karşısındaki suçluyu tuzağa düşürmeye çalışan bir dedektiften farksız. "Delores'la daha dün akşam görüştünüz."

Midem, gazoza atılmış Pop Rocks gibi gurulduyor. "O farklıydı. Herkes oradaydı. Bu akşam sadece ikimiz olacağız. Birkaç şey içip, şişmanlatıcı aperatifler yiyeceğiz, sonra da eve döneceğim."

Drew aceleci ve gergin hareketlerle ayağa kalkıyor. "Tamam, Kate. Ne bok yemek istiyorsan, ye."

Yanımdan geçip gitmeye yelteniyor, ama kemerine yapışıyorum. "Hey. Yapma böyle. Yarın akşam beraber yemeğe çıkarız. Kızma, ne olur."

Onu kendime çekmeme izin veriyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Ona cilveli bir gülüşle bakıyorum. "Hadi ama, Drew. Öğlen yemeği yiyelim. Sonrasında da sevişiriz."

Elimi göğsünde gezdirerek onu yumuşatmaya çalışıyorum ama bunu yemiyor.

"Olmaz. Bitirmem gereken işler var. Sonra konuşuruz."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve dudaklarının normalden biraz daha fazla orada kaldığını hissediyorum. Sonra geri çekilerek dönüp gidiyor.

~ ~ ~

New York'da emin olabileceğiniz tek bir şey var. O da postanızın zamanında geleceği veya arkadaşınızın nezaketi değil.

İş çıkış trafiği. Asla değişmez. Şu anda trafiğin ortasında kalmış durumdayım.

Arabalar upuzun diziler halinde uzanıyor.

Delores'i gizli operasyonum konusunda bilgilendirmek için üç kez aradım, ama telefonu açmadı. Laboratuvarda cep telefonuna izin verilmiyor.

Ofisimden çıktığından beri Drew'u da görmedim. Bu aslında iyi bir şey. Ne ile karşı karşıya olduğumu bilene dek onunla konuşmak istemiyorum. Hareket etmeyen bir aracın içinde tek başınıza kaldığınızda, yapacak çok şeyiniz olmuyor.

Düşünmek dışında tabii.

Neyi düşündüğümü tahmin edebiliyor musunuz? En sağlam barajda bile nihayetinde çatlaklar oluşur.

Scarlett O'Hara binayı terk edip gitti.

Hiç Delores'in babasının hikâyesini duymuş muydunuz? Acayip bir hikâye.

Biz küçükken, Amelia, Delores'e babasının onlarla yaşamasının mümkün olmadığını söylemiş. Lafı dallandırıp budaklandırmamış. Ama Delores yaşı ilerlediğinde, hikâyenin tamamını öğrendi.

Amelia, California'da büyümüş. Gözünüzde canlandı mı? Sörfçü fıstık Amelia. Genç ve bronz, nahif ve tasasız...

On yedi yaşındayken, Santa Monica İskelesi'nde bir çocukla tanışmış. Çocuğun koyu renk saçları, kaslı kolları, zümrüt yeşili gözleri varmış. İsmi Joey Martino'ymuş. Anında aralarında bir *çekim* hissetmişler. Ve Amelia da tıpkı Juliet gibi, bir anda âşık olmuş.

Sonra Joey'nin hayatına devam etme vakti gelmiş ve Amelia'dan kendisiyle gelmesini istemiş. Annesi ona o kapıdan çıkıp giderse, bir daha geri dönemeyeceğini söylemiş.

Hem de asla.

Amelia, küçük kız kardeşine sarılıp vedalaşmış ve Joey'nin Harley'inin arkasına atlamış. Altı hafta kadar sonra, Greenville, Ohio'dan geçtikleri sırada, Amelia hamile olduğunu fark etmiş.

Joey bu haberi iyi karşılamış ve Amelia büyük bir heyecana kapılmış. Artık gerçek bir aile olabileceklermiş.

Ancak ertesi gün, yanında tek bulduğu şey, bir not olmuş.

Üzerinde şöyle yazıyormuş:

Eğlenceli günler yaşadık.

Üzgünüm.

Amelia onu bir daha hiç görmemiş.

Bazı çocukların kibritle oynamayı bırakmaları için birkaç kez yanmaları gerekir. Ama Amelia hiçbir zaman öyle bir çocuk olmamış. Bir musibet ona yetmiş. O zamandan itibaren, yalnızca belirli erkeklerle çıkmış. Mütevazı, yalın tiplerle... Aldatıcı tavırlı, göz kamaştırıcı veya kibirli erkeklerden ise köşe bucak kaçmış. Joey'den çok farklı erkekleri tercih etmiş.

Diğer bir deyişle, Drew'dan çok farklı erkekleri.

Amelia'nın onu sevmemesinin sebebi de bu zaten.

Yok, bu çok doğru bir ifade olmadı. Ona güvenmemesinin sebebi bu, diyeyim.

İlk Noel'imizde annemle ikisi bizi ziyarete geldiklerinde, beni bir köşeye çekmişti. Bana işleri ağırdan almamı, Drew'un yanındayken kendimi izlememi tavsiye etmişti.

Çünkü o tip erkekleri iyi biliyordu.

Neyse, hikâye saati bitti, çocuklar.

İşte geldik.

~ ~ ~

Bob'un ofisi çok hoş. Gerçek bir park alanı olan, ev görünümlü, kahverengi tuğlalı bir bina. Bilmiyorsanız

söyleyeyim, şehrin ortasında böyle yerlere rastlamak çok zor. Yanındaki binayla paylaşımlı kullanılan park alanı oldukça işlek. Sağdan soldan geçen arabalar park yeri aranıyor.

Motoru durdurup direksiyona yapışıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirim.

Cidden. Yalnızca hayatımın önümdeki on sekiz yılından bahsediyoruz, öyle değil mi?

Arabadan inip binanın camında asılı duran küçük tabelaya bakıyorum.

ROBERTA CHANG
KADIN DOĞUM UZMANI

Ayaklarım geri geri giderken, arkamdan yaklaşan iki kocaman el gözlerimi örtüyor. Tanıdık bir ses, "Bil bakalım ben kimim?" diye fısıldıyor kulağıma. Arkamı dönüyorum. Biriyle özellikle üniversite yıllarında beraber yaşamak, ortak deneyimler ve kıymetli anılardan ileri gelen bir bağ oluşturuyor.

"Daniel!"

Daniel Walker, devasa bir adam. Arnold Schwarzenegger'le kardeş bile olabilirler. Ama bu sizi aldatmasın. *Werther's* şekerleri gibi bir adam. Dışarıdan sert görünse de içi yumuşacık ve aşırı duygusal.

Çok şefkatli, özverili bir adam. Sevecen mi sevecen.

Üniversite üçüncü sınıftayken, harabe evimize bir fare taşınmaya karar vermişti. Hepimiz oy hakkımızı onu öldürmekten yana kullanmıştık. Daniel hariç. O ipler, mukavva ve bir sopayla, *Küçük Afacanlar*'ı bile gururlandıracak bir tuzak yapmıştı.

Ve küçük işgalciyi hakikaten de yakalamıştı. Onu yanımızda tuttuk. Kafesin içinde, âdeta bir maskot gibi. En sevdiğimiz biranın ismi olduğu için, ona Bud adını vermeye karar verdik.

Daniel bana sıkıca sarılıyor, sonra havaya kaldırarak çevresinde döndürüyor. Ardından yere bırakıp yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Kate. Harika görünüyorsun!"

Yüzümdeki gülümseme o kadar kocaman ki yanaklarım acıyor. "Teşekkürler, Daniel. Sen de hiç değişmemişsin. Her şey nasıl gidiyor?"

"Eh, şikâyet edemem doğrusu. İşler iyi – yoğun. Hastanelere gidip geliyorum hâlâ."

Daniel anestezi uzmanı. Bob ile ikisi ne zaman fırsatını bulsalar beraber çalışırlar. Aynı ben ve Drew gibi.

Sözlerini sürdürüyor: "Bobbie'nin işleri iyice patlama yaptı, o yüzden ben bu ara ayak işlerine bakıyorum." Çin restoranından alınmış paket yemek torbasını kaldırıyor.

Kokusu burnuma çarptığında midemin bulandığını hissediyorum. Koku hiç hoşuma gitmiyor ve güç bela yutkunuyorum.

Daniel kocaman kolunu omzuma atıyor ve birkaç dakika sohbet ediyoruz. Taşınmaları hakkında, Delores ve Billy hakkında... Ona Drew'dan bahsediyorum ve hep beraber bir akşam yemeğine çıksak ne güzel olur diyorum.

O sırada keskin bir lastik cıyaklaması yükseliyor. Arkamıza döndüğümüzde, hızla park alanından çıkarak gözden kaybolan bir arabanın arka lambalarını görüyoruz. Daniel başını iki yana sallıyor.

"Ben de Philadelphia'daki sürücüleri kötü zannederdim."

Kıkırdıyorum. "Ah, hayır. New Yorklular kötü araba kullanma konusunda başı çeker. Bir de çılgın beyzbol fanları konusunda tabii. Sakın Phillies formanı burada giyme; kesin kan çıkar."

Daniel gülüyor ve binaya giriyoruz.

~ ~ ~

Artık kaçarı yok.

Benim bildiğim hayat geride kaldı.

Hamileyim. Gebe kalmışım. Mercimek çoktan fırına verilmiş. Aslında hiç şaşırmadım. Sadece, hatalı çıkarım diye umuyordum.

Bobbie'ye bakılırsa, bu işin suçlusu kullandığım antibiyotiklermiş. Doğum kontrol haplarının etkisini azaltıyorlarmış.

Şu küçük prospektüsler hakkında ne dediğimi hatırlıyor musunuz? Onları okuyun. İyice öğrenin. Birebir yaşayın.

Ultrasona girmek için henüz çok erkenmiş, o yüzden iki hafta sonra tekrar gelmem gerekiyor. Bir de her gün almam gereken, koca bir fili yutabilecek büyüklükte doğum öncesi vitaminleri var.

Ne şanslıyım!

Arabamı garaja park ediyor, ama eve çıkmıyorum. Büyük şehirde yaşamanın en güzel yanlarından biri de, her daim açık bir yerler bulma şansınızın olması. Etraf hep insanlarla dolu olduğundan, yürüyerek gitmeye çekinmiyorsunuz.

Kaldırıma çıkıp, birkaç blok yürürken, düşüncelerimi zihnimde oturtmaya, şimdi ne bok yiyeceğime karar vermeye uğraşıyorum.

Neden mutlu görünmediğimi soruyorsanız, söyleyeyim: Çünkü değilim. Beni anlamalısınız. Ben hiçbir zaman öyle bir kız olmadım. Oyuncak bebeklerle değil, annemlerin yazar kasasıyla oynardım. Diğer çocuklar Toys "R" Us'a gitmek isterken, ben ofis malzemeleri satan Staples'a gitmek isterdim.

Ekonomik özgürlüğümü kazanma isteği duymaya başlamadan önce dahi, tüm hayallerim ofis binaları ve

çalışma masaları çevresinde dönüp duruyordu. Beşikler veya pusetler değil. Çocuk istemediğimi söylemek yanlış olur. Ama şu an istemiyorum. Bunun şu an olması, planımın bir parçası değildi.

Bir de Drew meselesi var tabii. Beni sevdiğini biliyorum. Ama hamilelik bir şeyleri değiştirir. Çatlak izleri, sarkmış göğüsler ve uykusuz geceler anlamına gelir. Artık kafamıza estiği gibi tatile çıkmak yok. Seks maratonlarına elveda.

Drew kafayı yiyecek. Orası kesin.

Bir banka oturup yoldan geçen arabaları seyrediyorum. O sırada kulağıma bir ses çalınıyor.

"Kimmiş cici çocuk? Tabii ki Andrew! Benim uslu oğlum."

Sarı bukleleri ve koyu renk gözleri olan, benim yaşlarımda bir kadın. Kucağında geyik kafalı bir kundak tutuyor.

İşaretlere inanır mısınız? Şahsen, ben inanmam.

Ama büyükannem inanırdı. O inanılmaz bir kadındı. Güneydeki Yerli Amerikan kabilelerine ilişkin kapsamlı araştırmalar yapan, saygın bir arkeolog. Büyükanneme resmen tapardım. Bir seferinde bana her tarafımızın işaretlerle dolu olduğunu söylemişti. Bizi doğru yöne, kaderimize yönlendirirlermiş. Alın yazımıza doğru. Tüm yapmamız gereken, gözlerimizi ve gönlümüzü açmakmış; böylece yolumuzu bulurmuşuz.

Bu yüzden genç anneyle çocuğunu seyrediyorum. O sırada yanına bir adam geliyor.

"Merhaba. Geç kaldım, üzgünüm. Kahrolası toplantı uzadı da uzadı."

Adamın, onun kocası olduğunu tahmin ediyorum. Kadını öpüyor. Sonra kundağı onun kucağından alıyor ve havaya kaldırıyor.

"İşte benim oğlum. Hey, ahbap."

Gülümsemesi öyle sıcak, öyle güzel ki, gerçek anlamda nefesim kesiliyor. İdeal çiftimiz, aralarındaki bebek onları mıknatıs gibi çekiyormuşçasına birbirlerine sokuluyorlar.

Kendimi röntgenci gibi hissediyorum, ama bu öyle güzel bir an ki, gözlerimi onlardan alamıyorum.

O sırada kafama dank ediyor. İş hamile olmakla bitmiyor. Benim *bebeğim* olacak. Drew ile ikimiz bir *bebek* yaptık. Yepyeni bir insan.

Kafamda bir görüntü beliriyor. Capcanlı. Mükemmel.

Koyu renk saçlı, minik bir oğlan. Drew'un ukala gülümsemesini, benimse parıldayan kişiliğimi almış. Kısacası, ikimizin de bir yanını taşıyor.

En iyi yanlarımızı.

Dün gece büyük haberi verdiklerinde, Steven'ın, Alexandra'ya nasıl baktığını düşünüyorum. Drew'un bakmadığımı sandığı anlarda beni nasıl seyrettiği kafamda canlanıyor. Yanı başında uyuyakalan Mackenzie'ye

sarılması aklıma geliyor. Ona gitar çalmayı öğretmenin ne kadar harika bir his olduğunu hatırlıyorum.

Bir bebeğe... her şeyi öğretmek ne kadar muhteşem olur. Drew, hayatında satranç ya da basketbol oynamak gibi şeyleri gösterebileceği küçük bir insan olmasına bayılır.

Tabii dört dilde küfür etmeyi de.

Drew, Joey Martino gibi değil. Ailesi onun her şeyi.

Ben de onun her şeyiyim.

Ve onun bebeğini dünyaya getireceğim. *Aman Tanrım.* Hamilelik hormonları aşırı bir yük olsa gerek, çünkü gözlerime doluşan yaşlar yanaklarımdan inmeye başlıyor. Mutluluk gözyaşları bunlar.

Çünkü her şey yolunda gidecek.

Belki çatlak izlerim olacak ama burası New York. Dünyanın estetik cerrahi başkenti. Ve elbette, profesyonel hayatımda edinmek istediğim başarılar var. Edineceğim de. Çünkü Drew yanımda olup bana yardım edecek. Beni destekleyecek. Onunla tanıştığım günden beri yaptığı gibi.

Çok heyecanlanacak. Noel sabahı beklemediği bir hediye alan bir çocuk gibi... İlk başta şok olabilir belki, ama onu görebiliyorsunuz, değil mi? Coşkulu, aşırı mutlu.

"Affedersiniz, bayan, iyi misiniz?"

Sandığımdan daha yüksek sesle ağlıyor olmalıydım, çünkü bebeğin babası endişeyle bana bakıyordu.

Rezil olduğumu hissederek yanaklarımı siliyorum. "Evet, iyiyim. Sadece..." Gözlerim onların çocuğuna dalıyor. "Bebeğiniz öyle güzel ki. Çok güzel bir ailesiniz."

Yükselen hıçkırıklarımı engelleyemiyorum ve anne birkaç adım geriliyor.

Harika. Şimdi de bankta oturan deli kadın oldum.

"Birini aramamızı ister misiniz?" diye soruyor kadın.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum ve sonra gülümsüyorum. "Hayır. Gayet iyiyim. Cidden. Sadece... benim de bebeğim olacak."

İşte.

Ağzımdan çıktı.

Tabii bunu hiç tanımadığım iki insana söylemem biraz tuhaf oldu, ama neyse. Korkuyor muyum? Elbette. Ama hayatımda hiçbir zaman mücadeleden kaçmadım. Neden bu bir ilk olsun ki?

"O halde tebrikler ve iyi şanslar, bayan."

"Teşekkürler."

Aile dönüp sokakta ilerlerken onları seyrediyorum. O sırada bir dükkânın vitrini gözüme çarpıyor. Yankeelerin mağazası. Vitrinde GELECEĞİN TOP ATICISI yazan minicik bir Yankee tişörtü var. Heyecanım âdeta tavan yapıyor.

Çünkü artık bunu Drew'a nasıl söyleyeceğimi biliyorum.

Altıncı Bölüm

DÖA hakkında bilginiz var mı? Diğer bir deyişle Duyu Ötesi Algı. Bir olayı henüz meydana gelmeden bilmek demek. Aslında hepimiz iyi kötü bu yetiye sahibiz. Beynimizin kullanmadığımız diğer yüzde doksanlık kısmında.

Arabadayken aklınıza yıllardır dinlemediğiniz bir şarkı gelir ve radyoda bir sonra çıkan şarkı o olur. Sabah eski bir arkadaşınızı düşünürsünüz, akşam yemeği vaktinde telefon çalar. Ben böyle şeylere çok fazla inanan biri sayılmam. Ama kasiyer bana küçük tişörtün para üstünü verirken, midem endişeyle düğüm düğüm oldu.

Normal bir çarpıntıdan bahsetmiyorum. Telaştı bu. Kredi kartı borcunuzu ödemeyi unuttuğunuz zamanki gibi vahim bir huzursuzluk hissi.

Drew'a ulaşmak zorundaydım. Onunla konuşmak, bir an önce olan biteni ona açıklamak zorundaydım. Sokakta hızlı hızlı ilerledim. Daha doğrusu yedi santimlik topuklarla elimden geldiğince hızlı.

Attığım her adımla oturduğumuz binaya biraz daha yaklaşırken, içimdeki endişe de gittikçe artıyordu.

O an, bunu paylaşmak üzere olduğum haberlere yormuştum. Ama şimdi dönüp baktığımda, başka bir şey olduğunu düşünüyorum.

Önsezi.

Evin kapısının önünde dikilirken, dizlerim titriyor ve avuçlarım terliyordu. Sonra tokmağa uzandım... Şimdiden uyarayım; mideniz pek böyle şeyleri kaldırmıyorsa, bunu okumak istemeyebilirsiniz.

Çünkü hiç güzel şeyler olmayacak.

~ ~ ~

Eve giriyorum. Işıklar sönük. Anahtarlarımı masaya fırlatıp, mantomu çıkarıyorum. Düğmeye bastığımda ışık odaya yayılıyor. O anda onu görüyorum.

Onları.

Drew, salonun ortasında ayakta duruyor. Gömleğinin çözük düğmeleri, parmaklarımı defalarca gezdirdiğim göğsünü gözler önüne seriyor. Dokunmaya bayıldığım o sıcacık, bronz tenini... Bir elinde yarısı boşalmış bir şişe Jack Daniel's var. Diğer eli ise görünmüyor.

Çünkü bir saç yumağına gömülmüş!

Kız her açıdan benim tam tersim. Dolgun, kızıl bukleleri var. Karpuz büyüklüğündeki göğüsleri sahtelikten dimdik duruyor. Ayağındaki stilettolar olmadan dahi oldukça uzun boylu. Neredeyse Drew kadar. Dudakları,

Angelina Jolie'yi bile kıskandıracak denli kırmızı ve dolgun.

Ve bu dolgun dudaklar, Drew'un dudaklarına yapışmış durumda.

İyi öpüşen kişiler, cidden iyi öpüşenleri kastediyorum, dudaklarını kullanmakla yetinmezler. Tüm vücutlarını işin içine sokarlar. Dillerini, ellerini, hatta kalçalarını...

Drew gayet iyi öpüşen bir erkek. Ama onu daha önce hiç eylem halinde görme fırsatım olmamıştı. Onu kimseyi öperken görmemiştim. Çünkü daima öptüğü kişi bendim.

Ama şu an için, bu durum geçerli değil.

Orada öylece kalakalıyor, onları seyrediyorum. Birkaç saniye sürmesine karşın, sonsuzmuş gibi geliyor.

Üstelik cehennemde.

O sırada Drew geri çekiliyor. Sanki orada olduğumu başından beri biliyormuş gibi, gözleri anında benimkileri buluyor. Bakışları sert. Acımasız.

Sesi ise, kar fırtınasının ortasında bir dış kapının çeliği kadar soğuk. "Bak bak, kim eve gelmiş."

Pek çok kadın, erkek arkadaşını veya kocasını kendisini aldatırken yakalasa, nasıl tepki vereceğini kafasında kurar. Neler söyleyeceklerini... Nasıl güçlü duracaklarını...

Erdemli ve içerlemiş davranacaklardır.

Ama ya bu kurmaca, gerçek olursa? Artık uydurulmuş bir öngörüden ibaret değilse? Bu duygulardan eser kalmaz.

İçimin uyuştuğunu hissediyorum. Ölüden farksızım. Ağzımdan çıkan sözcükler tekliyor ve sesim fısıltıdan öteye geçemiyor. "Ne... sen ne yapıyorsun?"

Drew omuz silkiyor. "Biraz eğleniyorum işte. Düşündüm de, buna niye bir tek senin hakkın olsun ki?"

Söylediklerini duyuyorum, ama algılayamıyorum. Şaşkın bir köpek gibi başımı yana eğerek gözlerimi kısıyorum.

Drew kızıl saçlıdan bir adım uzaklaşarak şişesinden bir yudum alıyor. Yutkunurken bir an irkildiğini görüyorum.

"Kafan karışmış gibi bir halin var, Kate. İzin ver, açıklayayım. Yalan söylemenin ilk kuralı, hikâyeni destekleyecek kişiyle anlaşmaktır. Şu işe bak ki şu anda Matthew ile Delores uçakla Vegas'a gidiyorlar. Matthew bu seyahati haftalardır planlıyordu. İkinci bir balayı sürprizi yapacaktı. O yüzden bugün öğleden sonra söylediğin her kelimenin yalan olduğunu biliyordum. Sadece aklındakini yapıp yapmayacağını görmem gerekiyordu. Ben de seni takip ettim. GPS'in gözünü seveyim."

Geçen sene, Kasey Dunkin adlı bir kadın, arkadaşlarıyla gece dışarı çıktıktan sonra kaybolmuştu. Tüm haberler bu olayı veriyordu. Polisler cep telefonundan kadının izini sürmeyi başarmış ve onu Brooklyn'de terk

edilmiş bir depoda bulmuştu. Kadın defalarca bıçaklanmış olmasına rağmen, hayatta kalmıştı. Drew ile ben de hemen ertesi gün telefonlarımıza benzer bir program yüklemiştik.

"Beni takip mi ettin?"

Peşimden Bob'un ofisine gelmiş. Nereye gittiğimi biliyor. Yani bu da demek oluyor ki...

"Evet. Nereye gittiğini biliyorum. Her şeyi biliyorum. Seni gördüm dedim ya."

Demek biliyor... Drew hamile olduğumu biliyor.

Ve bundan hiç memnun kalmadığını anlamak için de kâhin olmaya gerek yok.

Konuşurken sesim kendiliğinden yükseliyor. "Biliyorsun demek?"

Kendisine özel çekilen bir pembe diziymişiz gibi bizi seyreden kadını işaret ediyorum. "Ve *böyle* mi tepki veriyorsun?"

Drew'un kafası karışmış gibi bir hali var. "Sen beni hiç tanımıyorsun herhalde? Nasıl tepki vereceğimi düşündün acaba?"

Drew'u daha önce de sinirli görmüştüm.

Düşüncesiz.

Öfkeden çıldırmış.

Ama bu kez durum farklı.

Bu kez... *zalim* bir tavrı var.

"İnkâr etmeye bile çalışmayacak mısın yahu? Beni yanlış düşündüğüme ikna etmeye falan?" diye soruyor. Bir an için yüzü buruşuyor. Ve sessizliğini bozmak üzere olan bir işkence kurbanı gibi ıstıraplı bir ifadeye bürünüyor. "Bana yanıldığımı söylemeyecek misin, Kate?"

Gözlerini kırpıştırıyor ve o ıstıraplı ifade yok oluyor. Aslına bakarsanız, o görüntüyü sadece kafamda canlandırdığıma eminim.

Öyle görmek istedim herhalde.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bu konuyu seninle başkalarının yanında tartışacak değilim."

Drew, inatçı bir tavırla çenesini sıkıyor. "Sona erdirecek misin peki?"

Ayaklarım tamamen kendi iradeleriyle geri geri giderken, elim de korumak istercesine karnıma gidiyor.

"Ne?"

Yüzümdeki şok ifadesi karşısında iyice sabırsızlanarak sözlerini yineliyor. "Dedim ki bu saçmalığı sona erdirecek misin?"

Politik açıdan bakılacak olursa, Drew kürtaj hakkı yanlılarından. Katolik bir ailede büyümesine rağmen, ailesindeki kadınları o kadar çok seviyor ve sayıyor ki Amerikan Kongre Binası'ndaki yaşlı bir adamın onların bedenleriyle ilgili kararlar almasını doğru bulmuyor.

Ama duygusal ve ahlaki açıdan daima onun kürtaj karşıtı olduğunu düşünmüştüm.

Bu yüzden karşıma geçmiş, bir çocuğu, yani bizim çocuğumuzu aldırmaktan bahsetmesi tek kelimeyle... akıl almaz.

"Ben... benim bu konuda düşünecek vaktim olmadı."

Acı acı gülüyor. "Eh, düşünmeye başlasan iyi edersin, çünkü yaptığın bu küçük akılsızlık geride kalana kadar, konuşmayı bir kenara bırak, seni görmek bile istemiyorum."

Sözleri bana soğuk bir günde aniden esen sert rüzgârlar gibi çarpıyor. İnsanın nefesini kesen rüzgârlar gibi.

Drew, Joey Martino gibi değil.

O, daha da beter.

Çünkü seçimi bana bırakıyor. Ültimatom veriyor. Billy konusunda yaptığı gibi.

Yaptığın akılsızlık derken ne demek istiyor acaba? Sanki bunu tek başıma yapabilirmişim gibi?

O an her şey yerli yerine oturuyor, öfkesini sebebini anlıyorum. Kindar tavırlarının arkasındaki mantık ortada.

"Bunu *planladığımı* mı zannediyorsun? Bilerek yaptığımı mı?"

Sırıtıyor. "Yok canım. Olur mu hiç? Böyle şeyler öylece, kendi kendine *oluverir*, öyle değil mi? Sen istemesen bile." Sesindeki alaycı tonu sağır biri bile duyabilir.

Ona karşı çıkmak, açıklama yapmak üzere ağzımı açıyorum ama striptizci olduğunu anladığım kadının

kıkırtıları beni engelliyor. Ona ters ters bakıyorum. "Seni diğer çöplerle beraber kapının önüne koymadan evimden defol git."

Böyle durumlarda, kadınlar birbirlerini Noel Arifesi'ndeki ağaç satıcılarından bile daha hızlı kesip devirebilir. Üstelik ufak tefek ya da kurnaz olduğumuzdan değil.

Çünkü, asıl suçlunun size sevgi ve sadakatle bağlı olduğunu zannettiğiniz adamın ta kendisin olduğunu kabullenmektense, ismi cismi belirsiz bir kadına saldırmak her zaman daha kolaydır.

Aslında o adam, zannettiğiniz gibi değildir.

"Üzgünüm, tatlım, bu gösterinin parasını sen ödemiyorsun. Para kimden çıkıyorsa, onun lafına bakarım ben," diyor.

Drew bir kolunu onun beline dolayarak, kibirli bir tavırla gülümsüyor. "O hiçbir yere gitmiyor. Daha yeni başlamıştık."

Bir kaşımı kaldırarak saldırıya geçecek gücü kendimde buluyorum.

"Artık bunun için para da ödüyorsun, öyle mi Drew? Ne hallere düşmüşsün."

Sırıtmakla yetiniyor. "Kendini kandırma, hayatım. Son iki yıldır da ödemiyor muydum sanki? Tek farkı, senin ortalama bir fahişeden biraz daha pahalı olmandı."

Aklım neredeydi acaba? Drew'la tartışmaya gitmek, teröristlere bulaşmak gibi bir şey. Hiçbir sınırı yok, hiçbir

yasak bölge tanımıyor. Kazanmak için yoluna çıkan her şeyi savurup atıyor.

Sonra yüzüne dalgın bir ifade yerleşiyor.

"Gerçi söylemem gerek, işler böyle bitmesine karşın, senden paramın karşılığını aldım sayılır. Özellikle de mutfak lavabosunun başındaki o gece" Göz kırpıyor. "her kuruşuna değerdi."

Ölmek üzereyim. Ağzından çıkan her sözcük, âdeta derimi yarıp geçen bıçaklar gibi. Kanı göremiyor musunuz yoksa? Gaddar sözlerinin her hecesiyle beraber ağır ağır süzülerek akıyor. Olması gerekenden çok daha fazla acı veriyor.

Şaşırmış gibi bir haliniz var. Hiç şaşırmayın.

Drew Evans, köprüleri atmakla yetinmez. Altlarına dinamit yerleştirir. Köprüyü, onu bağlayan dağları, çevresindeki yüz kilometrelik alanda yaşayan şanssız yaratıkları yok eder.

Drew, hiçbir işi yarım bırakmaz. Neden beni mahvetme konusunda farklı davransın ki?

Onun önünde un ufak olmaya başlamadan koridora dönüp gitmeye yelteniyorum. Ama kolumu yakalıyor.

"Nereye gidiyorsun, Kate? Burada takılsana. Belki yeni numaralar öğrenirsin."

Hani bazı insanların kişiliği onları daha çekici kılar ya? Lisede çok fazla kaslı olmamasına ve yüzünü

kaplayan sivilcelere rağmen popüler tiplerle takılan çocuk gibi. Çünkü en komik şakalar ve en iyi hikâyeler ondadır.

Keşke bunun tam tersinin de geçerli olduğunu iddia edebilseydim. Keşke, Drew'un konuşmalarının sihirli bir şekilde yüzünü, ağzından çıkan canavarca sözlere benzettiğini söyleyebilseydim.

Ama mümkün değil bu.

Ona bir baksanıza.

Herhalde Tanrı onu cennetinden kovduğunda, Şeytan da aynen böyle görünüyordu. Amansız ve yıkılmış.

Ama acı verecek kadar güzel.

Kolumu çekip ondan kurtarıyorum. Sesim isteri krizine girmişçesine, yüksek ve tiz çıkıyor. "Bana dokunma! Bana bir daha sakın elini bile sürme!"

Yüzüne ağır ağır sükûnet timsali bir gülümseme yayılıyor. Az önce iğrenç bir şeye dokunmuşçasına elini pantolonuna siliyor.

"Benim için sorun olacağını sanmıyorum."

Midem ağzıma geliyor. Simsiyah Bruno Magli ayakkabılarının üzerine kusacağım.

Üstelik bunun hamilelikle uzaktan yakından alakası yok.

Kendimi yürümeye zorlayarak koridorda ilerliyorum. Çünkü Drew'a ondan kaçtığımı seyretme zevkini tattırmaya niyetim yok.

~ ~ ~

Banyoya zar zor yetişiyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek, hayatım buna bağlıymışçasına klozete tutunuyorum. Bir tırnağım kırılıyor ve parmaklarımın boğumları bembeyaz kesiliyor. Karnım burulurken şiddetle öğürüyorum. Kulaklarım zonkluyor ve asit boğazımı yakıyor.

Öksürüp hıçkırıyorum, ama gözlerim kupkuru. Ağlamıyorum.

Henüz. Oraya sonra geleceğiz.

Bunu nasıl yapabilir? Bana asla beni yarı yolda bırakmayacağını söylemişti. Ben de ona güvenmiştim. Beni sevdiğini söylediğinde, beni asla incitmeyeceğine söz verdiğinde, ona inanmıştım.

Daha önce hiç çocuk sahibi olmaktan konuşmamıştık. Ama böyle davranacağını bilseydim, daha dikkatli olurdum. Belki o zaman...

Tanrım.

Beni bir dinlesenize. Erkek arkadaşım salonda kucağında başka bir kadınla takılıyor, ben ise burada oturmuş, bunun olmasını önlemek için şunu yapsaydım, bunu yapsaydım diye düşünüyorum.

Bir de Drew'a "Ne hallere düşmüşsün," demiştim.

Midemde hiçbir şey kalmayınca, kendimi toplayıp lavabonun başına geçerek aynaya bakıyorum. Tanımadığım bir yüze ait lekeli yanaklar ve donuk ifadeli, kıpkırmızı gözler, bakışlarıma karşılık veriyor.

Yüzüme defalarca soğuk suyu çarpıyorum. Drew beni paramparça etmiş, beni utanç ve suçluluk dolu titrek bir yığına çevirmiş olabilir ama onun bu halimi görmesine hayatta izin veremem.

Yatak odasına doğru sendeleyip, dolaptan bir spor çantası alıyor ve elime ne geçtiğine bakmaksızın içine tıkıyorum. Bir an önce buradan gitmem gerek. Ondan uzaklaşmalıyım. Bana onu hatırlatan her şeyden...

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Kariyerin, uğruna çabaladığın her şeyi bir kenara atıyorsun diyeceksiniz...

Ve haklısınız da, aynen böyle yapıyorum. Ama bunların hiçbirinin artık önemi kalmadı. Sanki... 11 Eylül'de kulelerden atlayan o zavallı insanlar gibiyim. Bunun kurtuluş olmadığını biliyorlardı, ama alevler o kadar sıcaktı ki bu acıyı dindirmek için bir şey yapmaları gerekiyordu. Her ne olursa...

Çantanın fermuarını çekip omzuma atıyorum. Sonra elimi kapıya yaslayıp nefes alıyorum. Bir kez. İki kez. Üç kez. Bunu yapabilirim. Sadece kapıya varmam gerekiyor. Yalnızca on, on beş adım işte.

Koridorda ilerliyorum.

Drew bacaklarını yaymış, kanepede oturuyor. Gözleri önünde salınıp duran kadının dansına kilitlenmiş, hemen yanında Jack şişesi duruyor.

Yüzüne bakıyorum. Her ne kadar ıstırap verse de bir an için geçmişi hatırlamaktan geri duramıyorum.

Barda tanıştığımız o ilk gece yaramaz ve çarpıcı gülümseyişini görüşümü, dudaklarını, dokunmasını hissedişimi, burada, bu evde, seviştiğimiz ilk geceyi... Tüm o ateşli duyguları. O günden bu güne aramızda geçen tatlı konuşmaları, sevgi dolu anları baştan yaşıyorum.

Ve hepsini ortadan kaldırıyorum.

Çelikten yapılmış bir kutuya kilitleyerek, aklımın en uzak köşesine itiyorum. Daha sonra açılmak üzere tabii. Paramparça olma şansı bulduğumda...

Odaya girerek kanepeden birkaç metre ötede duruyorum. Kızıl saçlı, dansına devam ediyor, ama ona bakmıyorum bile. Gözlerimi Drew'un yüzünden ayırmıyorum.

Sesim boğuk ve pürüzlü, ancak şaşırtıcı bir şekilde kararlı çıkıyor.

"Artık canıma yetti. Senden de, bütün bunlardan da. Bir hafta sonra sakın peşime düşüp, bana üzgün olduğunu anlatmaya çalışma. Beni arayıp fikrini değiştirdiğini söyleme. Artık ilişkimiz bitti. Ve seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Kaç anne baba, ergen çocuğuna sonsuza dek cezalı olduğunu söylemiştir? Peki kaç ergen, onlarla bir daha asla konuşmayacaklarını söyleyerek karşılık vermiştir?

Bitti. Sonsuza dek. Asla.

Bunlar çok büyük laflar. Bitirici laflar.

Boş atıp tutmalar.

Bunları söylerken, hiçbir zaman ciddi değilizdir. İnsan bunları sadece bir tepki beklediğinde söyler. Bir karşılık almak için yalvaran sözlerdir bunlar. İşin gerçeği, Drew bana yarın ya da önümüzdeki ay, hatta altı ay sonra dönüp bir hata yaptığını, beni geri istediğini söylese...

Onu bir an bile düşünmeden kabul ederdim.

Daha önce söylediklerim şimdi çıkıyor, öyle değil mi? Ben güçlü bir kadın değilim.

Sadece rol yapma kabiliyetim fazla.

Drew'un sesinde en ufak bir his yok. "Bence sorun yok." Şişesini, şerefe dercesine bana uzatıyor. "Sana iğrenç, kahrolası bir hayat dilerim, Kate. Çıkarken de kapıyı kilitle. Daha fazla rahatsız edilmek istemiyorum."

Size tereddüt ettiğini söylemek isterdim. Yüzünde bir pişmanlık izi veya gözlerinden gelip geçen üzgün bir bakış olduğunu... Eğer bunu görseydim, çekip gitmezdim.

Ama yüzü ifadesiz. Cansız, koyu saçlı oyuncak bebek Ken gibi.

Çığlık atmak istiyorum. Onu sarsmak, suratına vurmak ve bir şeyleri parçalamak istiyorum. İstiyorum, ama buna yeltenmiyorum. Çünkü tuğladan yapılma bir duvara vurmaya çalışırsanız, ne olur, biliyor musunuz? Kırık bir elle kalakalırsınız.

O yüzden çantamı alıp çenemi havaya dikiyor ve kapıdan çıkıp gidiyorum.

Yedinci Bölüm

A-Tipi kişiliği belirleyen özellikler bu kişilerin hedefleri ve bu hedeflere ulaşmalarını sağlayacak stratejileri olmasıdır. Ben kesinlikle A-Tipi kişiliğe sahibim.

Plan yapmak benim için âdeta bir dini ritüel; yapılacaklar listesi ise kutsal kitabım.

Ama son iki yıldır evim bildiğim binanın lobisine ulaştığımda donup kalıyorum. Çünkü hayatımda ilk defa, bir sonraki hamlede ne yapacağımı bilemiyorum. Yönümü kaybettim.

Ve bu çok korkutucu bir şey. Sanki hiç ağırlığım yok. Güvenlik halatı kopmuş, uzaya doğru sürüklenen bir astronot gibiyim. Perişan ve kaderine terk edilmiş.

Hayatım Drew'un etrafında dönüyordu. Ve günün birinde acil durum planına ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim.

Önce ellerim titremeye başlıyor, sonra kollarım ve dizlerim. Kalp atışlarım hızlanırken, nefesimin sıklaştığını hissediyorum.

Bu duygu adrenalin. "Kaç ya da dövüş tepkisi", olağanüstü bir olay. Hiç düşünmeden eyleme geçmek, beyinden izin almadan hareket etmek demek.

Benimkisi ise, tam kapasite çalışıyor. Her bir uzvum, çığlık çığlığa harekete geçmemi buyuruyor. *Gitmemi.* Burada olmadığım sürece, nereye gideceğim bedenimin umurunda değil. *Koş, elinden geldiğince hızlı koş, beni yakalayamazsın. Zencefilli Kurabiye Adam*[7]*'ım ben.*

Zencefilli Kurabiye Adam şanslıymış. En azından onu kovalayan birileri var.

"Bayan Brooks?"

Onu ilk başta duymuyorum. Kendi yaşadığım paniğin gelgitleri, beni sağır etmiş sanki. Gizli bir mağarada kanat çırpan binlerce yarasa gibi...

Sonra koluma dokunarak, aklımı tekrar başıma getiriyor. "Bayan Brooks?"

Endişeli bakışlarla bana bakan yeşil gözleri ve gösterişli siyah bir şapkası olan gri saçlı beyefendi, Lou. Bizim kapı görevlimiz.

Çok nazik biri. Yirmi üç yıldır evli, iki kızı da üniversitede okuyor. Kapı görevlilerinin adlarının daima Lou, Harry ya da Sam olduğunu hiç fark etmiş miydiniz?

7 Zencefilli Kurabiye Adam: Amerikan menşeli bir masal karakteri.

Sanki isimleri bir şekilde çalışacakları işi önceden belirlemiş gibi?

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Benim için yapabileceği bir şey var mı?

Şu an bir lobotomi operasyonu gayet iyi olurdu. Öyle şaşaalı bir şey değil canım. Bir buz kıracağı ve çekiç yeter. Sonra benim zihnim de pırıl pırıl olurdu.

"İyi misiniz, Bayan Brooks?"

Hani bir deyiş vardır ya: "Hiç sevmemiş olmaktansa, sevip kaybetmek yeğdir."

Meğer saçmalıktan ibaretmiş.

Bunu artık her kim söylediyse aşk hakkında bir bok bilmiyormuş. Oysaki bu duyguyu hiç tatmamak çok daha iyi; en azından acı çekmezsiniz.

Ama mükemmel bir şeyi bilmek, onu her gün hissetmek, tatmak, solumak ve sonra avuçlarınızdan kayıp gitmesi? Onu kaybetmek, tam bir ıstırap. Ve tenimin her bir santimi, bu acıyla sızlıyor.

"Benim... gitmem gerek."

Evet, bu benim sesim. Sersemlemiş ve ne dediğini bilmez bir halde. Korkunç bir araç enkazının içinde, kendisini dinleyen herkese trafik ışığının yeşil yandığını söyleyen bir kazazede gibi.

Böyle bitmemesi gerekiyordu. Hatta hiç bitmemesi gerekiyordu. Benim için göğe, bulutların arasına yazmıştı, hatırlamıyor musunuz?

Sonsuza dek.

Lou omzumda asılı çantaya bakıyor. "Havaalanına mı yani? Uçağınıza geç mi kaldınız?"

Söyledikleri, zihnimde açılan dipsiz kuyuda yankılanıyor. *Havaalanı... Havaalanı... Havaalanı... Uçak... Uçak... Uçak.*

Alzheimer hastaları anılarını unutmaya başladıklarında, ilk silinenler en yeni anılar olurmuş. Eski anılar ise çocukken oturdukları evin adresi, ikinci sınıftaki öğretmenlerinin adı içlerine işlemiş olduğu için unutulmazmış. İnsanın bildiklerinin bir kısmı neredeyse içgüdüseldir; tıpkı nasıl yutkunacağını bilmek gibi.

Benim de içgüdülerim idareyi ele alıyor. Ve plan yapmaya başlıyorum.

"Evet... evet, havaalanına gitmem gerek."

Kurtları bilir misiniz? Aslında sürüye bağlı yaşayan hayvanlardır. Aileye düşkün oldukları söylenebilir.

Yaralandıkları zamanlar hariç.

Böyle bir şey olursa, yaralı kurt, yırtıcı hayvanları üzerine çekmemek için gece tek başına sıvışır. Ve soluğu sürünün en son gitmiş olduğu mağarada alır. Çünkü burası tanıdıktır, güvenlidir. Kurt, iyileşene kadar orada kalır.

Veya ölene kadar.

"Lou?" Kapının eşiğinden dönüp bana bakıyor. "Kâğıt kaleme ihtiyacım var. Bir mektup göndermem gerek. Benim için postaya verebilir misin?"

New York'daki kapı görevlilerin işi yalnızca kapı açmakla bitmez. Teslimat yaparlar, postaları iletirler, güvenliği sağlarlar ve getir götür işlerine bakarlar.

"Elbette, Bayan Brooks."

Bana temiz bir kâğıt ile şık bir tükenmez kalem uzatıyor. Sonra bana taksi bulmak için dışarı çıkıyor. Oturup hızlı hızlı yazmaya başlıyorum.

Aslında biraz intihar notu gibi bir şey oldu bu. Bir açıdan, öyle de sayılır.

En azından kariyerim açısından.

Bay John Evans,

Öngöremediğim kişisel bir durum sebebiyle, şu andan itibaren Evans, Reinhart ve Fisher'la olan sözleşmemin gereklerini yerine getirmem mümkün olmayacaktır. Bu dilekçeyle size önceden bildirimde bulunmaksızın istifamı sunuyorum.

En derin üzüntülerimle,

Katherine Brooks.

Kulağa çok soğuk geldiğini biliyorum. Ama elimde kalan tek koruma kalkanım, profesyonellik.

Bilirsiniz ya, bir kız için, babanın onayını kazanmak çok özel bir şeydir. Belki de bunun, kız çocuklarının en yüksek teklifi veren kişiye gönderilmiş bir eşya muamelesi gördükleri zamanlara dayanan, evrimsel bir dürtü olduğu söylenebilir. Sebebi ne olursa olsun, babanın onayı önemlidir. Daha büyük bir ağırlık taşır.

Ben on yaşındayken, Greenville Parklar ve Eğlence Dairesi'nin Küçükler Ligi denemeleri vardı. Babam, beyzbol hayallerini aşılayabileceği bir oğlu olmadığından, bütün vaktini bana bu sporun inceliklerini göstermekle geçirirdi. Ben zaten erkek fatma kılıklı bir kız olduğumdan hiç zorlanmamıştım.

O sene, babam, kızlarla softbol oynamak için fazla iyi olduğuma karar vermişti. Oğlanların oynadığı lig daha zorlu olacaktı.

Ben de buna inanmıştım. Çünkü *babam* buna inanmıştı.

Çünkü bana inanıyordu.

Billy benimle dalga geçmiş, burnumu kıracaklarını söylemişti. Delores ise, seyretmeye gelip tribünde tırnaklarına oje sürmüştü. Ama ben, takıma girmeyi başarmıştım. Sezon sona erdiğinde, bütün ligin en iyi atıcılık skorları bendeydi. Babam öyle gurur duymuştu ki ödülümü lokantadaki yazar kasanın yanına koyup, kendisini dinlemek isteyen herkese övünüp durmuştu. Hatta istemeyenlere bile.

Üç yıl sonra, babamı kaybettik.

Ve bu sendelememe sebep olmuştu çünkü bir zamanlar görme yetisi olan kör bir kişi gibi, neleri kaybettiğimi gayet iyi biliyordum. Bir daha asla beyzbol oynamadım.

Sonrasında ise, John Evans'la tanışmıştım. Başvuran yüzlerce kişinin arasından beni seçmiş, kariyerimi geliştirmemi sağlamıştı. Bağladığım her anlaşmadan, elde ettiğim her başarıdan büyük bir gurur duymuştu.

Bir anlığına, insanın babasının olmasının nasıl bir his olduğunu tekrar hatırlamıştım.

Ve John, beni Drew'a götüren kapı olmuştu. Hayatlarımız, bir sarmaşık gibi birbirine dolanmıştı. Bilirsiniz ya, onun ailesi benim ailem olmuştu. Bunun beraberinde gelen her şey ise hayatımın bir parçası halini almıştı. Anne'in yumuşak nasihatleri, Alexandra'nın korumacılığı, Steven'ın şakaları, Matthew'un sataşmaları... tatlı Mackenzie.

Şimdi bütün bunları da kaybetmiştim.

Çünkü Drew'un yaptıklarını, bana davranışlarını onaylamayacaklarını bilmeme rağmen, şu deyişi duymuşsunuzdur: Et, tırnaktan ayrılmaz. Nihayetinde, Drew'un seçimlerini ne kadar yanlış bulurlarsa bulsunlar, benden taraf olmayacaklardır.

"Bayan Brooks, dışarıda bir araç sizi bekliyor. Hazır mısınız?"

Mektubu katlamadan önce, imzamın altına iki kelime karalıyorum. Acı verecek derecede yetersiz kalan iki kelime.

Çok üzgünüm.

Sonra ayağa kalkmak için kendimi zorluyor ve üzerinde adres yazılı zarfı Lou'ya uzatarak kapıya doğru ilerliyorum.

Arkamdan, asansörün çınlama sesini duyuyorum. Bir an duraksayarak, altın rengindeki çift kanatlı kapılara dönüp bakıyorum.

Bekliyorum.

Umut ediyorum.

Filmlerde hep böyle olur ya hani? *Harika Şeyler'de, Pembe Güzellik*'te, çocukken izlediğim diğer tüm John Hughes filmlerinde... Kız çekip gitmeden veya arabaya binmeden hemen önce, çocuk koşarak sokağın öbür ucunda belirir. Onun peşinden koşar, ona seslenir. Amacının bu olmadığını söyler. Bunların hiçbiri olsun istememiştir. Sonra öpüşürler. Müzik çalmaya başlar ve filmde oynayanların adı ekranda akmaya başlar.

Benim şu an istediğim şey de bu. Herkesin kavuşacağımızı bildiği mutlu son.

Nefesimi tutuyorum. Kapılar açılıyor.

Orada kim var, tahmin etmek ister misiniz? Hadi, düşünün, ben bekliyorum.

Asansör bomboş.

Çöktüğümü hissediyorum. Duyduğum acıyla kesik kesik solumaya çalışıyorum. Hani insan ayak bileğini burkar ya, öyle bir his. Asansörün kapıları ağır ağır kapanırken, görüşüm bulanıklaşıyor.

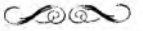
Ne kadar sembolik bir şey.

Sanırım, artık kendi kapılarımı kapatmam gerekiyor, öyle değil mi?

Gözlerimi silip, burnumu çekiyor ve omzumdaki çantayı düzeltiyorum.

"Evet, Lou. Hazırım."

Sekizinci Bölüm

Aşağılık herif.

İnsanlar, kederin bir süreç olduğunu söyler. Aşamalı bir süreç.

Bok kafalı.

Ve ayrılıklar da ölümden pek farklı sayılmaz. Eski halinizden, planladığınız hayatınızdan vazgeçmek zorunda kalırsınız.

Camış.

İlk aşama şok. Hissizlik. Tıpkı şu ormanlarda karşımıza çıkan bazı ağaçlar gibi. Yangında zarar görmüş, kavrulmuş ve dalları, budakları yok olmuştur, ancak bir şekilde ayakta kalmıştır.

Sanki birisi öldüğün zaman yere yığılman gerektiğini söylemeyi unutmuş gibi.

Çakal.

İkinci aşamanın ne olduğunu tahmin etme riskine girmek ister misiniz? Ah, evet – öfke. Benim için son zamanlarda ne yaptın ki? Sensiz çok daha iyi durumdayım. Seni zaten hiç sevmemiştim ve öfke...

Dallama. Yok, çok ezikçe oldu. *Dangalak.*

Bu daha iyi.

Alfabetik isim takma oyunu, Delores'la üniversiteyken bulduğumuz bir şey. Bizi zora sokan, götü kalkık profesörlere karşı duyduğumuz öfkeyi dindirmek için böyle yapardık.

İstediğiniz zaman katılabilirsiniz. İnsanın içini boşaltıyor.

Her nedense, üniversite öğrencisiyken bunu yapmak çok daha kolaydı.

Ezik.

Neyse, ne diyordum ben? Doğru ya – öfke.

Folloş.

Hiddet iyidir. Kızgınlık, insanı tetikler. Öfke, güçtür. Ve galeyan, gerçekte yapmak istediğiniz tek şey, korkmuş bir tespih böceği gibi kıvrılmak iken, ayakta kalmanızı sağlar.

Göt beyinli.

Size ispatlanmış bir gerçekten bahsedeyim: Evli erkekler, bekârlardan yedi ila on yıl arası daha uzun

yaşıyormuş. Ne var ki, evli kadınlar, bekârlardan sekiz yıl kadar daha erken ölüyormuş.

Şaşırdınız mı? Valla, ben de şaşırmadım, ne yalan söyleyeyim.

Hayvan oğlu hayvan.

Çünkü erkekler parazit gibidir. Yağmur ormanlarından gelip cinsel organınızda yuva yapan, sonra içinize yumurtalarını bırakan, hayatınızı yiyip bitiren türden hem de.

Drew Evans da o parazitlerin önde geleni.

Irz düşmanı.

Hostes, ikramlık içecek isteyip isteyip istemediğimi soruyor.

Uçaktayım da. Size söylememiş miydim?

İçeceği almıyorum çünkü uçağın tuvaletine gitmek gibi bir isteğim yok. Orada çok fazla anım var. Eğlenceli, tatlı anılar.

İbne.

Öyle ya, Drew uçağa binmeyi sevmez. Hiçbir zaman bunu itiraf etmişliği ya da kendisine engel olmasına izin vermişliği yoktur. Ama ben anlarım.

Uçağa binmek, dizginleri bir başkasına vermek, kontrol hissinden vazgeçmek demektir. Hepimiz, Drew'un Büyük Kanyon'u dolduracak kadar çok kontrol sorunu olduğunu biliyoruz.

Kalkıştan hemen önce, huysuz bir havaya bürünürdü. Gerginleşirdi. Emniyet kemeri işareti söndükten sonra ise, beraber tuvalet kabinine gitmeyi önerirdi. O gerginliği biraz olsun atabilmek için. Hiçbir zaman hayır diyemezdim.

Uçakta Seks Partisi mi? Artık orada altın üyeliğim var!

Jigolo.

Servis arabası yanımdan geçtikten sonra, koltuğumu arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Ve hor görülmüş her kadının hayalini kurduğu şeyleri düşünüyorum.

Ödeşme.

Acı çektirme.

Cezalandırma.

Kancık.

Gerçi ona karşı Lorena Bobbitt [8] gibi davranacak halim yok. Bir kadının en güçlü silahı suçluluk duygusudur. Paladan çok daha ölümcül bir silah. Dolayısıyla intikam senaryolarım... Ölümün çevresinde dönüp duruyor.

Kendi ölümümden bahsediyorum.

Zaman zaman kanserden oluyor, zaman zaman çocuğumu doğururken... Ama her birinde Drew ölüm döşeğinde yattığım odanın kapısını yumruklayarak içeri girmek için yalvarıp yakarıyor, bana ne kadar aptalca bir hata yaptığını söyleyip duruyor.

8 Amerikalı, kocasının cinsel organını kesen bir kadın suçlu.

Ne kadar pişman olduğunu anlatıyor.

Ama her seferinde artık çok geç oluyor. Ben çoktan ölüp gitmiş oluyorum. Ve bunu öğrenmek onu mahvediyor, âdeta yaşayan bir enkaza dönüşüyor, yıkılıyor.

Suçluluk duygusu, onu bir bardak Coca Cola'nın içine atılmış bir diş gibi, ağır ağır yiyip bitiriyor.

Lavuk.

Hayatının geri kalanını, seksen yaşındaki İtalyan bir büyükanne gibi, yalnızca siyah kıyafetler giyerek bir başına geçiriyor.

Mal herif.

Gülümsüyorum. Güzel bir düşünce doğrusu.

Namussuz piç.

Herhalde bundan kelimenin iki katı puanı alırım.

Delores duysa benimle gurur duyardı.

Orospu çocuğu.

Ah evet – annesi hariç.

Öküz.

O değil de, bence böylesi daha iyi. Artık saçmalamak yok. Duruma objektif gözle bakacak olursam, böyle daha iyiyim.

Aslında Drew bana bir iyilik yapmış sayılır.

Pezevenk.

Çünkü babacığın kocaman takımlarını giymece oynamayı sevmesine rağmen, duygusal açıdan bir ergenden farksız. Daha küçücük bir çocuk.

Ruh hastası.

Kimsenin beraber oynamak istemeyeceği bir çocuk. Çünkü oyun istediği gibi gitmediği zaman, verin topumu, ben gidiyorum, diyor.

Soysuz it.

Peki, kim böyle bir şeye ihtiyaç duyar ki? Ben değil, herhalde. Hayır, efendim. Ben daha iyisini hak ediyorum.

Şerefsiz.

Bunu da atlatacağım. Ben Kate Brooks'um yahu!

İlla ki başaracağım.

Dimdik duracağım.

Direneceğim.

Taşaksız.

Sırf ona kin gütmek için bile olsa. İnatçı, benim göbek adım.

Uyuz.

Drew'dan önce gayet iyiydim, onun ardından da iyi olacağım.

Hayatımda hiç yalnız kalmamış olmam, kalamayacağım anlamına gelmez.

Üçkâğıtçı.

Ona. Hiç. İhtiyacım. Yok.

Cidden.

Vajina manyağı

İkna oldunuz mu peki?

Yavşak.

Aynen.

Zürriyetsiz.

Ben de olmadım.

~ ~ ~

Aklınızdan neler geçtiğini biliyorum. *Neden?* İşte asıl soru bu, öyle değil mi? Nancy Kerrigan'ın meşhur ettiği soru. Trajedi vurup geçtiğinde, herkesin cevabını duymak istediği soru.

Neden, neden, neden?

İnsanlar, açıklamalardan hoşlanır. Sürekli bir sebep, suçlayacak bir şey aranırız. Bariyer çok alçaktı, sürücü sarhoştu, kızın eteği çok kısaydı... Bu liste uzar gider.

Akron'dan Greenville'e yolculuk üç saat sürüyor. Araba kullanmak için uzun bir zaman. Düşünmek için de. Ben de bütün yolu *neden* diye düşünerek geçirdim.

Eğer her şeyi baştan yaşama şansım olsaydı, ona sorardım. Keşke, bütün bunların berbat bir hatadan ibaret olduğunu söyleyebilseydim. Bir yanlış anlama olduğunu... Tıpkı Romeo ve Juliet ya da Batı Yakasının Hikâyesi'ndeki gibi.

Ama cidden, bunun ihtimali nedir ki? Bir tahminde bulunmam gerekirse, Drew'un büyümeye hazır olmadığını söyleyebilirim. Bu düzeyde bir sorumluluk üstlenmek istemedi herhalde. Bağlanmak istemedi.

Elime baksanıza. Yüzük falan görüyor musunuz? Bu kazara olmuş bir şey değil.

Bir dayı olarak, Mackenzie'yle arası mükemmel. Kendisini ona adamış, korumacı. Noel'den iki gün önce, mağazadaki son Gıdıkla Beni Elmo ya da Cabbage Patch Kids bebeğini almaya kalkışan kişinin canına okuyacak türden bir adam. Onun için her şeyi yapar.

Ama baba olmak farklı bir şey. Bütün sorumluluk sizin üzerinizde olduğu gibi, hayatımızdaki hiçbir konuda öncelikle kendinizi düşünemezsiniz. Sanırım Drew'un kaldıramadığı yanı da bu.

Ben şahsen, Anne ve Alexandra'yı suçluyorum. Beni yanlış anlamayın, ikisi de gayet iyi insanlar, ama şöyle söyleyeyim: Geçen yaz, Alexandra hepimizi Mackenzie'nin doğum günü için ailesinin şehir dışındaki evine davet etti. Drew ile ben partiye geç varmıştık çünkü ıssız bir yolda arabayı kenara çekip sevişmek istemiştik.

Bu arada, arabada seks, muhteşem bir şey. Kendinizi yeniden özgür ve genç hissetmek isterseniz, bu işi arka koltukta yapın. Ah, yine konudan saptım.

İşte, nihayetinde eve vardık. Havuzun başında takılıyorduk. Ben bir dilim pizza almak için kalktım. Ama Drew ayağa kalkar mı hiç? Yok artık, daha neler. Çünkü

annesi ona çoktan mutfakta çıtır çıtır, tazecik bir dilim pizza ısıtmıştı. Ve ablası onu hemen bir tabağa koyup, şezlongunun başına getirmişti. Yanında da soğuk birayla üstelik.

Drew'un bacakları mı kırıktı yani? Erken yaşta görülen Parkinson hastalığına yakalanmıştı da gidip kendi yemeğini ısıtması imkânsız mıydı? Ya da – Tanrı korusun – pizzayı soğuk yiyemez miydi? Yok canım, olur mu hiç? Ona karşı hep böyleler işte, çocukluğundan beri böyle davranmışlar.

Üzerine titremiş, aşırı müsamaha göstermişler.

Anne ile Alexandra onu bıraksalardı da, ara sıra kendi kahrolası pizzasını bir zahmet kendisi alsaydı, belki bu haberleri daha iyi karşılardı diye düşünmekten kendimi alamıyorum. O zaman, daha hazırlıklı olurdu.

Nihayetinde, çok da fark etmez. Nedenini bilmek, hiçbir şeyi değiştirmiyor çünkü. Dolayısıyla, GREENVILLE'E HOŞGELDİNİZ tabelasının yanından geçerken, bir daha asla *neden* diye sormayacağım diye kendi kendime söz verdim. Enerjimi buna harcamayacaktım.

Ama size bir şey söyleyeyim mi? Tanrı'nın gerçekten de sıkıntılı bir mizah anlayışı var, evet. Çünkü birkaç gün içerisinde, yeniden *neden* diye sormaya başlayacağım.

Bambaşka ve çok daha yıkıcı bir sebepten ötürü hem de. Bunu size söylediğim için üzgünüm, ama evet, her şey daha da kötüleşiyor.

Göreceksiniz.

~ ~ ~

Mezun olduğunuz liseyi yıllar sonra ziyaret ettiniz mi hiç? Pencereleri, sıraları, duvarları hâlâ aynıdır... Ama yine de size farklı görünür hani? Her nedense, daha küçük gibi gelir.

Bu da öyle bir his. Ana caddede ilerlemek, eve dönmek, hepsi tıpkı hatırladığım gibi demem gerekiyor...

Ama değil. Bay Reynold'ın nalbur dükkânının önündeki kırmızı tente, artık yeşil renkte. Falcone Eczanesi, Rite Aid [9] olmuş. Ama mezuniyet balosundan önce Delores ile tırnaklarımızı yaptırdığımız Penny'nin Güzellik Salonu'nun camındaki parlak pembe palmiye ağacı, hâlâ orada. Ailemin restoranının önünde, okuldan çıkınca bisikletimi zincirlediğim eski, yeşil bank da yerinde.

Arabamı park edip, omzumda asılı spor çantasıyla aşağı iniyorum. Saat öğleni biraz geçiyor, güneş tam tepede ve sıcak, hava ise kum ve yanık asfalt kokuyor. Karşıdan karşıya geçerek kapıyı açıyorum. Girişte dikilirken içeriden gelen konuşma sesleri azalıyor ve bir düzine tanıdık, dostane yüz bana dönüyor.

Bu salondaki insanların büyük çoğunluğu, beni doğduğumdan beri tanıyorlar. Onlar için ben, Nate ve Carol'ın kızıyım. Koyu renk saçlı, iki örgülü, başarıya ulaşmış bir küçük şehir kızı. Mali güçlükleri aşıp, ailesini gururlandırmış bir kız. İlkokul öğretmenlerinin, öğrencilerini otomobil fabrikasında çalışmaktan daha

9 Amerika Birleşik Devletleri'nde bir eczane zinciri markası

büyük hayaller kurmaya teşvik etmek için anlattığı başarı hikâyesiyim ben.

Dudaklarıma nazik bir gülümseme yerleştirmek için kendimi zorluyorum. İnsanlarla kısa kısa merhabalaşıp başımı ve elimi sallayarak masaların arasından ilerleyip, arka taraftaki kapıya ulaşıyorum. Tabelayı görüyor musunuz?

GÖREVLİ HARİCİ GİRİLMEZ

Derin bir nefes koyuveriyorum. Beni yollara düşüren, buraya kadar getiren öfke de, nefesimle beraber vücudumdan boşalıp gidiyor. Her yanımı bitkinlik sarıyor. Bomboş, tükenmiş bir haldeyim. Az önce on beş kilometrelik yokuş yukarı bir maratonun bitiş çizgisini geçmişim gibi, kollarımı ve bacaklarımı hissetmiyorum.

Kapıyı itiyorum. Karşımda ilk gördüğüm şey, bir masanın üzerine eğilmiş, ürün teslim listesini inceleyen annem.

Çok güzel, değil mi? Çoğu evlat, annesinin güzel olduğunu düşünür, biliyorum ama benim annem gerçekten güzel. Koyu kahverengi saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış, aynı benim gibi. Teni açık renk ve pürüzsüz. Dudaklarının ve gözlerinin çevresinde belli belirsiz çizgiler var. Eğer kırışıklıklar miras yoluyla geçiyorsa, genetik açıdan turnayı gözünden vurdum demektir.

Ama görüntüsünden de öte, annemin iç güzelliği bir başka. Kulağa klişe geliyor, ama aynen öyle. Değişken biri değil. İstikrarlı, güvenilir bir kadın. Hayat ona her

zaman iyi veya cömert davranmamış. Ama o yolundan şaşmamış, ileriye bakmış, asaletini ve zarafetini korumuş. Annem iyimser bir kadın değil. Daha çok, metanetli. Tıpkı bir kasırganın ardından yıkılmadan duran bir heykel gibi.

Kapı arkamdan kapanınca, başını kaldırıyor. Gözleri parıldarken, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Kate!" Listeyi bırakıp bana doğru geliyor.

O sırada yüzümün halini görüyor. Ve gülümsemesi, rüzgârda savrulan bir tüy gibi kaybolup gidiyor. Sesi kısık ve endişe dolu. "Kate, neyin var?"

Kollarım gücünü tüketiyor ve çantam yere düşüyor.

Annem bir adım daha yaklaşıyor.

"Katie? Tatlım? Ne oldu?"

İşte bu harika bir soru. Cevap vermem gerek ama yapamıyorum. Çünkü ellerim, yüzümü örtüyor. Ağzımdan çıkan tek ses ise, kesik kesik hıçkırıklar.

Beni kendisine çekiyor. Kolları güçlü, sıcacık ve Downy Nisan Ferahlığı kokuyor. Beni sıkıca, güvenle kucaklıyor. Sadece bir anne insana böyle sarılabilir.

Çelik kutuyu hatırlıyor musunuz? Evet, artık açıldı. Olan biten her şey, içinden saçılıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Ortalama bir insan, hayatının üçte birini yatakta geçirir. Sekiz bin üç yüz otuz üç gün. İki yüz bin saat. Size neden mi bunları anlatıyorum? Çünkü güzel yatak örtülerine para saçtığınız için kendinizi asla kötü hissetmemelisiniz. Güzel bir battaniye gibisi yoktur. Küçükken, sizi öcülerden korur. Artık o kadar küçük değilseniz de, yaşlı kemiklerinizi sıcacık tutar.

Annem beni çocukken uyuduğum yatağa yatırarak, yorganımı çeneme kadar çekiyor. Sanki altı yaşındaymışım da, gök gürültüsünden korkmuşum gibi.

Aşağıda yaşadığım çöküntüden sonra, annem beni küçük ama hoş, iki yatak odalı evimize çıkardı. Çocukluğumu geçirdiğim ev, lokantanın hemen üzerinde. Annem hâlâ burada yaşıyor. Gençlik yıllarımdaki yuvam burası.

Annem, yanaklarımdan oluk oluk akan yaşları siliyor. "Ço – çok... a-a-ap-aptalım," diye hıçkırarak kekeliyorum.

Lisede bizim dönemin birincisi olarak, veda konuşmasını ben yaptım. Wharton İşletme Fakültesi'nden mezun oldum.

Bir şeyleri bilmemek, aşina olduğum bir durum değil. O yüzden bunları önceden tahmin etmeli, olacağını görebilmeliydim diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Her şey bir yana, iki yıl boyunca Drew'la yaşadım. Huylu huyundan ne kadar zamanda vazgeçer ki?

Ah, doğru ya. Hiçbir zaman.

Annem saçlarımı geri çekiyor. "Şşt, hadi ama, Katie."

Gözlerim şişmiş, burnum ise tıkalı. Sesim genizden ve çocuk gibi çıkıyor. "Ne-ne -ya-yapacağım... ben... şi-şi-şimdi, anne?"

Her şeyin cevabını biliyormuş gibi, sakince gülümsüyor. Sanki bu da dâhil her türlü yarayı, sağa sola çarptığım bacaklarımın ve çizik içindeki dizlerimin acısını öperek geçirdiği kadar kolayca yok edebilecekmiş gibi. "Hadi, artık uyu. Çok yorulmuşsun."

Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam ediyor. Öyle yatıştırıcı ve rahatlatıcı bir his ki.

"Hadi, artık uyu... Uyu bakalım, benim tatlı, tatlı kızım."

Bana gitar çalmayı babam öğretmişti, ama sesimi annemden almışım. Yatakta uzanarak, gözlerimi kapatıp onun şarkı söylemesini dinliyorum. Meleklerin her şeyin yoluna gireceğini bildiğine dair, Melissa Etheridge'ın

söylediği bir parça. Babam öldüğü gece de bana bu şarkıyı söylemiş, bu yatakta beraber uyumuştuk. Çünkü tek başına kendi yataklarında uyumaya takati yoktu.

Kulaklarımda annemin sesi, nihayet kendimi bırakıyorum.

Ve uykuya yenik düşüyorum.

~ ~ ~

Hani bazen ateşiniz çıkar ya? Yatakta öylece yatıp örtüleri bacaklarınızın çevresinde döndürüp durursunuz. Aslında uyku halinde değilsinizdir, ancak tam anlamıyla uyanık olduğunuz da söylenemez. Bilinçli olduğunuz, gözlerinizi açıp şaşkınlıkla dışarıda havanın kararmış olduğunu gördüğünüz anlar vardır. Ama genellikle, her şey sislerin arasında gördüğünüz bir bulanıklıktan ibarettir.

Sonraki iki gün, benim için aynen böyle geçti. Birbirini takip eden güneş ışığı ve ay ışığı, gözyaşları ve kusmalar, el sürülmeden geri götürülen yemek tepsileri...

Uykuyla uyanıklık arasında olduğum anlar ise, en zor dakikalardı. Bütün bunların 90210[10]'nin tekrarlarını çok fazla seyretmekten doğan korkunç bir kâbus olduğuna inanmaya başlamıştım. Sırtımda bir yastık hissettiğimde, Drew'un arkamda olduğuna yemin edebilirdim. En güzel uyandırma servisi odur. Kendi küçük geleneğimizdir bu. Her sabah bana yaslanarak, kulağıma fısıldayarak beni uyandırır. Sözcükleri ve elleriyle âdeta bana tapar.

10 2008 yapımı Amerikan menşeli bir gençlik dizisi

Ama sonra gözlerimi açıp, yastığın sadece yastıktan ibaret olduğunu gördüm. Yeni kabuk bağlamış bir yarayı yolmak gibiydi. Her seferinde biraz daha fazla kanatıyordum.

Onu nasıl özlediğimi ifade edebilecek kelime yok. Anlamca yakın bir sözcük bile bulamıyorum.

Onun gülümsemesine, kokusuna, sesine duyduğum özlemle canım yanıyor.

Bir aracın saatte yüz kilometre hızla arazide gittiğini ve bir ağacın yola devrildiğini, arabanın da ona çarptığını hayal edin. *Güm* – anında durursunuz. Peki ya sürücü koltuğundaki kişi, emniyet kemeri takmıyorsa? O, hâlâ yüz kilometre hızla gidiyor olur.

Aşk da böyle bir şey işte.

Bir anda durması imkânsız. Ne kadar incinmiş, ne kadar haksızlığa uğramış, ne kadar kızgın olursanız olun aşk yok olmaz.

Sizi ön camdan fırlatıp atar.

İkinci gün akşamüzeri, gözlerimi açıp camdan dışarıya bakıyorum. Yağmur çiseliyor.

Kafamda gezinen kara bulutları falan düşünürsek hava durumuma gayet uygun.

O sırada yatak odamın kapısının açıldığını duyuyor ve o tarafa dönüyorum. "Anne, lütfen..."

Ama orada duran, annem değil. Sesim alçak ve şaşkın çıkıyor. "Ah – merhaba George."

George Reinhart'ı hatırlıyorsunuz, değil mi? Steven'ın dul babasını? Annemle ikisi birlikteler. Matthew ile Delores'un düğününde takılmaya başlamışlardı.

Merak etmeyin. O kısmı da es geçmeye çalıştım.

Ama bir yıldır ciddi bir ilişkileri var. George'un çok uğraşmasına karşın, annem New York'a taşınmayı reddediyor. Greenville'in evi olduğunu söylüyor, bağımsızlığından hoşnut olduğunu iddia ediyor. O yüzden George sık sık buraya ziyarete geliyor. Bazen haftalarca üst üste... Annem de fırsat buldukça onu ziyarete gidiyor.

George iyi bir adam. Aslında biraz *Şahane Hayat*'taki Jimmy Stewart'ı andırıyor. Biraz şapşala kaçıyor elbette, ama dürüst. Annenize kol kanat germesini isteyeceğiniz türden bir adam.

Gözlüklerinin yüzünde çarpık durduğunu görüyorum. Elinde bir tepsi tutuyor. "Annenin aşağıda işleri başından aşkın, ama bir fincan çay istersin belki diye düşündü."

Kendi işinizi yapmak, göründüğü kadar kolay değil. Evet, kendi kendinizin patronusunuz ama bu da şu demek oluyor ki arayıp "Hastayım, gelemiyorum" demek, işten kaytarmak yok. Bir çalışanınız o gün gelmeyecek olursa, işlerin ucundan sizin tutmanız gerekiyor.

George lokantada yardımının dokunması için elinden geleni yapıyor. Mesela geçen hafta annem, patates doğrarken elini yaran aşçımız Jose'u hastaneye götürmek zorunda kalınca, George onun yerine bakmaya kalkıştı.

Kimse yaralanmadı ama itfaiye gelip alevleri söndürmek zorunda kaldı ve her tarafı saran duman yüzünden lokanta erken kapandı.

Yine de, bence önemli olan düşünmesi.

Doğrulup arkamdaki yastıkları düzeltiyorum. "Çay çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Tepsiyi komodinin üzerine bırakıp, sıcacık fincanı bana uzatıyor. Sonra gergince ellerini pantolonuna siliyor.

"Oturabilir miyim?"

Çayımdan bir yudum alırken onaylarcasına başımı sallıyorum. George hemen yatağımın yanındaki armut koltuğa gömülüyor. Gözlüklerini düzeltip, oturduğu yere iyice yerleşiyor.

Neredeyse gülümseyeceğim, o derece.

Lafa nereden gireceğini kestirmeye çalışarak, birkaç saniye bana bakıyor. Onu bu zahmetten kurtarıyorum.

"Annem sana söyledi, değil mi?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Ona kızma. Senin için endişeleniyor, Kate. Biriyle paylaşması gerekiyordu. Merak etme, senin kişisel bilgilerini asla kimseye yetiştirmem." Bir parmağını şakağına vuruyor. "Hepsi kasada."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum çünkü bana inanılmaz bir şekilde oğlu Steven'ı hatırlatıyor.

Sonra aynı sebepten ötürü gülümsemem yok oluyor.

"John beni aradı. Seni soruyor. Ona burada olduğunu söyledim."

Aniden gözlerimi yukarı kaldırıp, sorgulayıcı bir tavırla ona bakıyorum.

"Ona neden burada olduğunu söylemedim. Tam olarak değil. Ona bitkin olduğunu söyledim. Tükenmişlik sendromu dedim. Bizim işimizde bu görülmemiş bir şey değil."

Evans ailesine ilişkin bir planım yok. İşin aslına bakacak olursak, karnımda onların torununu taşıyorum, ailelerinin bir parçasını... Ve oğullarının hisleri tam aksi yönde de olsa, Anne ile John'un bebeğimin hayatında yer almak isteyeceklerinden şüphem yok.

Ama şimdi bunu düşünemem. Şu an olmaz.

George sözlerini sürdürüyor. "Kendini ne zaman iyi hissedersen, onu aramanı istedi. Bir de, istifanı reddettiğini ve bu konuda tartışma kabul etmediğini sana iletmemi rica etti."

Kaşlarım çatılıyor. "Bunu yapabilir mi peki?"

George omuz silkiyor. "John, canı ne isterse onu yapar."

Tanrım, bu olay bir yerden tanıdık geldi ama?

"En iyi yatırım bankacılarının ikisini birden kaybetmeyi göze alamayacağını söyledi."

Bir dakika. İkisini birden mi?

"Bu da ne demek oluyor? *Drew*, işe gitmiyor mu?"

Karnımda titreşen küçücük bir umut ışığı hissediyorum. Belki Drew da benim kadar yıkılmış bir haldedir. Belki de yine, geçen seferki gibi kendisini eve kapatmıştır.

George hiç sektirmeden o küçük, zavallı ışığı söndürüyor. "Yok, yok, gidiyor..."

Kahretsin!

"Daha doğrusu, iki kez gitmiş. Ve duyduğum kadarıyla, izne çıkmış bir rıhtım işçisinden daha sarhoşmuş. John ona senin istifa mektubunu sorduğunda, Drew ona kendi işine bakmasını söylemiş. Kendi tarzında, elbette. Herhalde söylememe gerek yoktur, şirketteki geleceği şu anda... belirsiz, diyelim."

Drew'u son gördüğümde kiminle takıldığını düşünürsek, bu bilgiden olabilecek tek çıkarımı yapıyorum. "Vay. Ertesi sabah hâlâ sarhoşsa, cidden iyi vakit geçiriyor demektir."

George başını bir yana atıyor. "Ben olsam öyle düşünmezdim, Kate."

İnatçı bir tavırla çenemi sıkıyorum. Ve yalan söylüyorum. "Zaten fark etmez. Artık umurumda değil."

Bir anlık sessizlik oluyor ve George fincandaki desenleri inceliyor. Sonra dudaklarını sıkıyor ve dingin bir sesle konuşuyor. Tıpkı bir papaz gibi.

"Drew sana benim Janey'imden ne kadar bahsetti, bilemiyorum."

Aslında epey bahsetti. Janey Reinhart harika bir kadınmış doğrusu. Müşfik, zeki, sevgi dolu. Drew on yaşındayken kendisine göğüs kanseri tanısı konulmuş ve kadıncağız dört yıl boyunca bu hastalıkla savaşmış. Drew, o öldüğü gün, hayatta kötü şeylerin de olduğunu, üstelik bunların sadece gazetelerde okuduğunuz insanların başına gelmediğini fark ettiğini söylemişti.

"O öldüğünde... ben de ölüp gitmek istemiştim. Aslında Steven olmasa, sonum öyle de olabilirdi. Çünkü çocuk sahibi olmanın anlamı budur, Kate. Hayatın yenilenmiş demektir."

Niyetinin iyi olduğunun farkındayım. Gerçekten. Ama bunu kaldırabilecek durumda değilim. Hamile olduğum için ne kadar şanslı olduğuma ilişkin bir konuşmayı dinlemeye hazır hissetmiyorum.

Hamileyim ve bir başınayım.

"Yine de... korkunç bir dönemdi. Uzunca bir süre, ardı ardına berbat günler geçirdim. Biliyor musun, Steven gözlerini annesinden almış. Ona bakınca, Janey'e bakmış gibi oluyordum. Ve bazı günler, gerçekten kötü günler, bu yüzden neredeyse ondan nefret edecektim."

Nefesimi tutuyorum. Beklediğim moral konuşması bu değildi galiba.

"Ama yine de, zaman bir şekilde geçti. Ve her şey daha... katlanılabilir hale geldi. Bir gelin ve çok güzel bir torun sahibi oldum. Ve nihayetinde, nefes almak acı vermemeye başladı."

Gözlerime yaşlar doluşuyor. Çünkü neden bahsettiğini biliyorum. O acıyı tanıyorum.

"Ama annenle tanıştığımda, Janey'le beraber ölüp gitmiş olan bir parçam, hayata döndü. Kendimi tekrar toparladığımı hissettim."

Gözlerimi kurularken bir of çekiyorum. "Ne demek istiyorsun, George? Kendime başka bir Drew mu bulayım? On beş yıl falan sürer herhalde, değil mi?"

Karamsarlık hiç çekici değil. Evet, biliyorum.

George ağır ağır başını iki yana sallıyor. "Hayır, Kate. Hiçbir zaman başka bir Drew bulamayacaksın. Tıpkı benim asla başka bir Janey bulamayacağım, annenin başka bir Nate bulamayacağı gibi. Ama... şunu demeye çalışıyorum... insan gönül yaralarını sarıyor. Hayat devam ediyor... ve seni de yanında sürüklüyor... sen gitmek istemesen de."

Alt dudağımı ısırıyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. Fincanı tepsiye geri koyarak, sohbeti noktalıyorum. George armut koltuktan kalkarak tepsiyi alıyor. Kapıya doğru ilerliyor, ancak odadan çıkmadan önce dönüp bana bakıyor.

"Biliyorum, şu an muhtemelen bunu duymak istemiyorsundur ama... ben Drew'u doğduğu günden beri tanıyorum. Onun Matthew'la, Steven'la ve Alexandra'yla beraber büyümesini seyrettim. Niyetim onu savunmak değil. Neden böyle bir karar aldığına dair en ufak fikrim bile yok. Ama... ona üzülmekten kendimi alamıyorum.

Çünkü bir gün gözleri açılacak ve hayatının en büyük hatasını yaptığının farkına varacak. Ve onu kendi evladım gibi sevdiğim için... o gün çekeceği ıstırap... açıkçası... içimi acıtıyor."

Hakkı var. Bunu duymak istemiyorum. Drew'a üzülecek sabrım yok. Ama George'un çabalarını takdir ediyorum.

"Annemle beraber olmanıza seviniyorum. Ben... onun yanında olduğun için minnettarım. Teşekkürler."

Yüzüne sıcacık bir gülümseme yayılıyor. "Ben buralarda olacağım. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, araman yeterli."

Başımla onaylıyorum. Ve kapıyı arkasından kapatıp çıkıyor.

George'un sözlerinin beni alıp götürmesini, bana ilham vermesini istiyorum. Kıçımı kaldırıp şu yataktan çıkmam için beni motive etmelerini umuyorum. Ama öyle çok... yorgunum ki. O yüzden tekrar uzanıyor ve battaniyeme sarınarak uykuya dalıyorum.

~ ~ ~

Üçüncü gün, yeniden ayaklanıyorum.

Aslında pek fazla seçeneğim yok. Yatıp kendi kötü kokunuzu solumanın, insanın ruh halini düzeltmeye pek yardımcı olduğu söylenemez. Ah, bir de hâlâ sabahları otomatiğe bağlamış gibi midem bulanıyor. Eskiden midem rahatsızlandığında annemin yatağımın yanına

koyduğu kovaya çıkarıp duruyorum. Enfes, değil mi? Ayrıca, saçlarımı şöyle bir sıksam, McDonald's'ta epey patates kızartması yapacak kadar yağ çıkacağından eminim.

Evet, bana kalırsa kalkma zamanı gelmiş.

Kendimi banyoya sürüklüyorum. Hareketlerim ağır ve tutuk. Uzun, sıcak bir duş alıyorum. Neredeyse kaynar suyla kendimi haşlayacağım. Odama döndüğümde arkamdan buharlar çıkıyor.

Annem her şeyi saklar. Şu TLC programında gördüğünüz istifçiler gibi değil, gerçi, ama üniversiteye giderken yanıma almadığım bütün yadigârları olduğu gibi bırakmış.

Onları görüyor musunuz? Tozu yeni alınmış rafların üzerinde. Küçükler Ligi ödülleri, bilim fuarı madalyaları, spor bayramı kurdeleleri... Onların hemen yanında da Delores, Billy ve benim mezuniyette, cadılar bayramında ve Delores'in on sekizinci yaş gününde çekilmiş, çerçeveli fotoğraflarımız duruyor.

Çantamdan vücut losyonumu çıkarıyorum, ama kokusu burnuma çalındığı anda kaskatı kesiliyorum. Vanilya ve lavanta. Drew'un en sevdiği koku bu. Ne kadar içine çekse de, bir türlü doyamaz. Bazen burnunu sırtımda gezdirerek beni koklayıp gıdıklar.

Göğsüm sıkışıyor ve şişeyi çöp kutusuna fırlatıyorum.

Bakışlarımı tekrar çantama çevirdiğimde, cep telefonumu fark ediyorum. Sanki bilerek saklanmış gibi, losyon şişesinin altında duruyormuş meğer.

Uçağa bindiğimden beri kapalıydı. Aklımdan Delores'i aramak geçiyor, ama bu fikri hemen kafamdan atıyorum. Neden önceden planlanmış bir cinayet işlemek için eve koşmak zorunda kalıp tatilini berbat etsin ki?

Tamam, tamam, haklısınız. Yalan söylüyorum. Delores'i aramadım çünkü içimde hâlâ Drew'un fikrini değiştireceğini dair küçücük, titrek bir umut ışığı var. Bu işi düzeltmenin bir yolunu bulacağına dair. Ve en yakın arkadaşıma, ondan nefret etmesi için bir neden vermek istemiyorum. Yani... bir başka neden daha.

Telefonu açtığımda dört mesaj olduğunu görüyorum. İşte yine geldi, dadandı.

Umut. Artık acınası bir hale gelmeye başladı, öyle değil mi?

Dudağımı ısırarak kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum. Şifremi girerken, hoparlörden Drew'un sesinin gelmesi için bildiğim bütün duaları sıralıyorum.

Ama elbette gelmiyor.

"Kate? Ben Alexandra. Beni hemen araman gerek."

Neden şaşırdım ki acaba? Söz konusu Drew olunca, Alexandra'nın altıncı hissi çok kuvvetlidir. Beni yanlış anlamayın. İşleri batırdığında Drew'un kıçına tekmeyi yapıştırmak için ilk sırayı o kapar. Ama başının belada olduğunu düşünüyorsa tırlatmış Batgirl [11]gibi olaya dâhil olur.

11 Batman'in kadın versiyonu

"Kate? Neredesin ve kardeşimin nesi var? Beni ara."

Drew ile Alexandra birbirlerine çok benziyorlar. Bu durumun genetik olup olmadığını merak ediyorum. Duygularını ertelemek, Evans ailesinin çocukları arasında pek rağbet gören bir şey sayılmaz.

"Kate Brooks – sakın telefonlarımı yok saymaya kalkışma! Drew'la aranızda ne oldu, bilmiyorum, ama insan birini böyle bırakıp gider mi yahu? Yüce İsa aşkına, senin derdin ne? Gerçek yüzün buysa... sensizlik ona daha çok yarayacak demektir!"

Görünüşe bakılırsa duygusal istikrar da öyle. Söyledikleri canımı sıkmadı desem yalan söylemiş olurum. Son cümlesi içimi acıttı.

Bir mesaj daha var.

"Kate... Yine ben, Alexandra..."

Bu kez sesi farklı. Daha sabırlı ve sakin. Neredeyse fısıltı gibi çıkıyor.

"...Üzgünüm. Öyle bağırmamalıydım. Çok endişeleniyorum, hepsi bu. Bir türlü benimle konuşmuyor, Kate. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Aranızda neler dönüyor, bilmiyorum... ve illa bilmeme de gerek yok, ama... lütfen, geri dönsen olmaz mı? Her ne olduysa... her neredeysen... ikiniz bu konuyu çözebilirsiniz, biliyorum. Beni aramana gerek yok... sadece... lütfen... lütfen eve dön. Seni seviyor, Kate... Hem de çok."

Gözlerimi telefona dikerek kesik kesik nefes alıp veriyorum. Tabii ki Drew onunla konuşmaz. Hamile

ablasının gözlerine bakıp, hamile olduğum için kıçıma tekmeyi bastığını söylemesine imkân yok.

Drew'a pek çok sıfat yakıştırılabilir, ama aptal onlardan biri değil.

Kendimi koruma içgüdüsüyle telefonu odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Çünkü içten içe, aramak istiyorum. Geri dönmek istiyorum. Ama görünüşe göre bir parça da olsa, haysiyetim kalmış. Niye zeytin dalını uzatayım ki? Gemilere yakan ben değilim ya. John şu an nerede olduğumu biliyor. Drew beni istiyorsa, gelip beni bulması çok da zor olmaz.

Ellerimi hızla kuruyan saçlarımdan geçirerek dolabımın kapısını açıyorum. Oradan emektar, eski garson üniformam bana bakıyor. Ekoseli etek, dantel üst, beyaz kovboy şapkası...

Bunları son giydiğimden bu yana on yıl geçti. Yüzümde bir gülümsemeyle askıyı alıyorum. Bu üniformayla çok güzel zamanlarım geçti.

Rahat, karmaşadan uzak zamanlar...

Düğünden bir sene sonra gelinliğini deneyen bir gelin gibi, hâlâ içine sığıp sığamadığımı görmek için üniformayı üzerime geçiriyorum. Görünüşe göre sığıyorum. Boy aynasında kendime bakarken, şimdi ne yapacağımı bildiğimi düşünüyorum. Çünkü rutine takılmak iyidir. Nasıl bir rutin olursa olsun. Eski bir rutin bile.

Hayatımın geri kalanına yönelik bir planım yok belki.

Ama en azından bugünün geri kalanı için var.

~ ~ ~

Kendimi ceset gibi hissettiğim son günlere kıyasla çok daha iyi bir ruh halinde, dinlenme odasına inen arka merdivenlere yöneliyorum. Ne var ki, ikinci basamakta annemle George'un aşağıdan gelen konuşmalarına kulak misafiri oluyorum.

Kendinizi hazırlayın, burası bayağı iyi.

"Tanrı onu lanetlesin! Kendisini ne zannediyor? Billy ile Kate ayrıldıklarında, içim rahatlamıştı. Kör bir adam bile, onların birbirinden uzaklaştığını görebilirdi. Sonra... sonra beni Drew'la tanıştırdığında, kendisi için mükemmel olan adamı bulduğunu düşünmüştüm. Onun... Kate'e daha çok benzediğini, Kate'in artık içinde yaşadığı dünyanın bir parçası olduğunu hissetmiştim. Hele ona bakışları yok muydu, George? Kate'e âdeta taptığı barizdi. Ona nasıl böyle davranabilir?!"

George'un sesi sakin, anlayışlı. "Biliyorum. Ben..."

Annem onun sözünü yarıda kesiyor ve kafamda odada volta attığını canlandırıyorum. "Hayır! Hayır. Bu yanına kâr kalmayacak. Ben... onun annesini arayacağım!"

George içini çekiyor. "Kate'in böyle bir şey yapmanı isteyeceğini sanmıyorum, Carol. Onlar yetişkin –"

Annemin sesi yükseliyor. Tiz ve koruyucu bir tonu var. "Bana göre o yetişkin falan değil! O benim bebeğim! Ve canı yanıyor. O herif kalbini kırdı... ve... bunu

atlatıp atlatamayacağını bilmiyorum. Sanki... çoktan pes etmiş gibi."

Elini ahşap masaya vurduğunu duyuyorum. "O küçük... serseri! Ağzı bozuk, ukala dümbeleğinin teki o herif! Bu iş yanına kâr kalmayacak!" Ses tonu çok kararlı.

Ve biraz da korkutucu.

"Haklısın. Anne'i aramayacağım. Kalkıp kendim New York'a gideceğim. Ona kızımla uğraşmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Onunla işim bittiğinde Amelia Warren'ın Kahrolası Rahibe Theresa olduğunu düşünecek. Onun taşaklarını koparacağım!"

Yok artık!

Daha neler. Annem küfür etmez ki. Asla. O yüzden hakaretler yağdırıp, taşakları koparmaktan bahsetmesi, açıkça söylemek gerekirse, çok rahatsız edici.

Hiçbir şey duymamış gibi davranarak merdivenleri iniyorum.

"Günaydın."

Annemin yüzü durgun ve şaşkın. "Kate. Kalkmışsın."

Başımla onaylıyorum. "Evet. Daha... iyi hissediyorum."

Daha iyi fazla güçlü bir ifade olabilir. Yolda yatarken dirilmiş bir ceset benzetmesi daha uygun olur.

George bana bir fincan uzatıyor. "Kahve?"

Ellerim, çalkalanıp duran karnıma gidiyor. "Hayır, teşekkürler."

Annem şaşkınlığını atmak için başını iki yana sallayarak, "Biraz ılık Coca-Cola'ya ne dersin peki?" diye soruyor.

"Evet. O olabilir."

Annem içeceği alıp bana verirken saçlarımı okşuyor. "Ben sana hamileyken, tam yedi ay mide bulantısı çekmiştim. Ilık Coca-Cola her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Üstelik geri gelmeye kalkarsa, tadı o kadar da kötü olmaz."

Aslında hakkı var.

Bu arada söyleyeyim: Fıstık ezmesi, ikinci seferde o kadar da eğlenceli olmuyor.

Annem üzerimdeki üniformayı fark ettiğinde, alnı kırışıyor. "Tüm kıyafetlerin kirli mi? Çamaşır yıkayayım mı?"

"Hayır, bugün lokantada sana yardımcı olurum diye düşündüm. İşte kendimi meşgul etmek için. Böylece düşünmeye çok fazla zamanım kalmaz."

Düşünmek berbat bir şey. Çok ama çok berbat.

George gülümsüyor.

Annem kolumu okşuyor. "Canın istiyorsa, elbette. Bugün Mildred çalışıyor, o yüzden yardıma ihtiyacım olacağı kesin."

Mildred, kendimi bildim bileli bizim lokantada çalışır. Aslına bakarsanız acayip beceriksiz bir garson. Bana kalırsa annem onu sırf iyilik olsun diye tutuyor. Efsaneye

bakılırsa, bir zamanlar güzellik kraliçesi olmuş. Miss Kentucky, Louisiana ya da öyle bir şey. Ama nişanlısı yaklaşan bir yük trenine bindirince, yaşama isteğini ve güzelliğini kaybetmiş.

Şimdi çarşıdaki büyük apartmanda yaşıyor ve günde iki paket sigara içiyor.

Ama muhtemelen hayatında tek bir sigaraya dokunmamış olmasına karşın, her nasılsa akciğer kanserinden ölen otuz bir yaşındaki üç çocuklu annenin aksine yüz yedi yaşını görecek kadar yaşayacak.

Dediğim gibi, Tanrı bazen beklenenin dışında davranışlar sergiliyor.

~ ~ ~

Garsonluk yapmak, tıpkı bisiklete binmek gibi. Hiçbir zaman tam olarak unutmuyorsunuz.

Birkaç kez kıyısından döndüğümü hissetsem de, hiçbir müşterinin çizburgerine veya Fransız usulü soğan çorbasına kusmadan günü atlatıyorum.

Alkışları göreyim?

En zor kısmı ise, New York ve üç ay önce benimle buraya gelen yakışıklı erkek arkadaşım hakkındaki sorular. Gülümsüyor ve cevaplarımı kısa tutuyorum.

Öğlen olduğunda ise, pestile dönmüş gibiyim. Hem fiziksel, hem zihinsel olarak. Tam biraz kestirmek için odama dönmeyi düşünürken, zil çalıyor ve arkamdan bir ses duyuyorum.

Nerede olsa, anında tanıyacağım bir ses.

Onuncu Bölüm

"Katie Brooks, kovboy üniforması içinde. Bu gerçek mi, yoksa korkunç derecede gerçekçi bir hayal mi görüyorum?"

Billy Warren'ı ilk gördüğümde, altı yaşındaydım. Tam da Joey Martino'nun o otel odasında Amelia'yı terk ettiği zamanlar... Kız kardeşi Sophie de evden kovulmuş.

Çünkü o da hamileymiş.

Görünüşe göre yaşlı Bayan Warren, iş çocuk yetiştirmeye gelince, *Mommie Dearest* [12] filmindeki tarzı benimsemiş, tel askılar falan.

Neyse, beş yıl sonra, Sophie aşırı dozda metamfetamin almaktan ötürü ölmüş. Eyalet, Billy'nin hayattaki tek akrabası olan Amelia Warren'ın izi bulunana kadar, çocuğun velayetini üstlenmiş.

12 Zalim ve kontrol delisi bir anne figürünü konu alan 1981 yılında çekilmiş Amerikan yapımı film.Filmde annenin kızının dolabında, kızının kullanmasını istediği pahalı askılar yerine ucuz, tel bir askı bulmasıyla cinnet geçirdiği bir sahne mevcuttur.

Delores annesi Billy'yi almak için California'ya gittiğinde, hafta sonu bizde kalmıştı. Amelia bakım evine gidip yırtık pırtık siyah bir tişört giymiş, gözlerinin altı çukur, ufak tefek oğlanı görmüş. Ve o andan itibaren, Billy'yi onu kendisi doğurmamış olsa bile kendi oğlu bellemiş. Billy, onlarla yaşadığı ilk dört ay boyunca konuşmamıştı. Hem de hiç. Bizim peşimizden gelir, ne yaparsak onu yapardı. Okulculuk oynadığımızda, kara tahta olurdu. Gömülü hazine aradığımızda ise, yük katırı.

Ama ağzından tek kelime çıkmazdı.

Bir gün, Amelia ana caddede günlük işlerini halletmek için koştururken, bir tefeci dükkânının önünden geçiyorlarmış. Billy olduğu yerde kalakalmış ve gözlerini mağazanın vitrinine dikmiş.

Orada parlak, kırmızı bir gitar varmış.

Amelia içeri girip, onu satın almış. O sıralar ben gayet iyi çalıyordum, o yüzden babamın Billy'ye de ders verebileceğini düşündüm. Ama işin ilginçliğine bakınız ki babam henüz ona ilk dersini verecek vakti bulamadan, Billy gitar çalmayı öğrenmişti. Âdeta bir mucizeydi, tıpkı Mozart gibi. Gerçek bir müzik dehası!

Bu konuda bazen cidden gıcık davranabiliyor.

"Billy!"

Kollarımı onun boynuna doluyorum. Beni belimden sıkıca kavrıyor ve ayaklarım yerden havalanıyor. Yüzümü omzuna gömdüğüm için, sesim boğuk çıkıyor. "Tanrım, seni görmek çok güzel!"

Biliyorum, onun şerefsizin biri olduğunu düşünüyorsunuz. Ama değil. Gerçekten.

Siz onu sadece Drew'un gözlerinden gördünüz.

Billy kollarımı bırakmadan geri çekiliyor. Onu son gördüğümden beri sekiz ay geçti. Bronz tenli, sağlıklı bir hali var. Gayet iyi görünüyor. Sakalı hariç. Sakalını beğenmedim. Yoğun ve kabarık. Bana oduncuları anımsatıyor.

"Seni de, Katie. Çok..." Alnı kırışıyor ve gülümsemesinin yerini çatık kaşlar alıyor. "Kahretsin. Bok gibi görünüyorsun."

İşte Billy böyle biri. Bir kızla nasıl konuşulacağını her daim çok iyi bilir.

"Vay be. Böyle sözlerle, Los Angeles'ta ortalığı kasıp kavuruyor olmalısın. Bu arada bu sakalının hali ne böyle?"

Gülerek sakalını sıvazlıyor. "Kılık değiştirmek için. Artık böyle şeylere ihtiyacım var, biliyorsun."

O sırada on yaşlarında görünen bir çocuk, çekingen bir şekilde yanımıza yaklaşıyor. "İmzanızı alabilir miyim, Bay Warren?"

Billy'nin sırıtması daha da büyüyor ve kendisine uzatılan kalemle kâğıdı alıyor. "Tabii ki."

Kâğıdı hızlı hızlı karalayıp çocuğa geri veriyor ve "Hayallerinden umudunu kesme, dostum. Gerçekten bir gün onlara ulaşıyorsun," diyor.

Hayran çocuk uzaklaşıp giderken, Billy ışıl ışıl gözlerle bana bakıyor. "Amma havalı bir şey, değil mi?"

Bugünlerde müzik piyasasının gözdesi o. Son albümü tam altı hafta boyunca bir numarada kaldı ve bu yılın ödüllerinde büyük bir Grammy beklentisi var. Onunla gurur duyuyorum. Artık, öteden beri hak ettiğine inandığım yerde.

Yine de ona sataşmaktan kendimi alamıyorum. "Dikkat et de kapıdan çıkarken o koca kafanı çarpmayasın."

Gülüyor. "Burada ne yapıyorsun? Önümüzdeki hafta şehre gelip, sizi görecektim."

Ben daha cevap veremeden, cam kapının öbür tarafında aniden bir yüz beliriyor ve ödüm kopuyor. "Ah!"

Kocaman, sabit bakışlı, kahverengi gözlere sahip, açık renk saçlı bir kadın bu. Sarı peruk takmış E.T. gibi bir şey. Billy dönüyor. "Ah – bu Evay."

"Evie mi?"

"Hayır, E-vay. eBay gibi okunuyor. Benimle geldi."

Kapıyı açıyor ve E.T. kılıklı kız içeri giriyor. Ellerini sıkıca beline yaslamış. Siyah tayt ve Bob Marley tişörtü giyiyor. Sıska kelimesi, bu kızı betimlemeye yetmez. Bana biyoloji dersinde gördüğümüz iskeletleri hatırlatıyor. Onların üzeri ince, ten rengi bir kaplamayla örtülmüş hali gibi. Aslında güzel sayılır. Toplama kampında olsaydık tabii!

"Evay, bu Kate. Kate – Evay."

Profesyonel dünyada, el sıkışmak önemli bir andır. Olası müşterilere, nasıl iş yaptığınızla ilgili bir fikir verir.

Anlaşmayı yapmalarına veya bozmalarına yol açabilir. Ben daima ellerini sert ve güçlü bir şekilde sıkarım. Sırf bir kadın olduğum ve ufak tefek göründüğüm için, üzerime basıp geçemeyeceklerini göstermek isterim.

"Tanıştığımıza sevindim, Evay." Elimi uzatıyorum. Ama o, elime bakmakla yetiniyor. Duşun giderinden çıkan bir örümceğe bakar gibi... "Ben kadınlarla doğrudan temas kurmam. Güzellik hücrelerini azaltır."

Hmm, oldu o zaman...

Billy'ye bir bakış atıyorum. Hiç istifini bozmuyor. Bunun üzerine başparmağımla omzumun üzerinden arka tarafı gösteriyorum. "Ee... bir şeyler yemek ister misiniz o halde? Size bir masa ayarlayayım mı?"

Evay cevap verirken, ses tonu beyin sarsıntısı geçirmiş gibi boş ve tutuk. Veya "Şimdi *ağaç* olmalısın" diyen oyuncu koçu gibi.

"Ben yemeğimi burada yerim." diyor ve avucunu açarak, elinde tuttuğu çeşit çeşit kapsülü gösteriyor. Bunların yanında doğum öncesi haplarım bebek şekeri gibi kalır vallahi.

"Ama suya ihtiyacım var. Karlı dağlardan gelen temiz kaynak suyunuz var mı?"

Vay be. Birisi acilen Will Smith'i arasın. Uzaylılar gezegene iniş yapmış.

"Ah... Yılın bu zamanında buralara pek kar yağmaz. Ne var ki, Greenville'in en güzel musluk suyu burada."

Başını iki yana sallıyor. Halen gözlerini kırpmış değil. Tek bir sefer bile.

"Ben yalnızca karlı dağlardan gelen kaynak suyu içerim."

Billy elini kaldırıyor. "Benim canım soğan halkası istiyor."

Gülümseyerek siparişini not alıyorum. "Tabii."

Evay, fırtına öncesinde bir sincabın yapacağı gibi havayı kokluyor. Sonra bir anda taş kesiliyor. "Bu iç yağı mı? Gerçek iç yağıyla mı yemek yapıyorsunuz?"

Bir adım geriliyorum. Bu kız, hayvansal ürünlerden gocunan, kafayı bozmuş, sevgi kelebeği vegan tiplerden biri olabilir ve şu anda protesto edileceğim diye kırmızı boyayla boyanma fikri kulağıma çok da cazip gelmiyor doğrusu.

"Ah... evet?"

Kemikli parmaklarıyla burnunu tutuyor. "Bu havayı soluyamam! Fenalık geçireceğim!"

Kapıya dönüp, bekliyor. Sanırım temas kurmadığı tek şey kadınlar değil. Billy onun için kapıyı tutuyor ve kız dışarı fırlıyor. Şaşkına dönmüş bir halde Billy'e bakıyorum. "Bu da neyin nesiydi böyle?"

"Bir Californialıydı. Hepsi böyle. Sanırım çok fazla güneşte kalmaktan... Bir de ottan tabii. Bunların yanında Dee Dee çok sıradan kalıyor. Ayrıca Evay manken. O

yüzden onda tuhaflığın haddi hesabı yok. İç yağı koklayamaz, ama baca gibi tüter."

İşte bu yüzden New York'ta, normal insanların bulunduğu bir yerde yaşamaktan ötürü mutluyum. Yani... daha doğrusu, bir zamanlar yaşadığımdan ötürü.

Billy'nin soğan halkaları için paket servis kutusu almak üzere tezgâhın arkasına geçiyorum. Dirseklerini tezgâha yaslayarak eğiliyor. "Ee, Dr. Manhattan nerede peki?"

Drew'u kastediyor. Hani Watchmen çizgi romanlarındaki kibirli, insanlık dışı, mavi doktor tiplemesi var ya? Drew'a onun adını taktı.

"Burada değil."

Billy şaşırmış görünüyor. Halinden memnun bir şaşkınlık bu.

"Şaka mısın sen? Eyaletten çıkmayı bırak, seni gözünün önünden bile ayırmadığını sanıyordum. Olay nedir?"

Omuz silkiyorum. "Uzun hikâye."

"Anlaşılan daha sonra anlatacaksın. Hey, bir ara takılalım. Arayı kapatırız. Kestirmesi için Evay'i otele geri götürmem gerekiyor, sonra geri dönüp seni alırım."

Gözlerim kısılıyor. "Kestirmesi için mi?"

Savunmacı bir tavırla çenesini kaldırıyor. "Evet. Pek çok kişi günde on iki saat uyuyor."

Ona soğan halkalarını uzatıyorum. "Biliyorum. O kişilere vampir deniyor, Billy."

Billy gülüyor.

O sırada annem mutfaktan çıkıyor. "Billy! Amelia ziyarete geldiğini söylemişti."

Ona sarılıp annemi yanağından öpüyor. "Selam, Carol."

Annem, onaylamaz bir tavırla onun sakalına bakıyor. "Ah hayatım, ne kadar yakışıklı bir yüzün var. Onu bütün bu... işte, bununla örtme."

Annem tam bir anne, öyle değil mi?

Billy sakalını savunuyor. "Neden herkes sakalımdan nefret ediyor ki? Biz iyi anlaşıyoruz."

Sonra yüz dolarlık bir banknot uzatıyor. "Soğan halkaları için."

Annem başını iki yana sallayarak onun elini itiyor. "Senin paran burada geçmez. Bunu biliyorsun."

O sırada mutfak kapısının ardından kırılan cam sesleri geliyor. Hemen arkasından da, George Reinhart'ın sesi: "Carol!"

Annem dilini şaklatıyor. "Tanrım! George yine bulaşık makinesini çalıştırmaya uğraşıyor."

O koşturarak mutfağa giderken, Billy ile ikimiz gülmeye başlıyoruz. Sonra bana yüz dolarlık banknotu uzatıyor. "Annen bakmadığı sırada bunu kasaya koy, olur mu?"

Hayatta bizim gibi anne babanıza mali açıdan yardım edebilecek duruma geldiğiniz ama onların bunu kabul etmeyecek kadar inatçı davrandığı evreyi yaşamak çok zor.

"Tabii ki."

Billy elini tezgâha vuruyor. "Pekâlâ, o halde saat dörtte seni alırım. Hazır ol. Ve sakın resmi giyinmeye kalkma. Bu kesinlikle kot pantolon ve spor ayakkabıyla gidilmesi gereken bir görev."

Ben de öyle planlamıştım zaten. Ama yine de, "Neden? Ne yapacağız ki?" diye sorma ihtiyacı hissediyorum.

Bana bakarak başını iki yana sallıyor. "Çok uzun zaman uzak kalmışsın, Katie'cik. Ne yapacağız sandın ya? Tozu dumana katmaya gideceğiz!"

Tabii ya. Aptal ben. Elbette öyle yapacağız.

Billy tezgâhın üzerinden uzanarak yanağıma alelacele bir öpücük konduruyor. "Görüşürüz."

Sonra soğan halkası paketini alıp kapıdan çıkıyor.

~ ~ ~

Daha önce hiç son final sınavınızın ardından veya çalışmakla geçen yorucu bir haftanın sonu geldiğinde, arabanızla dolaşmaya çıktınız mı? Yol bomboş, güneş gözlüklerinizi takmışsınız, hoparlörlerde en sevdiğiniz şarkı son ses çalıyor hani...

Güzel. O zaman bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsunuz demektir.

Tozu dumana katmak!

Bunu nasıl açıklasam ki? Eminim yaşadığınız yere göre buna farklı isimler verenler vardır, ama biz burada

böyle diyoruz. Dağ tırmanışı gibi bir şey... tek farkı ise... bunu arabayla yapıyor olmanız. Ya da kamyonetle. Dört çeker herhangi bir otomobil de olur aslında.

Amaç, bulabildiğiniz en dik tepeye tırmanmak ve olabilecek en hızlı şekilde mümkün olduğunca dikey konuma gelmek. Tabii arabanın ters yüz dönmemesi gerekiyor! Çok eğlenceli bir şey. Aptalca, tehlikeli, adrenalin bağımlılığı yaratacak türden.

Hassas bir dönemin içinde olmamdan dolayı endişelenmenize gerek yok. Billy'nin kamyoneti, emniyet kemeri yerine paraşüt tipi güvenlik kemerleri olan bir arazi taşıtı. O yüzden araba ters yüz olsa bile bize bir şey olmaz.

Şu an son hız, tepelere doğru ilerliyoruz. Ohio, engebeli arazileriyle isim yapmış bir yer sayılmaz, ama tepelerin yükseldiği birkaç yer bulmak mümkün. Bizim şansımıza, Greenville bu tepelerin yakınlarında.

Pencereler açık, güneş parlıyor, hava yirmi bir derece. Ne sıcak, ne soğuk. Hoparlörlerin sesini bastırmaya çalışarak bağırıyorum. "Ee... yeni bir araba daha mı aldın?"

Billy gülümseyerek, sevecen bir tavırla gösterge panelini okşuyor. "Evet. Üstelik kuzenimin şeytani el işleri, henüz bu bebeği kirletemedi."

Gözlerimi deviriyorum. Kesinlikle Billy'nin mali portföyünü kontrol etmem gerek. Rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savuruyor. Saçlarımı geri iterken, "Böyle bir adam olma," diye bağırıyorum.

"Nasıl bir adam?"

"Ayın her günü için farklı bir arabası olan türden bir adam. Paranı daha faydalı şeylere harca."

Omuz silkiyor. "Amelia'ya, ona bir ev alacağımı söyledim. Tabii Delores'e nerede olduğunu yumurtlamazsa."

Billy ile Delores, birbirleriyle uğraşmaya bayılırlar.

Radyoda çalan şarkı değişiyor ve Billy sesi en sona kadar açıp bana bakıyor ve gülümsüyor.

İkimiz de gülümsüyoruz.

Çünkü bir zamanlar, bu bizim şarkımızdı. Romantik açıdan değil. Ergen, sebepsiz yere isyankâr açıdan. Bu şarkı bizim marşımızdı. Bizim *Thunder Road*'umuzdu.

Alabama, küçük bir şehirden kurtulup zorlukları aşmaktan, aşk için yaşamaktan bahseden şarkıyı söylüyor. İkimiz de sözlere eşlik ediyoruz.

Harika bir şey bu. Mükemmel.

Billy gaz pedalına yüklenerek arkamızda bir toz bulutu bırakıyor ve on altı yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Hayatımızın kolay olduğu zamanlardı. Kafamızdaki en büyük dert, Cuma akşamı nerede takılacağımızdı.

Gençlerin, gençliği boşa harcadığını söylerler. Doğrusu hakları varmış. Ama bu gençlerin suçu değil. Ellerindeki günlerin kıymetini bilmelerini onlara ne kadar söylerseniz söyleyin, bu mümkün olmaz.

Çünkü bunu kıyaslayabilecekleri bir şey yoktur. Ancak ileri zamanlarda, artık çok geç olduğunda, ödenecek

faturalar ve uyulacak teslim tarihleriyle başa çıkmaları gerektiğinde, o anların ne kadar tatlı, masum ve kıymetli olduğunu fark ederler.

Şarkıcı, gökgürültüsü kuşları, bütün gece araba sürmek ve kendi hayatınızı yaşamak hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Billy'nin ilk arabası da bir Thunderbird'dü.[13] New York'ta onu şöyle bir görmüştünüz, hatırladınız mı? Arabayı ilk satın aldığında, külüstür bir şeydi. Ama Billy hafta sonları ve okulu ektiği günlerde uğraşıp, onu adam etmişti.

Bekâretimi onun arka koltuğunda kaybetmiştim. Mezuniyet balosunun olduğu hafta sonu. Evet, istatistiklere geçebilirim. O sıralar bunun romantizmin simgesi, kusursuzluğun zirvesi olduğunu düşünmüştüm.

Ama işte yine kıyaslayabileceğim hiçbir şey yoktu.

Billy o arabayı çok severdi. Hatta, hâlâ Los Angeles'taki garajında durduğuna, işletme diplomam üzerine bahse girerim.

Şarkı söylemeye devam ederek, Billy arabayı üç yüz altmış derece döndürürken iki elimle paraşüt kemerlere tutunuyorum. İnanılmaz bir manevra doğrusu. Gaz pedalını köklüyorsunuz, direksiyonu aniden çekip, emniyet frenine yükleniyorsunuz. Arabayla daire çizmenin en iyi yolu bu. Tabii şanzıman arabanın altından fırlamazsa!

13 İng: Gökgürültüsü Kuşu. Ford markasının bir araba modeli.

Tozlar yerden havalanıyor ve ön cama çamur sıçrıyor. Biz hep böyleydik. Rahat. Karmaşadan uzak. Eh, en azından burada, Greenville'de olduğumuz zamanlarda...

Ben üniversiteye gittikten sonra, birbirimizden uzaklaştık. Bonnie ve Clyde'a benzerliğimiz azalırken, daha çok Wendy ile Peter Pan gibi olduk. Ama burada, sadece ikimiz varken, dünyanın geri kalanı yok olup gitmişken, yine çocuk olabiliriz. Aynı şeyleri isteyen, aynı hayalleri kuran çocuklar...

Tekerlekler hızla dönüyor ve Billy arabaya patinaj yaptırıyor. Sanki uçuyormuşuz gibi. Özgürmüşüm gibi. Dünya umurumda değilmiş gibi...

En güzel yanı da ne, biliyor musunuz? Neredeyse dört gündür, ilk defa Drew Evans aklıma bile gelmiyor.

On Birinci Bölüm

Billy'nin motel odasına geri döndüğümüzde hava karanlık. Sendeleyerek kapıdan içeri giriyoruz. Yorgunuz, her tarafımız toz içinde ve kahkahalar atıyoruz. Ben kendimi kanepeye atarken, Billy mutfak tezgâhında duran kâğıt parçasını alıyor.

"Evay nerede?"

Billy notu bana uzatıyor. "Bir araba bulup Los Angeles'a dönmüş. Buradaki havanın gözeneklerini işgal ettiğini söylüyor."

"Çok üzülmüşe benzemiyorsun."

Buzdolabından iki bira alarak omuz silkiyor. "Geldiği yerde onun gibi daha bir sürü var. Onu kafama takacak değilim."

Billy, orta sehpada duran gitarı alıp, telleri şöyle bir tıngırdatıyor. Sonra minderin altına uzanıp, şeffaf, plastik bir torba çıkararak bana atıyor.

"Mississippi'nin bu taraflarında en iyi esrarı hâlâ sen sarıyorsun, öyle değil mi? Yoksa şirketin seni tamamen asimile mi etti?"

Sırıtarak torbayı alıyorum. Esrarı iyi sarmak için konsantre olmak gerekiyor. Çok fazla ot kullanırsanız, ziyan olur gider. Çok az olursa amacına ulaşmaz.

Bu, insanın rahatlamak için yaptığı bir şey. Tıpkı örgü örmek gibi.

Kâğıdın kenarını yalayıp düzleştiriyorum. Sonra Billy'ye uzatıyorum. Billy hayranlıkla ona bakıyor. "Sen tam bir sanatçısın."

Esrarı dudaklarının arasına götürerek Zippo'sunu çıkarıyor. Ama daha alevi esrarlı sigaranın ucuna değmeden, çakmağın metal kapağını şak diye kapatıyorum. "Yapma. Dumandan etkilenebilirim."

"Ee? Ne olmuş?"

İçimi çekiyor ve gözlerimi kaçırmadan Billy'nin yüzüne bakıyorum. "Ben hamileyim."

Bir anda gözleri büyüyor ve esrarlı sigara, dudaklarının arasından düşüyor.

"Atma be?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Atmıyorum, Billy."

Bakışları önüne dönüyor ve gözlerini sehpaya dikiyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyor. Ortamdaki boşluğu ben doldurmak zorunda kalıyorum.

"Drew bebeği istemiyor. Bana kürtaj yaptırmamı söyledi."

Kelimeler ağzımdan öylesine çıkıyor. İfadesizce. Çünkü doğru olduklarına hâlâ inanamıyorum.

Billy bana dönerek, "Ne?" diye tıslıyor.

Başımı evet dercesine sallıyorum. Ve ona New York'tan ayrılışımı en ufak ayrıntılarına kadar anlatıyorum. Sözlerimi bitirdiğimde öfkeyle ayağa kalkmış, volta atıyor.

"O şerefsizi fena benzeteceğim!" diye mırıldanıyor.

"Ne?"

Beni başından savmak istercesine elini sallıyor. "Yok bir şey."

Sonra tekrar oturarak bir elini saçlarından geçiriyor. "Onun puştun teki olduğunu biliyordum. Kahretsin, biliyordum. Ama Garrett Buckler yerine de koymamıştım, doğrusu."

Her şehrin muhitleri ikiye ayrılır: İyi olanlar ve o kadar da iyi olmayanlar. Garrett Buckler, Greenville'in iyi taraftaydı. Otomatik fıskiyeleri olan, mermer kaplı, devasa bir malikânede oturuyordu. Biz lise ikinci sınıftayken, o son sınıftaydı. Ve o sene okulun ilk gününden itibaren, Garrett kancayı tek bir kişiye takmıştı: Dee Dee Warren'a.

Billy ondan görür görmez nefret etmişti. Baba parası yiyen insanlara karşı hep temkinli davranırdı. Garrett de istisna sayılmazdı doğrusu. Ama Delores, Billy'yi

yolundan çekti. Ona saçmaladığını söyledi. Paranoyakça davranmakla suçladı. Garrett'a bir şans vermek istediğini söyledi ve öyle de yaptı. Bununla da kalmadı, ona bekâretini verdi. Dört hafta sonra ise, okuldaki tribünlerin arkasında, Delores, Garrett'a hamile olduğunu söyledi. Görünüşe göre biz Greenvilleli kadınlarda bir bereket var ama çözemedim.

Sakın üzerimize tükürmeyin! Her an hamile kalabiliriz.

Evet, Amelia'nın bize vermiş olduğu tüm o cinsellik eğitimine karşın, olan olmuştu. İşte çoğu insanın söz konusu gençler olduğunda unuttuğu bir şey: Bazen gençler aptalca şeyler yapar. Bir şeyleri bilmediklerinden veya yeterli kaynakları olmadığından değil, hareketlerinin belli başlı sonuçlar doğuracağını gerçek anlamda kavrayamayacak kadar genç olduklarından.

Hayatınızı değiştirebilecek sonuçlar...

Neyse, tahmin edersiniz ki, Delores'in ödü patlamıştı. Ama aklı bir karış havada, romantik ve ergen çoğu kız gibi, o da Garrett'ın yanında olacağını düşündü. Karşılarına her ne çıkarsa çıksın, beraber aşacaklarına inandı.

Ama yanılmıştı. Garrett ona defolup gitmesini söyledi. Onu kendisini tuzağa düşürmeye çalışmakla suçladı, çocuğun kendisinden olduğuna dahi inanmadığını söyledi.

Bu açıdan bakılınca geçmiş, aynı şampuan gibi. Durula, tekrar sür ve tekrar sür.

Delores yıkılmıştı. Billy ise... Öfkeden delirmek üzereydi. Walgreen'in park alanından beyaz bir Camaro çaldığı gün, ben de yanındaydım. Thunderbird'e binip, Cleveland'da bir dükkâna kadar onu takip ettim. Çalıntı arabaların sökülüp, parçalarının satıldığı bir yerdi burası. Billy'ye üç yüz dolar ödediler.

Tam da kürtaja yetecek miktarda paraydı bu.

Amelia'ya gidebilirdik tabii, ama Delores çok utanıyordu. O yüzden kliniğe tek başımıza gittik. Başından sonuna kadar Delores'in elini bırakmadım.

Sonrasında Billy bizi benim evime bıraktı ve Garrett Buckler'ı aramaya çıktı. Onu bulduğunda ise, kolunu kırdı ve çene kemiğini çatlattı. Ona bir daha kimseye Delores hakkında tek kelime dahi ederse, geri dönüp vücudunun kalan kısmını da kıracağını söyledi. Bacaklarının arası da dâhil...

Bugüne kadar, Greenville'de bundan daha iyi saklanmış bir sır yoktur.

"Bak, ne diyeceğim? Onu siktir et. Gayet iyi para kazanıyorsun, o yüzden onun parasına ihtiyacın olmayacağı kesin. Zaten tüm şu babalık olayı falan abartılıyor. Ne yani, senin beş dakikalığına falan bir baban oldu... benim ve kuzenimin ise hiç olmadı. Üçümüz de gayet iyi yerlere geldik." Bir an durup düşünüyor. "Tamam, belki Delores hariç. Ama yine de üçte iki hiç da kötü bir oran değil. Başarabilir –"

Sözlerini yarıda kesiyorum. "Sanırım kürtaj yaptıracağım, Billy."

Bir anda sessizleşiyor. Mutlak bir sessizlik sanki. Çıt çıkarmıyor.

Tek kelime etmiyor.

Ama şaşkınlığı ve hayal kırıklığı kulaklarımda davul gibi gümbürdüyor.

Ya da belki kendi hissettiğim suçluluk duygusudur bu.

Yirmi yıl önce, Susan Smith diye bir kadın, erkek arkadaşı çocuğu olan birini istemediği için, iki çocuğunu boğmuştu, hatırlıyor musunuz? Ülkedeki diğer herkes gibi, ben de onun parmak uçlarından asılması ve peynir rendesiyle derisinin yüzülmesi gerektiğini düşünmüştüm.

Yani, nasıl bir kadın böyle bir şey yapar ki? Nasıl bir kadın, adamın birini kendi kanına, canına tercih eder?

Güçsüz bir kadın.

Bu çoktan kabullendiğim bir karakter özelliği, hatırladınız mı?

Bu düşünce, bir süredir aklımın karanlık köşelerine yuva yapıyordu. Tıpkı bir köşeden sallanan, ama uğraşmaya vaktiniz olmadığı için yanından geçip gittiğiniz bir örümcek ağı gibi.

Ben her şeyden önce, bir iş kadınıyım. Analitik biriyim.

Pratiğim.

Yatırımlarımdan biri, düşündüğüm gibi çıkmazsa, ne yaparım biliyor musunuz? Ondan kurtulurum. Kaybımı azaltırım. Basit matematik. İşin içinden duyguyu çıkarırsanız, üzerine çok fazla kafa yormanız gerekmez.

Biliyorum. Neler düşündüğünüzün farkındayım. *Ama kafanda canlandırdığın o küçük oğlana ne oldu? Harika bir gülümsemesi ve koyu renk saçları olan o güzel, kusursuz çocuğa?*

İşin aslı, ortada küçük oğlan çocuğu falan yok. Yani henüz. Şu anda, içimde bölünen hücrelerden oluşan bir öbekten öte bir şey yok. Sahip olmam gereken hayatın yoluna, benim yoluma çıkan bir hata.

Drew'la bir daha eskisi gibi olabilir miyiz bilmiyorum ama hiçbir şekilde istemediği aşikâr olan bir çocuğu doğurmanın, bana hiçbir puan kazandırmayacağı kesin. Üstelik her şey çok daha kolay olur.

Tıpkı gidip kaşlarımı aldırmak gibi. Bir ömür boyu rahata ermek için basit bir prosedür.

Sözlerim kulağa soğukkanlı bir kaltağın ağzından çıkıyormuş gibi geliyor, değil mi?

Evet... Ne diyeyim... Sanırım haklısınız.

Billy'nin sesi dikkatli. Tereddütlü. Bu soruyu sormak istemiyor. Cevabı duymayı ise hiç ama hiç istemiyor.

"Onun için mi yani? Onun yüzünden mi kürtaj yaptıracaksın?"

Sırılsıklam olmuş yanaklarımı siliyorum. Ağladığımın farkında bile değildim. "Bunu tek başıma yapamam. Yalnız olmaz."

Konu dönüp dolaşıp buna geliyor, öyle değil mi?

Billy uzanıp elimi tutuyor. "Hey. Bana bak."

Söylediğini yapıyorum.

Gözleri şefkat ve kararlılıkla dolup taşıyor. "Yalnız değilsin, Kate. Asla olmayacaksın. En azından ben nefes aldığım sürece."

Dudağımı ısırarak başımı ağır ağır iki yana sallıyorum. Boğazıma oturan yumru yüzünden sesim zayıf ve pürüzlü çıkıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Billy."

Evet, biliyor. Billy beni herkesten daha iyi anlıyor; çünkü yanımdaydı. Ne kadar zor olduğunu, ne kadar kötü hissettiğimi biliyor. Onunla dondurma yemek ya da sinemaya gitmek için dışarı çıktığımız tüm o gecelerde kafamın bomboş evde, tek başına bıraktığım annemde kaldığını biliyor.

Tüm o ödül ve mezuniyet törenlerinde, annemin yüzü gururla ışıldarken, bunu paylaşacak kimsesi olmadığı için gözlerinden hüzün okunduğunu biliyor.

Üniversiteden eve dönme şansı bulamadığım tüm tatillerde, yılbaşında, şükran gününde, paskalyada annemle telefonu kapattıktan sonra onun kollarında ağlarken, annemin o özel günleri tek başına geçirmesinden nefret ettiğimi biliyor.

Billy her zaman yanımdaydı.

Bir de Amelia var tabii. Billy, teyzesinin maddi, manevi mücadelesini görmüştü. Kendisine ve Delores'e hem annelik, hem babalık etmeye çalışmasını izlemişti. Bir türlü gelmek bilmeyen Bay Doğru'yu ararken, ardı ardına erkeklerle çıkmasına tanıklık etmişti. Onlarınki karşıt hayatlardı. Kendim için istemeyeceğim bir hayat.

Ama işte, nihayetinde, buradayım.

Billy başıyla onaylıyor. "Evet, Katie. Ne demek istediğini biliyorum."

Gözlerimi sertçe ovalıyorum. Öfkeyle. Hırsla... Kendime duyduğum hislerle.

"Kahrolası bir karar vermem gerekiyor artık. Bir plan yapıp ona sadık kalmalıyım. Ben..." Sesim çatallı. "Ne yapacağımı bilemiyorum."

Billy derin bir nefes alarak ayağa kalkıyor. "Tamam, boş ver bunları. Hadi, gidelim."

Köşeye ilerleyip, mutfak lavabosunun altındaki dolaba eğiliyor. Ne aradığına dair en ufak fikrim bile yok.

"Ne demek istiyorsun? Nereye gidelim?"

Başı tezgâhın ardından göründüğünde, elinde bir tornavida var. "Sıkıntıların bize ulaşamayacağı yere."

~ ~ ~

Billy, kamyoneti park alanına çekerken, ön farlar devasa, karanlık tabelayı aydınlatıyor. Ne yazdığını okuyabiliyor musunuz?

PATEN PİSTİ

Arabadan iniyoruz. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Billy."

"Nedenmiş o?"

Binanın yan tarafına doğru yürüyoruz. Sizinle genç yaşta öğrendiğim bir bilgiyi paylaşayım: Karanlıkta yürürken veya ormanda polislerden kaçarken, büyük adımlar atın. Kaval kemiklerinizi ve avuç içlerinizi epey acıdan kurtaracaktır.

"Çünkü artık yetişkiniz. Buna haneye tecavüz denir."

"On yedi yaşındayken de haneye tecavüz deniyordu ama."

Pencereye varıyoruz. Ay ışığında Billy'nin yüzünü zar zor seçiyorum.

"Biliyorum. Ama Şerif Mitchell'in bu kez bizi beladan o kadar çabuk kurtarmayacağına dair bir his var içimde."

Bana dudak büküyor. "Ah, yapma lütfen. Amelia diyor ki biz gittiğimizden beri Mitchell sıkıntıdan patlıyormuş. Biraz eğlence çıksa, canına minnet. Şimdiki çocuklar... çok tembel. Vandalizm anlayışlarında hiç yaratıcılık yok."

Durun. Ne? Biraz geri saralım.

"Ne demek 'Amelia diyor ki'? Amelia ne zamandır Şerif Mitchell'la konuşuyor ki?"

Billy başını iki yana sallıyor. "İnan bana bilmek istemezsin." Tornavidayı uzatıyor. "Hâlâ becerebiliyor musun? Yoksa kabiliyetini yitirdin mi?"

Bu akşam ikinci kez olmak üzere, meydan okumasını kabul ediyorum. Tornavidayı elinden kapıp pencereye ilerliyorum. Daha yirmi saniye geçmeden, kendimizi içeride buluyoruz. Ah, evet hâlâ becerebiliyorum.

Paten pisti bizim yerimizdi: Mekân kapandıktan sonra içeri gizlice girerdik. Hakikaten boş durana şeytan iş bulurmuş. O yüzden Tanrı aşkına çocuklarınızın bir hobi edinmesini sağlayın.

On dakika sonra, kaygan pistte eski, otuz altı numara patenlerle kayıyorum.

Harika bir his bu. Tıpkı havada süzülmek, pofuduk bulutların üzerinde dönmek gibi.

Ses sisteminden seksenlerin en popüler şarkıları yükseliyor. Billy duvara yaslanmış sigara içerken, dumanı açık pencereden dışarıya üflüyor.

Derin bir nefes alıyor ve konuşurken dudaklarının arasından beyaz duman yükseliyor. "O değil de, benimle California'ya gelebilirsin. Kendi mağazanı açarsın. Orada sana yatırım yapacak arkadaşlarım var, çok parası olan tipler. Benim arkadaşlarım, senin de arkadaşların sayılır. *Mi casa es su casa* anlayacağın."

Bir an kaymayı bırakarak bu sözlerini düşünüyorum. "Aslında onun anlamı, 'Benim evim, sizin evinizdir.' demek"

Billy kaşlarını çatıyor. "Ah." Sonra omuz silkiyor. "İspanyolcam hep berbattı zaten. Señorita Gonzales benden nefret ederdi."

"Onun sebebi, Lhasa Apsolarını[14] yapıştırıcıya bulamış olman olabilir mi acaba?"

Bunu hatırlayınca gülmeye başlıyor. "Ah, doğru ya. Harika bir akşamdı."

Ben de gülüyorum ve Olimpik buz patencilerinin bile gurur duyacağı bir dönüş yapıyorum. Şarkı değişiyor ve Bon Jovi'den *Never Say Goodbye* başlıyor. Bu bizim mezuniyet balosu şarkımızdı.

Sizinki de aynı şarkıysa, el kaldırın. Eminim ki 1987'den sonra Amerika'daki her lise hiç değilse bir sene mezuniyet balosu şarkısı olarak bunu seçmiştir.

Billy esrarlı sigarayı parmak uçlarıyla söndürüp bana doğru kayıyor. Kolunu uzatarak *Beterböcek* taklidi yapıyor.

"Bu dansı bana lütfeder misin?"

Gülümseyip onun kolunu tutuyorum. Ellerimi omuzlarına yaslıyor ve Bon Jovi dumanlı odalarla, kaybolan anahtarlar hakkında şarkı söylerken salınmaya başlıyoruz.

Billy ellerini belime yaslıyor. Ben de yüzümü dönüp yanağımı onun göğsüne yaslıyorum. Sıcacık. Flanel

14 Tibet kökenli bir köpek cinsi.

gömleği yumuşak. Esrar ve toprak gibi kokuyor... Bir de ev gibi. Bana sessizce "Mezuniyet balosunu hatırlıyor musun?" diye sorarken çenesini başıma yasladığını hissediyorum.

Gülümsüyorum. "Evet. Peki sen Dee Dee'nin elbisesini hatırlıyor musun?"

Billy gülmekten kendisini alamıyor. Çünkü Delores o zamanlarda dahi orijinal bir trend belirleyiciydi. Ona kıyasla Lady Gaga bir hiç. Elbisesi beyaz ve tütü etek gibi sert kumaştandı. Etek kenarlarında bir dizi parıltılı ışık uzanıyordu. Gerçekten güzel bir elbiseydi.

Ta ki alev alana dek.

Kavalyesi Louis Darden, alkollü Kool-Aid dolu bir kâse punç ile alevleri söndürmüştü. Dee Dee bütün geceyi sönmüş kamp ateşi gibi kokarak ve yapış yapış geçirmişti.

Anılarda yaptığımız yolculuğu sürdürüyorum. "Üçüncü sınıfın son gününü hatırlıyor musun peki?"

Billy gülerken göğsünün titrediğini hissediyorum. "Pek saman altından su yürütememiştim."

Okulun en son günüydü ve zavallı havalandırması yetersiz kalan okulumuzun içi neredeyse kırk dereceydi. Ama Müdür Cleeves, erken çıkmamıza izin vermemişti. O yüzden Billy yangın alarmına basmıştı.

Hem de müdürün durduğu koridorun hemen öbür ucunda.

Nefes nefese bir kovalamaca olmuş, ama Billy ondan kaçmayı başarmıştı. Sonra müdür dâhili konuşma sisteminin başına geçmiş ve anons yapmaya girişmişti: "Billy Warren, derhâl ana ofiste bekleniyorsunuz."

"Tamam, okulun en akıllısı sayılmazdım belki, ama yani. Cidden oraya gidecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorlardı acaba?"

Billy'nin gömleğine yaslanmış halde gülüyorum. "Son sınıfın başında okula girdiğin an, Cleeves seni yakalayıp, 'Bay Warren, okuldan sonra cezaya kalacağınız sınıfta sizin adınıza ayrılmış bir sandalye var,' falan filan diye başlamıştı."

Üstelik gerçekten de vardı. Film setindeki yönetmen sandalyesi misali, bir sandalyenin arkasına onun adını yazmışlardı.

Billy içini çekti. "Güzel günlerdi."

Başımla onaylıyorum. "Hem de en güzel."

En sevilen şarkılar ve asla bitmeyecek aşklara ilişkin sözler etrafımızda uçuşurken, gözlerimi kapatıyorum. Billy kollarını biraz daha sıkarak beni kendisine çekiyor. Bunun nereye gittiğini görüyor musunuz? Ben göremedim de.

"Bunu özlemişim, Katie. Aslına bakarsan, seni özledim."

Ona karşılık vermiyorum, ama bunları duymak güzel. Birinin sana sarılması, daha da güzel.

Seni istemesi de öyle.

Uzun zamandır Billy'ye arkadaşça bir sevginin ötesinde hiçbir duygu beslemiyordum. Ama bu, unuttuğum anlamına gelmez. Eski halimi yok sayamam. Billy Warren'm gözlerine bakmaktan daha hoş hiçbir şey olamayacağını düşünen o kızı unutmadım. Onun şarkı söylemesini dinlemekten daha romantik, izin saatimiz bittikten sonra onun arabasıyla dolaşmaktan daha heyecanlı hiçbir şey olmadığını düşünen o kızdan bir parça hâlâ benimle.

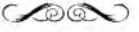
Onu sevmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Artık aynı şeyleri hissetmesem de.

Billy yumuşak bir sesle şarkının sözlerini mırıldanırken, gözlerimi gözlerine kaydırıyorum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, kimin ne tarafa eğildiğinden, ilk harekete geçenin kim olduğundan tam olarak emin değilim. Tek bildiğim şu ki bir an paten pistinin ortasında dans ediyorken... bir anda Billy beni öpmeye başlamıştı.

Benim ona karşılık vermem ise bir saniye bile sürmedi.

On İkinci Bölüm

Billy'yi öpmek... güzel. Tanıdık bir his. Tatlı.

Tıpkı, anne babanızın çatı katında eski Strawberry Shortcake evinizi bulmak gibi bir şey. Hani, onu görünce bir an gülümsersiniz. Elinizi balkonunda gezdirip, bu evin hayal ürünü dünyasında geçirdiğiniz onca günü düşünürsünüz. Nostaljik bir histir bu. Çocukluğunuzun bir parçasıdır.

Ama geride bıraktığınız dünyaya aittir. Çünkü artık büyümüşsünüzdür.

Bu yüzden, hatıralar ne kadar tatlı olursa olsun, Apple Dumpling ve Plum Pudding'i çıkarıp oynamaya başlamazsınız.

Öpücük sona erdiğinde başımı eğiyor ve Billy'nin gömleğine bakıyorum. Şu sözleri biliyor musunuz? Sanırım bir şarkıdan alıntı: Sevdiğin kişiyle beraber olamıyorsan, beraber olduğun kişiyi sev.

Bu duruma gayet iyi uyabilir aslında.

Billy'yi zaten seviyor olduğum gerçeğini saymazsak tabii. Özverisinden faydalanamayacak, kırık kalbimi ve yaralanmış egomu iyileştirmek için kullanamayacak kadar çok seviyorum onu. Bundan daha iyisini hak ediyor. Billy Warren, kimsenin teselli ödülü olamaz. Buna kalkışacak kadının gözünü oyarım!

Bir seferinde bana, artık âşık olduğu kız olmadığımı söylemişti. Bunu duymak o an ne kadar canımı yaksa da, ne kadar kendimi yetersiz hissetmeme yol açsa da hakkı vardı.

Ben artık o kız değilim.

Bakışlarımı Billy'nin gömleğinden gözlerine kaldırıyorum. "Billy..."

Parmağını dudaklarıma koyarak hafifçe üzerinde gezdiriyor. Gözlerini kapatarak derin bir nefes alıyor. Geçmişin büyüsüne kapıldığımız o son birkaç saniyenin etkisinde, ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

Sonra Billy konuşarak büyüyü bozuyor. "Seninle burada olmak harika. Hatıralarımdaki kadar güzel. Hatta daha da güzel. Sanki... DeLorean[15]'a binip turlamışız gibi hissediyorum." Nazikçe yüzümü avuçlarına alıyor. "Ama önemi yok, Kate. Anlık bir şeydi. Şimdi geleceğe döndük. Bundan öte bir anlamı olması gerekmez. Şu an sahip olduklarımızı değiştirmesine lüzum yok çünkü şimdiki zaman da gayet güzel."

15 Bir araba markası. *Geleceğe Dönüş* filmindeki modifiye haliyle ün kazanmıştır.

Rahatlayarak, başımla onu onaylıyorum. Neyse ki, benim bir şey söylememe gerek kalmadan, Billy aklımdan geçenleri biliyor. Ve yine neyse ki, o da aynı şeyleri hissediyor.

"Tamam."

Bana gülümsüyor. "Sanırım Carol köpekleri salmadan seni eve götürsem iyi olur. Ya da daha beteri – Amelia!"

Kıkırdıyorum. Ve el ele, paten pistinden çıkarak, hem orayı, hem de oradaki tüm anılarımızı geride bırakıyoruz.

~ ~ ~

Yirmi dakika sonra, Billy arabayı annemin lokantasının arka tarafındaki park alanına çekiyor. Kamyonette yan yana, sessizce oturuyoruz.

"Seni geçirmemi ister misin?"

"Hayır gerek yok. Kendim giderim."

Başını ağır ağır sallayarak beni onaylıyor. "Ee... şimdi böyle... aramızda bir tuhaflık mı olacak yani? Birkaç dakika önce dillerimizi birbirine doladık diye?"

Size söylemiştim. Billy'nin kelimelerle kendisine özgü bir ilişkisi var.

"Hayır. Tuhaflık falan yok. Endişelenme."

Yine de, emin olmaya ihtiyacı var. "Sana hâlâ benim kızımsın, değil mi Katie?"

Bunu kız arkadaş anlamında söylemiyor. Arkadaş olarak demek istiyor. En iyi arkadaşının bir kız olduğunu vurgular bir şekilde. Merak ediyorsanız söylemiş olayım.

"Daima diyebilirsin, Billy."

"Güzel."

Başını ön cama çevirerek dışarıyı seyrediyor. "Şu California meselesini cidden düşünmelisin. Senin için iyi bir değişiklik olurdu. Temiz bir başlangıç."

Bir açıdan haklı sayılır aslında. California, yeni bir defter açmak olur. Hiçbir anı veya acı verici tartışma olmadan. İnsana garip hissettiren konuşmalar olmadan. Üstelik benimkisi gibi bir öz geçmişle, yeni bir iş bulmanın çok da büyük bir sıkıntı olacağını zannetmiyorum.

Laf oraya gelmişken... New York'ta bağlantılarım var. Köklerim... Ve bunların hepsini koparıp atmak istediğimden emin değilim. Bu yüzden şu an hayatımın her yönünde olduğu gibi, bu konuda da ne yapmak istediğimi bilmiyorum.

Bozuk plak gibiyim, öyle değil mi? Affedersiniz.

Elimi vitesin üstündeki eline koyuyorum. "Düşüneceğim."

O da diğer elini, benimkinin üzerine koyuyor. "Bir yolunu bulacaksın, Kate. Bundan eminim. Her şey düzelecek. Sonsuza dek canın böyle yanmayacak. Tecrübe konuşuyor burada."

Minnettar bir tavırla gülümsüyorum. "Sağ ol, Billy. Her şey için." Sonra kamyonetten iniyorum ve o da yola çıkıp uzaklaşıyor.

~ ~ ~

Anneme eve döndüğümü haber verdikten sonra, odama çıkıyorum. Kapıyı kapatarak sırtımı yaslıyorum. Bitkin haldeyim.

Upuzun bir gündü.

Annem odamı temizlemiş. Önceden de dağınık sayılmazdı, ama belli oluyor. Yastıklar biraz daha kabartılmış, cep telefonum düzgün bir şekilde komodine konulmuş.

Ayakkabılarımı çıkarıp, telefonu elime alıyorum ve açma tuşuna basıyorum. Öfkeyle fırlatmış olmama karşın, hâlâ çalışıyor. Numaralara bakıyorum. Işıl ışıl parıldıyor, âdeta beni çağırıyorlar. Sanki benimle alay ediyor gibiler.

Ne kadar da kolay olurdu. On tuşa bastıktan sonra, onun sesini duyabilirdim. Sanki ezelden beri onun sesini duymamış gibiyim. Ellerim hafifçe titriyor. Şöyle küçücük bir doza ihtiyacı olan bağımlı gibiyim.

Sizce arasam, telefonu açar mıydı?

Peki açsa, yalnız olur muydu?

İçimdeki özlemi dindiren, bu düşünce oluyor. Onu aramamın imkânı yok.

Yine de... Sık sık sesli mesajlarını dinleyen biri değilim. Genellikle sadece cevapsız arama listesine bakmakla yetinirim. Sesli mesajlarımı silmekle ise hiç uğraşmam.

Ekranı aşağı kaydırarak istediğim tarihe ulaşıyorum.

Ve oynat tuşuna basıyorum.

"Hey, bebeğim. Golf gezisi beklediğimden uzun sürdü. Bir yere uğrayıp bir şeyler alayım diyorum. Dom mu istersin, Philipponnat mı? Ya da dur. Bir daha düşündüm de, şampanyayı boş ver. Senin tadın, ikisinin karışımından bile güzel. Beş dakika içinde evde olurum."

Gözlerimi kapatıp kendimi onun sözlerine kaptırıyorum. Drew'un inanılmaz bir sesi var. Sakin ve yatıştırıcı ama aynı zamanda şeytani bir şekilde baştan çıkarıcı. Radyo işine falan girebilir, cidden.

Bir tuşa daha basıyorum.

Bu kez sesi muzip geliyor. *"Kate, geç kaldın. Delores'e de ki, gidip kahrolası ayakkabılarını kendisi alsın. Burada kocaman, köpüklü bir jakuzide yalnızlığıyla baş başa oturan bir erkek arkadaşın var. Hadi eve gel, tatlım. Seni hemen burada bekliyorum."*

Keşke bugün de öyle olsaydı.

Başka mesajlar da var. Bazıları kısa ve net, bazıları ise çok edepsiz. Her birini tek tek dinliyorum. Hiçbirinde "Seni seviyorum" demiyor ama gerek de yok zaten. Bunu her kelimesinde duyabiliyorum. İsmimi her söyleyişinde...

Bütün bunların nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. İşler nasıl buralara vardı? Eski halimize dönebilecek miyiz peki?

Ağlamıyorum. Gözlerimde yaş kalmadı çünkü. Yatağımın ortasında kıvrılarak, Drew'un ninni gibi gelen sesiyle uykuya dalıyorum.

~ ~ ~

Ertesi gün öğleden sonra, Billy ile lokantanın arka tarafındaki odada bir tabak patates kızartmasını paylaşıyoruz.

Yeni bir şarkı üzerine çalışıyor ve ayaktayken daha iyi düşünebildiğini iddia ediyor. Onu görüyor musunuz? Odanın bir ucundan öbürüne yürüyor, kendi kendine mırıldanıyor ve ara sıra göğsünde asılı gitarın tellerini tıngırdatıyor.

Ben, masada oturarak, içine düştüğüm çaresizlik kuyusundan bir çıkış yolu arıyorum. Billy lokantaya açılan kapıya doğru ilerlerken gözüne bir şey takılıyor ve korkuyla geriliyor.

"Boku yedik."

Başım kaldırıyorum. "Neden ki? Ne oldu?"

O sırada kapı savrularak açılıyor ve duvara çarpıp, olduğu yerde kalıyor. Kapı bile bir santim kıpırdamaya korkar gibi. Çünkü tam önünde, öfkesinin olanca dehşetiyle en yakın arkadaşım dikiliyor.

Delores Warren.

Ah, cidden boku yedik.

Dizine kadar uzanan kırmızı deri çizmeler, siyah dar bir pantolon, süslü ve siyah bir üst ve kısa, sahte kürkten siyah-beyaz bir ceket giymiş. Omzunda Louis Vuitton çantası sallanıyor. Çantasıyla aynı desende tekerlekli bir valizi de peşinden sürüklüyor.

Kehribar rengi gözlerindeki öfke kıvılcımları ise, yeni kesilmiş topaz[16] taşlarının parıltısını andırıyor. "Greenville'de bir Üç Silahşorlar birleşmesi olduğunu neden *annemden* duymak zorunda kaldığımı bana açıklamak isteyen var mı? Demek davet edilmedim?"

Öne doğru bir hamle yapıyor. Billy sandalyemin arkasına atılarak beni kendisine siper ediyor.

"Hatta daha iyisi, en yakın arkadaşımın neden New York'tan apar topar kaçtığını anlatın derim. Arkanda öyle bir fırtına bıraktın ki Sandy kasırgası yanında bildiğin Nisan yağmuru gibi kalır. Üstelik neden olduğuna dair en ufak fikrim yok!"

Bir adım daha atarak elindekileri yere bırakıyor ve bir anda başını sağa çeviriyor. Dolapların hemen yanında dikilen sarışın genç kızın olduğu tarafa.

Kızcağız okuldan sonra burada çalışan bir garson. Adı Kimberly. Hoş birine benziyor.

Şu anda ise ödü patlamış bir hali var.

16 Sarı yakut

"Hey, Gidget, hadi bir işe yara da kıçını kaldırıp bana bir diyet kola getir. Cimrilik etme, buzunu bol koy."

Kimberly odadan uçarak çıkıyor.

Ne şanslı kız.

Delores, *Birkaç İyi Adam* filmindeki Jack Nicholson gibi bana parmağını uzatarak bağırıyor. "Eee?! Beni devre dışı bırakabileceğini mi sandın? Devrenin kendisi *benim* yahu!"

Sesim çok uysal ve pişman çıkıyor. Kızgın bir dişi kurdun saldırı ihtimaliyle karşı karşıyaysanız, yere uzanıp ölü taklidi yapmanızı öneririm. O zaman daha çabuk gider.

"Tatilini bozmak istememiştim."

Delores burun kıvırıyor. "Bizim Kraliçe Arı-spu Alexandra da biraz düşünceli olsaydı keşke. Oteli yirmi kez falan aradı. Bir an önce geri dönmemiz gerekiyormuş. Drew'un intihar etmemesi için gözetimi altında tutulması lazımmış."

Gözlerimi deviriyorum. "Amma da abartmış."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tabii Kara Prensi kendim görene kadar. Hiç hoş sayılmazdı."

Solucan görmüş bir kuş yavrusu gibi açgözlülükle bu haberlere saldırıyorum. "Drew'u mu gördün? Ne dedi? Beni sordu mu?"

"Valla, o an pek doğru düzgün konuşabilecek durumda değildi. Köyün delisi gibi bir şeyler mırıldanıp

durdu. Her zamanki hali ya, neyse. Jack onu taşıyordu. Anlaşılan bizim mankafa bu ara barlardan çıkmıyormuş. Jack de mecburen kıçını kolluyormuş. Gerçi bu başlı başına korkutucu bir durum; zira Jack de Yılın Ortalık Malı ödülüne aday yani."

Demek Drew dışarılarda sürtüyordu. Barlarda. Hem de Jack O'Shay'le. Drew'un Jack'le en son dışarı çıktığı zamanı hatırlıyorsunuz, öyle değil mi? Taksideki kızı hani?

Âdeta kalbime hançer yemiş gibi hissediyorum.

Onun yaylım ateşini benden uzaklaştırmaya çalışan Billy'nin sesi alaycı çıkıyor. "Hey, Delores, biz de seni gördüğümüze sevindik. Ben de iyiyim işte, ne olsun, sorduğun için sağ ol. Albüm mü? Valla efsane oldu – üç tane platin plak. California mı? Muhteşem, daha mutlu olamazdım. Tekrar..." Ellerini megafondan bağırır gibi ağzının iki kenarına yaslıyor, "... Sorduğun için sağ ol."

Delores'un gözleri onu baştan aşağı süzüyor. Gördüklerinden memnun olmamış gibi bir hali var. "Jilet denilen bir şey var, hiç duydun mu bilmiyorum, ama kendine bir tane almalısın. Mağara adamları bile bu işi çözdülerse, senin için de bir ihtimal var demektir. Ah – bir de Pearl Jam'dekiler aradı. Kıyafetlerini geri istiyorlarmış."

Billy kaşlarını kaldırıyor. "Tarzımı mı eleştiriyorsun sen? Harbi mi Cruella[17]? Sen şu mantoyu giyeceksin diye kaç tane yavru köpek öldürüldü?"

"Bok ye sen."

17 101 Dalmaçyalı çizgi filminde dalmaçyalıların kürkünü isteyen kadın figür.

"Hâlâ yemek yapıyorsun, öyle mi? Son denemende Sağlık Bakanlığı seni mutfaktan ömür boyu men etti sanıyordum."

Delores ona bir cevap yapıştırmak için ağzını açıyor, ama tek kelime etmiyor. Onun yerine, rujlu dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Seni özlemişim, şerefsiz."

Billy ona göz kırpıyor. "Aynen, kuzen."

Hemen yanımdaki sandalyeye çöküyor ve Delores de kendisini diğerine bırakıyor. "Pekâlâ. Hemen anlatmaya başla."

Derin bir nefes alıyorum. "Hamileyim."

İlk başta, Delores tek kelime bile etmiyor. Sonra eliyle haç işareti yapıyor. "Deccal ortaya çıktı mı yoksa? Tanrı aşkına, seni kutsal suyla falan yıkamamız lazım. Mahşerin Dört Atlısı gelmedi mi daha?"

Kimberly elinde büyük bir bardak kolayla geri dönüyor ve bardağı alelacele Delores'un önüne bırakıp, koşarak uzaklaşıyor. Delores içeceğinden büyük bir yudum alıyor.

"Demek beklenmedik bir şekilde hamile kaldın. Tebrikler. En iyilerimizin bile başına gelir. Sorun nedir peki?"

Gözlerimi masaya dikiyorum. "Drew bebeği istemiyor."

Sizin de bildiğiniz gibi, en iyi arkadaşım, Drew'un en büyük hayranı sayılmaz. Söz konusu o olduğunda, *her zaman* her şeyin en kötüsünü bekler. *Her zaman...* Dolayısıyla, onun benim adıma kızgın olmasını bekliyorum.

Piç dediğin de böyle olurdan tutun da hovarda erkeklere ve cinsel hastalıklara uzanan muazzam bir tirada başlamasını, beraber bir tur daha küfürlü isim takmaca oynamayı önermesini bekliyorum. Ama bunların hiçbirini yapmıyor. Aksine gülüyor.

"Sen ne diyorsun, yahu? Elbette bebeği ister. Drew Evans, kendisinin mini versiyonunun ortalıkta koşturup durmasını istemeyecek, öyle mi? Trafikte kaldığımız zaman Matthew'un oral seks istemeyeceğini söylemek gibi bir şey bu. Saçmalık."

Söylememe gerek yok herhalde. Çok şaşkınım. "Nereden çıkarıyorsun bunu?"

Delores omuz silkiyor. "Bir seferinde bir şeyler konuşmuştuk. Ayrıca Mackenzie'yle ikisi, Çılgın Max Üç filmindeki Master ve Blaster gibiler. Bana tam olarak neler söylediğini bir anlat bakayım. Erkekler bazen götlerinden konuşur, sen de ne demek istediklerini anlamak için bok yığınlarını eşelemek zorunda kalırsın."

"Bence gayet netti. Kelimesi kelimesine, 'Sona erdir', dedi. Tabii o anda bir striptizciyle öpüşüp koklaşıyor olması da gayet ikna ediciydi," diyorum acı bir sesle.

Delores parmağını bana uzatıyor. İşte şimdi kızgın bir hali var. "Bak, işte buna inanırım. Şerefsiz göt." Ellerini havaya kaldırıyor. "Olsun, olsun. Panik yok. Ben her şeyi halledeceğim. Laboratuvarda hayvan testleri için hazır yeni bir yakıtımız var. Ne olduğunu anlamayacak bile. Direkt havalandırmadan verebilirim."

Billy'ye dönüyor. "Sen bahçe hortumu ve banttan sorumlusun." Sonra bana bakıyor. "Senin anahtarlarına ve güvenlik koduna da ihtiyacım olacak."

Başımı iki yana sallıyorum. "Delores, Drew'a gaz basıp öldüremezsin."

"Belki ölmez. Şöyle bir tahminde bulunacak olursam, hayatta kalma şansı yüzde elli."

"Delores..."

"Tamam be, yüzde otuz. Ama yine de, inkâr ederken inandırıcı olmamızı sağlar."

O sırada annemle George odaya girerek, bu şeytani planı yarıda kesiyorlar. Annem, Dee Dee'ye sıkıca sarılıyor. "Selam, tatlım! Seni gördüğüme çok sevindim. Aç mısın?"

"Valla, açlıktan ölüyorum." Delores, George'a bakıyor. "Hey, George, nasıl gidiyor?"

Bana kalırsa, George Reinhart, Delores'ten biraz korkuyor. Belki birazdan da fazla. Gözlüklerini düzeltiyor ve "İşte... iyi gidiyor... teşekkürler," diyor.

Annem kuş gibi cıvıldıyor. "Bak şu işe, üçünüz yine bir aradasınız. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Delores sırıtıyor. "Çok korkutucu, öyle değil mi?"

Annem, George'un elini tutuyor. "Gidip size öğlen yemeği için bir şeyler hazırlayalım."

Onlar odadan çıkarken, Delores çılgın bilim adamı gibi ellerini ovuşturuyor. Gerçi gibisi fazla. "Şimdi, şu gaz odasına dönersek..."

Onun lafını kesiyorum. "Delores bebeği doğuracağımı sanmıyorum."

Yüzündeki şakacı ifade bir anda yok oluyor ve düşüncelere dalıyor. Yüzünde dalgın bir ifade var, ama yargılayıcı görünmüyor. Ağzını açtığında, ciddi ama nazik bir sesle konuşuyor. "Seni yüzde yüz elli desteklerim, Kate. Bunu biliyorsun. Ama sırf seni tanıdığımdan ötürü, şunu söylüyorum: Bunu yapmaya karar verirsen, bunu kendin için, isteğin bu yönde olduğu için yaptığına emin ol. Bunu Drew'un istediğini düşündüğün için veya onunla işleri yoluna koymak çabasıyla yapacaksan, sakın yapma. Nihayetinde bu yüzden kendinden nefret edeceksin. Ona da gönül koyacaksın."

En yakın arkadaşlarınızı kandıramazsınız. Bu durum bazen iyidir bazense kötü. Zira kendinizi kandırmanıza da izin vermezler. "Henüz kesin bir karar vermiş değilim."

O sırada Delores'in telefonu çantasında çalmaya başlıyor ve Akon'ın *Sexy Bitch* şarkısı yükseliyor. Delores çantasını karıştırırken, Billy'ye, "Bavullarımı Kate'in odasına taşır mısın? Bugün burada kalacağım," diyor.

"Oradan bakınca otel görevlisi gibi mi görünüyorum acaba?"

Delores hiç tereddüt etmeden cevap veriyor: "Hayır, evsizin tekine benziyorsun. Ama üzerine tükürebileceğin bir ön cam yok şu an. O yüzden cici bir berduş ol ve bavullarımı yukarı götür. Belki cebine bir dolar sıkıştırırım."

Billy yüzünde bir sırıtmayla onun söylediğini yapmak için kalkıyor. Yine de şikâyet etmeyi ihmal etmiyor: "O yokken buralar çok daha eğlenceliydi."

Delores telefonuna bakıyor. "Ayy...Matthew arıyor. Yemin ederim, bu herif bana bokunun ne renk olduğunu söylemeden sıçamıyor bile."

Dışarıda konuşmak için arka kapıya ilerliyor. O çıktıktan sonra, Billy bana bakıyor.

"Tamam, ben erkeğim nihayetinde ama bu bana göre bile iğrençti."

Ona katılmadığımı söyleyemeyeceğim.

Birkaç dakika sonra, Delores fırtına gibi odaya geri dönüyor. Hâlâ telefonda ve ardı ardına saydırıyor.

"Söylenecek onca boktan şey var... Ama şunu bil ki seninle işim bittiğinde, bir daha kimseyle yatamayacaksın, dostum!"

Hışımla telefonunun kapatma tuşuna basıyor.

"Bir sorun mu var?"

"Evet. Sorun şu ki, insanlar bacaklarının arasındaki şeyden ibaret. Bu da kocamın neden devasa, iri, sünnet olmamış bir penis gibi davrandığını açıklıyor!"

Kulaklarımı kapıyorum. "Aşırı bilgi veriyorsun, Delores! Aşırı bilgi alarmı!" Arkadaşınızın kocası hakkında bilmek istemeyeceğiniz belli başlı şeyler vardır. "Ne oldu peki?"

Bir of çekerek yanıma oturuyor. "Görünen o ki, ben bu sabah havaalanına gitmek için evden çıktıktan sonra, Matthew da Drew'u kontrol etmeye gitmiş. Evin kapısı Fort Knox[18] gibi kilitliymiş ama Matthew'da yedek anahtar var. İçeri girip o göt kafalı eski sevgilini banyoda yere yığılmış, kendinden geçmiş halde bulmuş. Left-Eye Lopes [19]gibi küvette bir şeyler tutuşturmuş."

"Ne!?"

"Aynen. Matthew dedi ki, o esnada oraya gitmiş olmasa, bütün ev yanıp kül olabilirmiş."

Duyduklarıma inanamayarak başımı iki yana sallıyorum. "Ne yakıyormuş peki?"

Delores omuz silkiyor. "Matthew söylemedi."

Tabii ama kendi eşyalarını yakmadığına bahse girerim.

Piç.

Delores sözlerini sürdürüyor: "Ayılınca Matthew biraz üzerine gitmiş. Başta Drew konuşmak istememiş, ama Matthew ısrarcı olunca, olduğu gibi dökülmüş."

18 Amerika'da yüksek güvenlikli askeri bir üs. Tarih boyunca altın rezervi için kullanılmasıyla da ünlüdür.

19 TLC adlı Amerikalı bir müzik grubunun üyesi olan, futbolcu erkek arkadaşının evini kundaklamasıyla tanınan kadın sanatçı.

Çenemi sıktığımı hissediyorum. "Ee... peki... Matthew'a bebekten bahsetmiş mi?"

Delores başıyla onaylıyor. "Matthew, Drew'un aranızda geçen her şeyi anlattığını söylüyor."

Pekâlâ. Bu güzel haber. Drew ailesine hamile olduğumu söylüyorsa, belki de fikrini değiştirmiştir. Belki de yalnızca bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacı vardır. Üstelik bu gibi bir durumda, konuşmak için Matthew harika bir seçenek. Steven ya da Alexandra kadar iyi olamaz belki, ama o da gayet aklı başında biri. En azından Drew'a kıyasla.

"Matthew ne diyor peki?"

Delores dişlerini gıcırdatıyor. "Drew'a böyle bir şey yaptığına inanamadığını söylüyor."

"Ne?"

Nihayetinde, New York ahalisinin Drew'un tarafını tutacağını biliyordum. Size söylemiştim. Ama yine de... bir ihtimal... beni savunurlar diye düşünmüştüm. Ya da en azından, bana böyle davranmasına bozulabilirlerdi.

Delores elini benim elime yaslıyor. "Matthew'un laflarının seni üzmesine izin verme. Drew'a arka çıkması çok normal. Tıpkı bir gün arka bahçeye ceset gömsek ve o ceset kendi anneciğimin bile olsa, elimde kazma kürekle sana yardımcı olacağım gibi..."

"Delores, iğrenç bir düşünce bu."

"Ah, cidden mi? Eve girip annesini Şerif Mitchell'le tepişirken bulan sen değilsin tabii."

Ağzım açık kalıyor.

Delores iğrenmiş bir tavırla sözlerini sürdürüyor. "Hem de nasıl gürültü yapıyorlardı. Ev sinema sistemi gibi, sinemada IMAX deneyimi gibiydi valla. Hayat boyu benimle kalacak bir yara aldım."

Burada bir an duralım.

Siz daha önce bizim şerifle hiç tanışmadınız, o yüzden anlatayım. Biz küçükken, Şerif Ben Mitchell, elimize batan diken, ayakkabımıza giren taş, başımıza saplanan ağrı gibiydi. Bizi kovalamaktansa, yapacak daha iyi bir işi yoktu. Bira partilerimizi basar, Billy'nin arabasını çeker, içinde ot ararda.

Sürekli bir şeylerin peşinde olduğumuzdan şüphelenirdi ve... ee.. haklıydı da.

Ama şimdi konumuz bu değil.

Şerif Mitchell, anne babalarımızla aynı yaşta olmasına karşın, bize hep daha büyük görünürdü. Kazayla bahçesine düşen beysbol topunu almanıza izin vermeyen, eli sopalı, huysuz bir komşu gibiydi. Hiç evlenmemişti ve bildiğimiz kadarıyla kimseyle çıktığı da yoktu. O yüzden o kırışık suratı ve huysuz tavırlarının, birini yatağa atamamasından kaynaklandığını düşünürdük.

Amelia Warren ise her açıdan Mitchell'ın tam tersi. O, özgür ruhlu bir kadın. Kristallerin İyileştirici Gücü

Kulübü'nün resmi kartını taşıyan bir üyesi. Âdeta modern çağın hippisi.

Onların işi pişirdiğini düşünmek hem korkutucu, hem tuhaf.

Bir an titriyorum. "Haklısın. İğrenç."

O sırada Billy sıçrayarak merdivenlerden iniyor. "Neymiş iğrenç olan?"

Delores bombayı patlatıyor. "Amelia ile Yaşlı Mitchell oynaşıyorlar. Hem de mutfak masasında."

Billy yüzünü buruşturuyor ve sızlanıyor. "Yok artık... daha bu sabah o masada kahvaltı ettim ben."

Ona dönüyorum. "Bundan haberin var mıydı?"

"Şüpheleniyordum diyelim. Ama yanıldığımı umuyordum."

Delores ona hak veriyor. "Hepimiz öyle ummuyor muyuz zaten? Hangisi daha kötü bilemiyorum. Annemin kendinden geçmiş halde inlemesini dinlemek mi, yoksa adamın ona biraz daha diye yalvarmasını duyup, annemin ona kim bilir neler yaptığını kafamda canlandırmak mı?"

Elimle ağzımı örtüyorum.

Ve gülmeye başlıyorum.

Bir anda hepimiz gülüyoruz. Küçük kıkırtılarla başlıyor ve çok geçmeden gözlerimizden yaşlar inerken iki büklüm oluyor, masalara vura vura kahkahalar atıyoruz.

"Aman Tanrım ya!"

Delores de bizimle gülmesine rağmen, hâlâ, "Hiç komik değil! Benim kadınlığımı öldürdü yahu! Bunu ne zaman düşünsem, vajinam kendi kendisine kilitleniyor." diyor.

Daha da yüksek sesle kopuyoruz. Bütün bunlar başıma geldiğinden beri, attığım ilk gerçek, içten kahkaha bu. Yanaklarım acıyor ve vücudum kasılıyor. Harika bir duygu.

Bazen Dee Dee olmasa hayatım nasıl olurdu diye kafamda canlandırmaya çalışıyorum. Ama başaramıyorum.

Çünkü bunu hayal etmem bile imkânsız.

On Üçüncü Bölüm

Delores odama yerleştikten sonra, Billy menajerini arıyor. Sam'in Yeri adlı küçük bir barda bir konser verme planları var. Eskiden, lise yıllarımızda çıktığı mekân orası. Geldiği yeri onurlandırmak, eskiden beri tanıdığı kişilere bir şeyler vermek istiyor. Tıpkı Bruce Springsteen'in Stone Pony'de [20] yaptığı gibi.

Şu an Sam'in Yeri'ndeyiz.

Mekân hıncahınç dolu. Sadece ayakta duracak yer var. Delores ile ben en öndeyiz. Şarkı söyleyerek dans ederken kollarımız birbirine çarpıyor. Billy ise yukarıda, sahnede. Henüz sadece birkaç şarkı söyledi. Koyu renk kot pantolonu, gıcır gıcır beyaz gömleği ve tertemiz tıraşlı çenesiyle olağanüstü gözüküyor.

Kalabalığı nasıl idare edeceğini çok iyi biliyor. Ne zaman gitarına yüklenerek insanları ateşleyeceğine, ne

20 Amerika, New Jersey'de konser organizasyonları düzenlenen bir yer.

zaman yumuşak notalarla onları moda sokacağına son derece hâkim.

Onunla hiç bu denli gurur duyduğumu hatırlamıyorum.

Şarkı sona eriyor ve arkadan birisi, onu sevdiğini haykırıyor. Billy yüzünde mahcup bir ifadeyle yere bakarak gülüyor. Sonra mikrofona yaklaşıyor. "Ben de seni seviyorum. Şimdi çalacağım, yeni bir şarkı. Bu akşam ilk kez sizin için çalmak istiyorum. Bu şarkı birine yazıldı. Bana inanan birine... hem de bunun için ortada pek geçerli neden yokken. Ve onun daima arkasında olacağımı, hep kalbimde olacağını ve asla yalnız kalmayacağını bilmesini istiyorum."

Kalabalığın arasından göz göze geliyoruz. Bana göz kırpıyor. Mesajını aldığımı belirtmek istercesine başımı sallıyorum. Ve şarkısını söylemeye başlıyor.

Yıllar geçse de daha dün gibi
Zaman nasıl da uçup gitti
Aslında bilmen gerekenleri
Ben sana söyleyemeden
Bir dakika daha geçmemeli

Sendelersen tutacağım seni
Düşersen kaldıracağım
Canın yandığında sarılacağım
Ama bebeğim, her şeyden önce,
Ben orada olacağım... sen yalnız kalma diye
Sakın kendini yalnız hissetme

Ritmi içimde yankılanıyor ve sözlere kulak veriyorum. Ve bütün bunlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Tanrı'nın paha biçilemez nimetleri bunlar... Beni seven bir ailem, benim için adam öldürecek arkadaşlarım var. Cidden hem de!

Ve o an kim olduğumu düşünüyorum. Hiç zarar görmeden babamın ölümünü atlattım. Wharton'dan sınıfımın birincisi olarak mezun oldum. Şirkette çalışmaya başladığım zamanı hatırlıyor musunuz? Drew Evans herkesin gözbebeğiydi hani? Onu derhâl ait olduğu yere gönderdim. Kıçına öyle bir tekme attım ki ofisin bir ucundan diğer ucuna uçtu.

Evet, bunu *ben* başardım.

Çünkü inatçıydım. Ayrıca zekiydim de. Çünkü kabiliyetli olduğuma inanıyordum. Drew bana bir seferinde, "İstediğin kadar duvarların rengini değiştir, oda aynı odadır," demişti.

Doğrusu, haklıydı da.

Ondan önce de böyle biriydim. Hâlâ da böyle biriyim.

Onsuz olsam da.

Bundan böyle, her geçen gün
Benim gözümdeki değerini
Sana göstermek için
Yapacağım elimden geleni

Çünkü sen yoksan yanımda
Hiçbir şeyin anlamı yok ki
Aslında bilmen gerekenleri
Ben sana söyleyemeden
Bir dakika daha geçmemeli

Hiç anahtarlarınızı kaybettiğiniz oldu mu? Tüm ceplerinizi kontrol eder, kırlentleri kanepeden kaldırıp iyice ararsınız. O sırada, on dakika boyunca etrafa bakındıktan sonra arkanızı döndüğünüzde, orada olduklarını görürsünüz. Masanın üzerinde. Onları aradığınız onca zaman, burnunuzun dibinde duruyorlardır.

Sanki... cevap o kadar kolaydır ki hemen görmek mümkün değildir.

Şu an aynen böyle hissediyorum.

Çünkü aniden ne istediğimi fark ediyorum. Öz güven duyuyorum. Eminim. Nelerin altından kalkabileceğimi biliyorum. Kolay olmayacak. Hayattaki hangi büyük başarı kolay elde edilmiştir ki? Everest'e tırmanmak veya ülkenin başkanı olmak gibi? Elbette zordur. Ama buna değer.

Sendelersen tutacağım seni
Düşersen kaldıracağım
Canın yandığında sarılacağım
Ama bebeğim, her şeyden önce,
Ben orada olacağım... sen yalnız kalma diye
Sakın yalnız hissetme kendini

Kendimi bundan birkaç yıl sonra, severek yaptığım işten çıkıp, şehrin sokaklarında yürüyerek eve dönerken hayal ediyorum. Bir elimde evrak çantası, diğerinde küçük kızımın veya oğlumun minik, tatlı eli var. Ve bizi beraber akşam yemeği yerken, ödev yaparken ve günümüzün nasıl geçtiğini anlatırken kafamda canlandırıyorum. Ona hikâye okuduğumu, onu yatağına yatırdığımı, gıdıkladığımı, sarıldığımı, öpücükler kondurduğumu düşlüyorum. Bekâr bir anne olmak, önceden planladığım bir durum değildi... Ama ya şimdi? Şimdi bunu istiyorum.

Attığın her adımda yanında olacağım
Tek bir anını bile kaçırmadan
Attığın her adımda yanında olacağım
Tek bir anını bile kaçırmadan

Şu deyişi bilir misiniz? Fareler ve insanlar en iyi planları... Şu an bunu hatırlasanız iyi olur.

Çünkü bu kararın zihnimde yer ettiğini hissettiğim an, bir sızı hissediyorum. Kadınlar neden bahsettiğimi gayet iyi bileceklerdir. Karnımın alt bölgesine saplanan bir kramp. Ve bacaklarımın arasından çamaşırıma doğru süzülen yoğun, sıcak bir sıvı.

Kalbim göğsümde gümbürdüyor ve koşarak lavaboya yöneliyorum. Bütün umudum yanılıyor olmak.

Ancak tuvalet kabinine girdiğimde öyle olmadığını görüyorum.

Sendeleyerek lavabodan çıkıp kalabalığa karışıyorum. Ellerim dehşetle, korkuyla titriyor. Çünkü bu çok yanlış.

Yanlış, yanlış, yanlış.

Delores'in koluna yapışıp ona haber veriyorum. Ama müzik öyle yüksek sesle çalıyor ki beni duyamıyor. Onu barın daha sessiz olan arka tarafına çekeliyorum ve konuşmak için kendimi zorluyorum.

"Dee, kanamam var."

~ ~ ~

Forrest Gump[21], her şeyi yanlış anlamış. Hayat, bir kutu çikolata gibi değilmiş meğer.

Ne var ki, doktorlar öyle.

Karşınıza tıp fakültesini yeni bitirmiş, hevesli ama deneyimsiz bir doktorun mu, yoksa yirmi saatlik nöbetinin son dakikalarını tamamlamaya çalışan görmüş geçirmiş, her şeyi ben bilirimci bir doktorun mu çıkacağını asla bilemezsiniz.

"Spontane düşük."

Gözlerim gri ultrason ekranından, acil servis doktorunun çelik mavisi gözlerine dönüyor. Ama onun bana baktığı yok. Not panosuna bir şeyler karalamakla meşgul.

"Ne... ne dediniz?"

"Spontane düşük. Kendiliğinden olan bir şey. İlk üç ayda yaygın görülür."

21 Öğrenme güçlüğü yaşayan ancak atletik olarak son derece yetenekli bir roman ve film karakteri.

Sözlerini sindirmek için çabalıyorum, ancak başarılı olduğum söylenemez. "Yani... yani bebeğimi kaybediyorum, öyle mi?"

Nihayet başını kaldırıp bana bakıyor. "Evet. Henüz kaybetmediyseniz tabii. Gebeliğin bu kadar erken bir aşamasında, kesin bir şey söylemek zor."

Doktor karnımdaki soğuk, şeffaf jeli silerken, Delores elimi sıkıyor. Hastaneye gelirken yolda annemi aramıştık, ancak henüz buraya gelebilmiş değil. Yüksek sesle yutkunuyorum, ancak pes etmeyeceğim. Ne kadar inatçı olduğumu unuttunuz mu yoksa?

"Yapabileceğiniz bir şey yok mu peki? Hormon terapisi ya da yatak istirahatı? Faydası olacaksa dokuz ay boyunca yataktan çıkmam."

Doktorun ses tonu sabırsız. "Bunu engellemek için verebileceğim bir reçete yok. Bana inanın, vermemi istemezsiniz de. Spontane düşük, doğal seçilimin bir sonucudur. Rahmin dışında hayatta kalmasını engelleyecek feci bir bozukluğa sahip olan fetüsü vücudun yok etmesidir. Böylesi sizin için daha iyi," diye geveliyor.

Ardı ardına darbeler aldığımı hissederken, oda etrafımda dönmeye başlıyor. "Düzenli olarak gittiğiniz jinekoloğunuzdan gerekli takibin yapılması için bir randevu almalısınız. Cenin dokusu vücuttan atıldıktan sonra, bir filtreyle tuvaletten çekilmeli ve bir kaba konmalı. Reçel kavanozu işinizi görecektir. Böylece doktorunuz

kalıntıları inceleyerek rahminizin boş olduğundan emin olabilir. Ve eğer rahimdeki..."

Ters bir laf etmemek için elimin tersimi ağzıma bastırıyorum. O anda Delores imdadıma yetişiyor. "Tamam, bu kadarı yeter. Teşekkürler, Doktor Frankenstein. Buradan sonrasını biz hallederiz."

Doktor güceniyor. "Hastaya doğru talimatları vermem gerekiyor. Rahimde doku kalıntısı olması halinde kan zehirlenmesine sebep olabilir. Bunun da ölüme yol açma ihtimali vardır. Enfeksiyonu önlemek için D&C'ye ihtiyacı olabilir."

Sesim güçsüz çıkıyor. "Peki... D&C nedir?"

Kulağa tanıdık geliyor. Eminim hayatımın bir döneminde bu terimi öğrenmişimdir, ancak hatırlayamıyorum.

"Vakumlu temizleme."

Bu sözleri duyduğum an görüntüler zihnime doluşuyor ve öğürüyorum. Doktor sözlerini sürdürüyor: "Rahim boynuna bir emme hortumu yerleştirilir ve – "

"Yüce İsa aşkına, konuşmayı kesecek misin artık?" diye bağırıyor Dee Dee. "Üzüldüğünü görmüyor musun yahu? Tıp fakültesinde hastalarla nasıl konuşulacağını öğrettikleri sırada tuvalette miydin, neredeydin?"

"Affedersiniz, hanımefendi. Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum, ama kimse benimle bu şekilde ko –"

Delores'in parmağı, asker selamı gibi ani bir hareketle perdeyle örtülü girişi gösteriyor. "Çık dışarı. Her zamanki doktorumuzdan randevu alacağız. Seninle işimiz bitti."

Yanımdan hafif bir esintiyle bir şeyin geçtiğini hissediyorum. Bunun doktor olup olmadığından bile emin değilim. Zira gözlerim odaklanmayı reddediyor ve zihnim bulanıyor. Olayların son halini idrak etmeye uğraşıyorum... ve bir türlü başaramıyorum.

Delores elini koluma yaslıyor ve şaşkınca başımı ona çeviriyorum.

Onun orada olduğunu unutmuşum resmen.

"Kate? Şimdi seni giydireceğiz, tamam mı? Seni eve götüreceğim."

Hissizce başımı sallıyorum. Sanki orada değilim bile. Âdeta beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Ya da bir kâbus. Çünkü bunların gerçek olmasına imkân yok.

Onca şeyden sonra... böyle bitmesi mümkün değil.

Delores beni küçük bir çocukmuşum gibi giydiriyor. Sonra masadan inmeme yardımcı oluyor. Ve beraber, arabaya ilerliyoruz.

~ ~ ~

Odama döndüğümüzde, Delores yatağımda ayakucuma oturuyor ve annem beni sarıp sarmalıyor. Gözlerinde akmayan yaşların parıltıları var.

Benim gözlerim ise, Sahra Çölü gibi kupkuru.

Çorak.

Annem saçlarımı geri itiyor ve yataktaki kumaş tiftiklerini topluyor. "Bir şeyler yemek ister misin, tatlım?"

Sesinde bir çaresizlik tınısı var. Sanki bütün bunları her nasılsa daha katlanılır hale getirecek bir hareket arıyor. Tek kelime edemeden başımı iki yana sallıyorum. Çünkü dünyadaki tüm tavuk çorbalarını da getirseler bana faydası olmayacak.

Bu kez, hayır.

Annem alnıma bir öpücük kondurarak kapıyı kapatıp odadan çıkıyor. Delores'le ikimiz sessizce oturuyoruz.

İşin aslı... rahatlamış hissetmeliyim. Yani, çok kısa zaman önce, bunun olmasını istediğimi sanıyordum, öyle değil mi? Oldu, bitti işte.

Sorun çözüldü aslında.

Ama hissettiğim tek şey... pişmanlık. Vicdan azabı. Aldığım her nefesle beraber ciğerlerimi dolduruyor ve boğazıma takılıyor. Çünkü içten içe, tüm o korkuların, şaşkınlığın ve belirsizliğin ardında, bu bebeği istiyordum. Drew'la ikimize ait bu mükemmel, küçük parçayı seviyordum. Hem de öyle çok ki...

Sadece bunu zamanında fark edememiştim.

Artık çok geç. Bir şeyi kaybedene kadar değerini anlayamazsınız. Tüm o klişeler nasıl da doğruymuş. O sırada aklıma takılan bir düşünceyle, örtüleri itip yataktan

fırlıyorum. Çekmecelerimi açarak her yerini eşeliyor, ancak aradığım şeyi bir türlü bulamıyorum.

Sonra dolabın yanına çöküp, New York'tan getirdiğim spor çantasını çıkarıyorum. Alyansını kaybetmiş bir dul gibi çaresizce çantanın içini karıştırıyorum.

"Katie?"

İşte buldum. O akşam aldığım minik tişört. Drew'a büyük haberleri vermek için götüreceğim tişört. Ona bakarken gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum. Parmaklarımı harflerin üzerinde gezdiriyorum: GELECEĞİN TOP ATICISI. Ve aklımda, yine o küçük oğlan çocuğu canlanıyor. Benim tatlı, küçük oğlum.

Bizim.

Babasının gözlerini ve dayanılmaz gülümsemesini alacak olan çocuk. Hiçbir zaman dünyaya gelmeyecek olan çocuk.

Tişörtü yüzüme bastırıp, içime çekiyorum. Bebek pudrası gibi koktuğuna yemin edebilirim.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm." Omuzlarım sarsılırken gözlerimden oluk oluk yaşlar akıyor. Kesik kesik nefes alırken, tişörtü kendime bastırıyorum. En sevdiği pelüş oyuncağını kucaklayan bir çocuk gibi. "Ah... böyle olsun istememiştim. Sadece korkuyordum... Öyle bir şey yapmayacaktım..."

Kiminle konuştuğumdan bile emin değilim. Kendimle mi, yoksa bebeğimle mi, hatta Tanrı'yla mı? Söylemem

yetecek sanki. Hepsi ağzımdan çıktığı gibi gerçek olacak. Evren, aslında hiçbir zaman işlerin böyle olmasını istemediğimi öğrenecek.

Delores sırtımı sıvazlayarak yanımda olduğunu hissetmemi sağlıyor. Her zamanki gibi hemen arkamda. Ona dönüyor ve başımı göğsüne yaslayarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Ah Tanrım, Dee. Hayır..."

"Biliyorum, Kate, biliyorum."

Onun da sesi ağlamaklı çıkıyor. Çünkü gerçek arkadaş olmak böyle bir şey – birbirinin acısını paylaşmak. Aynı ölçüde hissedemeseler bile, sizin ıstırabınız onların ıstırabı. "Geçti... hepsi geçecek," diye çabalıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Geçmedi. Hiçbir zaman da geçmeyecek."

Delores, yıkılmamam için beni sıkıca kollarında tutuyor. "Neden? Hiç anlamıyorum. Bütün bunlar neden oldu? Drew ile ben çok... ve şimdi de bebek... bütün bunlar bir hiç içinmiş meğer. Bir hiç."

Yeniden neden diye soracağımı söylemiştim size, hatırladınız mı?

Delores saçlarımı okşuyor. Sesi çok sakin. "Neden olduğunu bilemiyorum, Katie. Keşke sana söyleyebilseydim... ama... bilemiyorum işte."

Bir süre öyle kalıyoruz. Ve nihayetinde, gözyaşlarım diniyor. Yatağa dönüyorum ve Delores yanıma oturuyor. Tekrar minik tişörte bakıyorum. "Çok canım yanıyor.

Hiçbir şeyin bu kadar kötü olabileceğini düşünmemiştim," diyerek başımı iki yana sallıyorum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Kate?"

Gözlerimden yaşlar usul usul akarken, sesim güçsüz ve ince çıkıyor. "Drew'u istiyorum. Onu burada, yanımda istiyorum."

Dünya olması gerektiği gibi bir yer olsaydı, Drew burada olurdu. Ve o da benim kadar yıkılmış olurdu. Bunu saklamaya çalışırdı, ama ben anlardım. Yatakta yanıma sokulup, bana sarılırdı ve kendimi güvende hissederdim. Sevildiğimi... ve affedildiğimi bilirdim. Bana "Doğru zaman değildi, hepsi bu," derdi. Ama illa da bebek istiyorsam, bana bir düzine bebek vereceğini söylerdi. Drew'un vur dedin mi öldürmek gibi bir huyu var da. Sonra beni öperdi. Yumuşak, tatlı bir öpücük olurdu. Sonra, "Çocuk yaparken ne kadar eğleneceğimizi bir düşünsene," gibi aptalca bir şeyler söylerdi. Ben de gülümserdim. Belki o zaman canım biraz daha az yanardı. Sırf o yanımda olduğu için.

Delores başıyla onaylayarak telefona uzanıyor. Ama elimi eline koyarak onu durduruyorum. Gözlerinde aklımdan geçenleri zaten biliyormuş gibi anlayışlı bir bakışla bana bakıyor. Muhtemelen biliyor da.

"Gelecektir, Kate. Geleceğini biliyorsun."

Başımı iki yana sallıyorum. "Sen orada değildin, Delores. Çok... fenaydı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Sanki... sanki bebeği ona tercih etmişim gibi

davranıyordu. Ona ihanet etmişim gibi." Bu anıyı zihnimden atmak için gözlerimi kapatıyorum. "O mutlu olacak. Bebeğin yok olmasından memnuniyet duyacak... o zaman da ben ondan nefret edeceğim."

Bütün bu olanlardan sonra bile Drew Evans'ta nefret etmeye hazır değilim.

Delores içini çekiyor ve eli telefondan uzaklaşıyor. "Bence yanılıyorsun. Drew'un nasıl bir ahmak olabileceğini göstermek için ilk sıraya girecek kişi ben olurdum, ama... onun seni üzen bir şeyden ötürü mutlu olabileceğini hayal edemiyorum. Böyle bir konuda, mümkün değil."

Ona cevap veremiyorum çünkü o sırada yatak odamın kapısı açılıyor ve içeri Billy giriyor. Yorgun görünüyor ve yüzünde kasvetli bir ifade var. Annemin ona söylediğini anlıyorum.

"İyi misin?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Tabii. O kadarını tahmin etmiştim."

Armut koltuğa oturuyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Bu cidden... berbat bir şey. Böyle boktan işler olduğu zaman, ne yaparsın biliyor musun? Kendini akışına bırakırsın."

O an yanında getirdiği torbayı fark ediyorum. Markette verdikleri kese kâğıtlarına benziyor ve içi tıka basa dolu.

Torbayı alıp içindekileri boşaltıyor. Birkaç torba ot, bir karton kırmızı Marlboro ve iki şişe tekila. Gözlerimi

bal renkli sıvıya dikerek, Meksika müziğini, Drew'un sıcacık tenini ve gece yarısı bana fısıldadığı şeyleri düşünüyorum.

Seni seviyorum Kate.

İster istemez, başımı çeviriyorum. "Tekila içemem."

Torba sanki Mary Poppins[22]'in dipsiz çantasıymış gibi Billy içine uzanıyor ve bir şişe Grey Goose çıkarıyor. Başımı ağır ağır sallıyorum.

"Votka olur."

22 Bir çocuk kitabı ve film karakteri. Marry Poppins'in içinde envai çeşit nesnenin bulunduğu tuhaf bir çantası vardır.

On Dördüncü Bölüm

Hiç Yankee Stadyumu'ndaki soyunma odasının yerlerini yalamışlığınız var mı? Benim de yok. Ama şimdi tadının nasıl olduğunu biliyorum.

Evet, geceden kalmayız. Cehennem gibi. İnsansız hava araçlarını boş verin. Ordu bu duyguyu yayabiliyor olsaydı tüm dünyaya barış gelirdi.

Annemin jinekoloğunun muayenehanesindeyim. Billy ile Delores, bana moral desteği vermek için yanımdalar. Bizi görüyor musunuz? Müdürün odasının önünde bekleyen üç suçlu çocuk gibi sandalyelere dizilmişiz. Delores içeride olmamıza karşın gözünde güneş gözlükleriyle, kadınlar için üretilmiş yeni Viagra hakkında bir broşür okuyor. Billy ağzı açık halde uyuyor. Başını arkamızdaki duvara yaslamış. Annem de yanımızda, aslında içindekilerin tek kelimesini bile okumadan bir derginin sayfalarını karıştırıyor.

Ben ise öylece oturmuş, duvarları kaplayan yeni doğmuş bebek resimlerine bakmamaya uğraşıyorum.

Billy'den gürültülü bir horlama yükseliyor ve Delores, ona bir dirsek indiriyor. Billy, "Maymun balosunda muz saldırısı!" diye saçmalayarak uyanıyor.

Hepimiz ona gözlerimizde sorgular bir ifadeyle bakıyoruz.

Billy bir anda nerede olduğunu fark ediyor. "Üzgünüm. Kâbus görüyordum." Sonra gözlerini kapatarak, başını tekrar duvara yaslıyor. "Bok gibi hissediyorum." Delores ile ikimiz aynı anda ona hak verircesine başımızı sallıyoruz. Billy ciddiyetle yemin ediyor. "Bir daha asla içki içmeyeceğim. Düzgün bir hayat sürmeye başlıyorum."

Kuzeni dudak büküyor. "Bunu daha önce de duyduk."

"Bu kez ciddiyim. Artık alkol falan yok. Bundan sonra varsa yoksa ot."

Tamam, şimdi bir şeyler yerine oturdu.

Zaten hiçbir şey yapmadan beklediğimiz için, en kutsal kadın ritüellerinden birini incelemek için biraz duralım: jinekolog muayenesi. Tek kelimeyle tuhaf bir yer.

Tüm gençliğimiz boyunca, biz kızlara saflığımızı korumamız söylenir. Bacaklarımızı ayırmadan, dizlerimiz birbirine değecek şekilde oturmamamızı söylerler. Sonra on sekiz yaşına geliriz ve bir muayenehaneye gidip, istatistiklere göre muhtemelen orta yaşlı bir adam olan bir doktorla tanışırız. Sonra tamamen soyunmamız gerekir ve çırılçıplak kalırız. Sonra onun bizi ellemesine, hatta parmaklamasına izin veririz. *Hiç tanımadığımız birinin.*

Ah, işin en iyi tarafını da unutmamak lazım: Sohbet. Evet, doktor muayene sırasında sizinle konuşup durur. *Okul nasıl gidiyor? Bugün amma da yağmur yağdı, değil mi? Annen nasıl, iyi mi?* Bütün bu çaba, size elini bileğine kadar vajinanıza sokmuş olduğu gerçeğini unutturmak içindir.

Garip bir durum, değil mi?

Bunu okuyan erkekler, şimdi çıkıp prostat muayenehanesinin korkunçluğundan dem vurmaya kalkmasın. Alakası bile yok. Poponuzda bir parmak hissetmek, buna kıyasla kulağa çok hoş geliyor. En azından aslında Orta Çağ'da işkence aleti olarak ortaya çıkmış bir zamazingoya doğru bacaklarınızı açmak zorunda değilsiniz. Kadınlar kesinlikle bu iddiada kısa çöpü çekmiş, beyler.

Mavi bir önlük giymiş olan hemşire, adımı söylüyor. Annemle ikimiz kalkıp, sol taraftaki ilk muayenehaneye giriyoruz. Kıyafetlerimi çıkarıyor ve ön tarafı açılan pembe plastik kıyafeti giyiyorum.

Seni daha iyi görebilmek için, Kırmızı Başlıklı Kız...

Masaya oturuyorum ve altımdaki kâğıdımsı örtü hışırdıyor. Annem yan tarafımda dikilerek, destek olurcasına kolumu sıvazlıyor. O sırada doktor içeri giriyor. Ona bir baksanıza. Beyaz sakalları, tombik yanakları ve yuvarlak gözlükleriyle, adama kırmızı bir şapka verseniz, Macy's [23] Şükran Günü Geçit Töreni'nde geyiklerin çektiği arabayı sürebilir.

23 Amerika Birleşik Devletleri'nde bir mağaza zinciri. 1924'ten beri her yıl Şükran Günü'nde yürüyüş gerçekleştirmektedir.

Noel Baba'nın beni ellemesine izin mi vereceğim şimdi? Şaka mı bu?

Noel Bayramı bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

"Merhaba, Katherine. Ben Doktor Witherspoon. Annene bakan doktor, Joan Bordello, şu an tatilde –"

Elbette tatildedir.

" – Ben onun yerine bakıyorum." Elindeki dosyaya bakıyor. "Son adet döngünün tarihine bakarsak, hamileliğin başlayalı altı hafta olmuş, değil mi?"

Başımla onaylıyorum.

"Ve kanamaların, krampların olmuş?"

"Doğru."

"Bana kanı tarif edebilir misin? Rengini? Herhangi bir pıhtılaşma var mıydı?"

Sesim pürüzlü çıkıyor. "İlk geldiğinde kahverengimsi bir pembeydi. Regl olduğum ilk gün gibi. Hastaneye giderken ise yoğun bir şekilde... parlak kırmızı kan gelmeye başladı... sonra... tekrar kahverengileşti. Sanırım... hiç pıhtılaşma görmedim."

Başıyla onaylıyor. Gözlerinde şefkatli bir bakış var.

"Acil servisteki doktorun raporunu okudum, ama kendim de bir bakmak isterim. Sakıncası var mı, Katherine?"

Zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Olur. Ayrıca bana Kate diyebilirsiniz. Herkes öyle der."

"Pekâlâ, Kate. Hazır olduğunda, masanın ucuna doğru kay ve ayaklarını şuraya yasla, lütfen."

Ben talimatlarını yerine getirirken, doktor da üzerinde bir monitör ve klavye bulunan bir aracı yanımıza getiriyor. Sonra âdeta... yapay bir penise benzeyen, beyaz renkli, uzun, plastik bir çubuk alıyor.

İnsandan ziyade filler için yapılmış gibi.

Başımı kaldırıyorum. "Ah... O da ne?"

"Biraz korkutucu görünüyor, biliyorum..."

Hadi canım sen de, Noel Baba.

"... Ama canını yakmayacak."

Sonra bir folyo paketi çıkarıp açıyor ve filler için yapılma yapay penise ekstra büyük bir prezervatif takıyor.

Şaka yapmıyorum. İstesem de böyle şeyler uyduramam.

"Şimdi rahatlamaya çalış, Kate."

Tabii canım. Ne olacak. Spa'da bir gün geçiriyormuş gibi davranırım. Yumurtalıklarıma masaj yapılıyormuş gibi, ne güzel.

Doktor, çubuğu dikkatle içeri itiyor. İrkiliyorum. Çubuğu ileri geri hareket ettirirken odaya sessizlik çöküyor. Yalan söylemiyormuş; acı çekmiyorum. Sadece... Rahatsız edici bir şey.

"Hâlâ kramp giriyor mu?"

Gözlerimi kasıtlı olarak küçük ekrandan kaçırıp, bej çinili tavana bakıyorum. "Hayır. Dün geceden beri girmedi."

Alkol ve esrarın, vücudumdaki tüm sinirleri gevşettiğine eminim.

Doktorun klavyenin tuşlarına bastığını duyuyorum ve çubuğu çektiğini hissediyorum.

"Artık doğrulabilirsin, Kate." Söylediğini yapıyorum. "Şuradaki titremeyi görüyor musun?"

Gözlerimi ekranda gösterdiği yere çeviriyorum. "Evet."

"Bu, bebeğinin kalp atışı."

Derin bir nefes koyuveriyorum. Dehşete düşmüş durumdayım. "Yani... hâlâ... hayatta mı?"

"Aynen öyle."

Ellerimi birbirine bastırarak gözlerime doluşan yaşları engellemeye çalışıyorum. "Ne zaman... yani ne kadar sürecek... tam olarak düşük yapmam?"

Birbirine kenetli ellerimi avucuna alıyor. "Yaptığım muayeneye, hormon düzeyine ve bana söylediklerine bakılırsa, bunun için bir sebep göremiyorum."

Bir anda başımı kaldırıyorum. "Bir dakika... Ne? Ama dün geceki doktor dedi ki –"

"Geleneksel ultrasonla fetüsün kalp atışını tespit etmek, bu kadar erken bir aşamada zor olabilir. Kanamana gelince, ilk üç ay bir miktar lekelenme çok yaygın

görülür. Ne var ki, senin rahim boynun kapalı, kan tahlili sonuçların normal, fetüs kalp atış hızı olması gerektiği gibi. Tüm bu faktörler, dokuz ayını dolduracak rutin bir hamileliği işaret ediyor."

Annemin rahatlamış ve heyecanlı bir şekilde omuzlarıma sarıldığını hissediyorum. Ama daha çok şey duymam gerek.

"Yani... onu kaybetmeyeceğim, öyle mi? Bu bebeği doğuracağım."

Doktor Witherspoon gülüyor.

Nasıl da neşe verici bir ses bu!

"Evet, Kate. Bana kalırsa bu bebeği kaybetmeyeceksin. Doğumun Ekim'in yirmisinde görünüyor. Hayırlı olsun."

Elimle ağzımı örtüyorum ve gözlerimden yaşlar iniyor. Yüzüme o kadar büyük bir gülümseme yayıldı ki yine yanaklarım acıyor. Ben de anneme sarılıyorum. "Anne..."

Annem gülüyor. "Biliyorum, tatlım. Senin için çok mutluyum. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Başından beri her şey böyle olmalıydı işte. Korku olmadan. Şüpheler olmadan. Yalnızca sevinç. Coşku...

Bu hayatımın en güzel anı.

~ ~ ~

Kıyafetlerimi, kocasını aldatırken iş üstünde yakalanmış bir kadından daha hızlı giyerek, bekleme odasına dalıyorum. Delores ile Billy bana şaşkınlıkla bakıyorlar.

"Hâlâ hamileyim! Düşük yapmıyorum!"

İkisi aynı anda ayağa fırlıyor.

"Yok artık!"

"Doktor Götkafalı'nın bir boktan anlamadığını biliyordum zaten!"

Gülücükler saçarak bana sarılıyorlar. "Ee, o zaman kararını verdin? Bebek seninle kalacak?" diye soruyor en iyi arkadaşım.

Şimdiden nasıl büyüyeceğini hayal ederek ellerimi karnıma yaslıyorum. "On sekiz yaşına girip üniversiteye gidene kadar. Gerçi o zaman bile onu evde tutup, okula oradan gelip gitmeye zorlayabilirim."

Bana meşhur Delores Warren onay mührünü bağışlarcasına başını sallıyor.

Billy önümde diz çöküyor. "Selam, ufaklık. Ben Billy Dayı." Sonra endişeyle bana bakıyor. "Billy Dayı olabilirim, öyle değil mi? Billy Dayı olmama izin vermek zorundasın. Başka tek şansım Delores. Onun da nasıl bir hilkat garibesi doğuracağını kim bilir?"

Delores onun kafasına bir tane indiriyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet. Tabii ki Billy Dayı olabilirsin."

"Güzel." Dikkatini tekrar karnıma veriyor. "Selam, evlat. Hiç merak etme. Sana bilmen gereken her şeyi ben öğreteceğim. Hadi, söyle bakalım: E-lektro-gi-tar."

Delores başını iki yana sallıyor. "Seni anlayamaz ki, Şerefsiz. Mercimek tanesi kadar bir şey."

"Dün akşamın ardından, muhtemelen sarhoş bir mercimek tanesi. Ama olsun, değil mi? Dayanıklılığını artırır, erkek adam olur"

Delores sırıtıyor. "Peki ya kız olursa?"

Billy omuz silkiyor. "Bazı erkekler de erkek fatmalardan hoşlanıyor işte, ne yapalım?"

Onların atışmasından uzaklaşarak koridorda ilerleyip Doktor Witherspoon'un yanına gidiyorum. Sesim keyifsiz çıkıyor. Suçlu bir tınısı var. "Affedersiniz? Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim... ama ... dün akşam... çok üzgündüm. Ben de... alkol aldım ve ot içtim." Sesimi alçaltıyorum. "Bir de marijuana. Hem de *çok*."

Gözümün önünden akşam haberlerinden oluşan bir seçki gelip geçiyor.

Fetüs Alkol Sendromu.

Vaktinden Çok Önce Doğum.

Düşük Kiloyla Doğan Bebekler.

Beni temin etmek istercesine, elini omzuma koyuyor. "Hamile olduğunu öğrenmeden önce oldukça... sağlıksız davranışlarda bulunan ilk kadın sen değilsin, Kate. Rahimdeki bebekler, sandığından daha dayanıklıdır. Anlık

olarak alkol ve uyuşturucuya maruz kaldıklarında, bunun üstesinden gelme yetileri vardır. Şu andan itibaren bu maddelerden uzak durduğun sürece, kalıcı bir etkisi olmayacaktır."

Onu yere devirircesine kollarımı boynuna sarıyorum. "Teşekkürler! Teşekkürler, Doktor Noel Baba! Bu aldığım en güzel Noel hediyesi!"

Bir solukta Delores'le Billy'nin yanına koşuyorum. "Sorun yok dedi!" Üçümüz, parkta oynayan çocuklar gibi daire olmuş bir halde yerimizde zıplıyoruz.

Her şey neredeyse mükemmel. *Neredeyse.* Çünkü eksik bir şey var. Biri. Dünyada, şu an benim kadar mutlu olması gereken diğer kişi. O da burada olmalıydı. Beni kollarına almalı, etrafında döndürmeli ve kendimden geçene kadar beni öpmeliydi.

Sonra bana "Herhalde bebek iyi olacak," demeliydi zira onun süper spermlerini yok etmenin imkânı yoktu.

Görebiliyorsunuz, değil mi?

Ama o, burada değil. İşin gerçeği bu. Size bunun canını yakmadığını, onu hiç özlemediğimi, artık hiç umurumda olmadığını söylemek isterdim. Ama bu, koca bir yalandan ibaret olurdu. Drew'u seviyorum. Onu sevmediğimi hayal edemiyorum bile. Ve her şeyden çok, bu anı onunla paylaşmak istiyorum.

Ama hayatta her istediğimiz olmuyor maalesef. Bazen de elimizdekiler için minnettar olmayı bilmeliyiz. Ben de öyleyim. Minnettarım, yani. Mutluyum. Çünkü

bu bebeği doğuracak ve ona bakacağım. Ve bunu yalnız başıma yapmak zorunda kalmayacağım. Annem, George, Delores ve Billy bana her konuda yardım edecek. Çocuğum, on bebeğe bile yetip artacak kadar sevgi görecek.

Daha kırk sekiz saat önce, neler yapabileceğimin, damarlarımda kan yerine çelik dolaştığının farkında değildim. Şimdi ise, biliyorum. Sanırım bu hikâyeden çıkarılacak ders de bu. Kendinizi toplayabileceğinizi bilmeniz için, önce düşmeniz, avuçlarınızı ve dizlerinizi yaralamanız gerekiyor.

O yüzden, beni merak etmeyin. Her şey yolunda gidecek. Nihayetinde, hiçbir sıkıntım olmayacak.

Bizim hiçbir sıkıntımız olmayacak.

~ ~ ~

Arabayı lokantanın arkasındaki park alanına çekiyoruz ve annem arka kapıya doğru koşturuyor. George'u dümene oturttuğu için onun tek başına gemiyi batırmadığından emin olmak istiyor.

Delores, ben ve Billy daha yavaş yürüyoruz. Delores bana, "Ee, plan nedir?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyor ve gökyüzüne bakıyorum. Yepyeni bir gün doğuyor, tertemiz bir sayfa açılıyor. Taptaze bir başlangıç. Çok klişe, biliyorum.

Ama yine de öyle doğru ki...

"Buralarda birkaç gün daha takılacağım. Biraz... kendime geleyim. Sonra New York'a döneceğim. Oturup

Drew'la uzun uzun konuşacağım. Söylemem gereken şeyler var, istese de istemese de beni dinleyecek."

Delores omzumu sıvazlıyor. "Aferin sana. O piçin ağzına sıç."

Sırıtıyorum. Billy bize kapıyı açıyor, ama Dee Dee'nin peşinden içeri girmiyorum. "Gelmiyor musun, Katie?" diye soruyor Billy.

Parmağımla omzumun üzerinden arkamı gösteriyorum. "Ben şöyle bir dolaşacağım. Kafamı toplayacağım."

Billy başıyla onaylıyor. "Tabii. Keyfine bak. Döndüğünde, biz burada olacağız."

Kapı arkalarından kapanıyor

Ve arabama ilerliyorum.

~ ~ ~

İşte böyle. Hepiniz olanlara şahitsiniz. Bu benim hikâyem. Epey saçma, değil mi?

Küçükken babam beni bu parka getirirdi. Yeni yapılmış olmasına karşın, o zamanlar bile çok kalabalık olmazdı. Neden park yapmak için burayı seçmişler, bilmiyorum. Çocuk parkı yapmak için alışılmadık bir yer. Yakın çevrede ne ev var, ne apartman. Parkı ana yoldan görmek de mümkün değil. Ücra bir yerde çünkü.

Geçen zaman içerisinde, salıncaklar ve kaydırak iyice zarar görmüş. Paslanmış, renkleri solmuş. Eski canlı ve parlak hallerinden eser yok. Yine de... burası hâlâ güzel

sayılır. Endüstriyel modern sanat açısından bakarsak tabii. Tenha bir yer. Huzurlu.

Ve bunun mümkün olduğunca tadını çıkarmak istiyorum. Çünkü bundan sonra ne olacak, beni neler bekliyor, diye düşünmek, itiraf etmek gerekirse çok korkutucu. Sanki... yeni bir eve taşınmak gibi. Heyecan verici, ama aynı zamanda da sinir bozucu. Çünkü en yakın benzin istasyonunu veya o şehrin itfaiyesinin numarasını bilmemek can sıkıcı bir şey. Öğrenmeniz gereken çok şey var, demek bu.

Bir yerde, bebeklerin rahmin dışında olup bitenleri duyabildiğini okumuştum. Doğduklarında, annelerinin sesini tanıyor oluyorlarmış. Bu fikir hoşuma gidiyor ve başımı eğip karnıma bakıyorum.

"Hey, mercimek tanesi. Son zamanlarda olup biten her şey için üzgünüm. Hayatım genellikle bu denli dramatik değildir. Gerçi Drew'a sorsan, muhtemelen bana hak vermez. Genellikle benim tam bir drama kraliçesi olduğumu düşünüyor."

Drew. İşte bu zor olacak. Gerçi hemen şimdi başlayabilirim. Ne kadar pratik yaparsam, o kadar iyi olur. Ellerimi karnıma yaslayarak hafifçe okşuyorum. "Evet... o senin baban. Baban tam bir... kayan yıldız. Eğer o varsa, gökteki diğer tüm ışıklar bir anda... sönüp gider. O kadar dikkat çekicidir ki gözlerini ondan alamazsın. En azından ben bunu hiç başaramadım."

Dudağımı ısırıyorum ve gözlerim, başımın üzerinden uçan şahine takılıyor.

Sözlerimi sürdürüyorum. "Birbirimizi çok seviyorduk. Geçmişte her ne olmuşsa, bundan sonra her ne olacaksa olsun, birbirimize âşık olduğumuzu bilmen benim için çok önemli. Baban, bana her şeyi olduğumu hissettirirdi. Onun için önemli olan tek şey. Ve bunun için ona her zaman minnettar kalacağım. Umarım sen de bir gün onu tanırsın. Çünkü aslında çok... harika biridir." Usulca gülüyorum. "Şerefsizlik etmekle meşgul olmadığı zamanlar tabii."

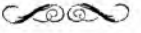
Susuyorum ve birkaç dakika etraf sessizliğe gömülüyor. Şehirdeki parklarda genelde etraftan geçen arabaların gürültüsü, çocukların çığlıkları ve koşu yapanların ayak sesleri hüküm sürer ama burası öyle farklı ki. Çok dingin.

O yüzden az ileride bir araba kapısının çarparak kapandığını duyduğumda, yerimden sıçrıyorum. Başım, sesin geldiği yöne dönüyor.

Ve orada, şu an Greenville'de, bu parkta görmeyi bekleyeceğim son kişi duruyor.

Drew.

On Beşinci Bölüm

Berbat görünüyor. Berbat, ama hâlâ nefes kesici ve baş döndürücü.

Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü bembeyaz, birkaç günlük sakalı uzamış. Bütün bunlara rağmen, ömrümde gördüğüm en yakışıklı adam. Başımı çevirip başka bir yere bakmam imkânsız.

Drew'un gözleri de benim üzerimde. Bakışlarını bir an bile kaçırmıyor. Âdeta beni içine çekiyor ve alevlerle sarıp sarmalıyor.

Bir dakika kadar olduğumuz yerde kalıyoruz. Sonra bana doğru ilerliyor. Adımları kararlı ve kesin, bütün kariyerini ortaya koyduğu bir iş toplantısına gider gibi.

Birkaç metre ötemde duruyor.

Ama ben, aramızda çok daha büyük mesafeler hissediyorum.

New York'ta ona söylemeyi planladığım her şey, bir anda kafamdan uçup gidiyor. O yüzden, basit bir soruyla söze giriyorum. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Önce lokantaya gittim, mutfakta anneni gördüm. Nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Üstelik bana aletimi kesip günün spesiyali olarak servis etmek istiyormuş gibi bakıyordu. O yüzden ön kapıdan çıktım ve Warren'la karşılaştım. Bana büyük olasılıkla burada olacağını söyledi."

Tabii ki Billy, nerede olduğumu bilecekti. Tıpkı, Drew'u yanıma göndermesini isteyeceğimi bildiği gibi.

"Yüzünü o mu bu hale getirdi?"

Sol yanağındaki, yumruk büyüklüğündeki izden bahsediyorum. Yeni olmuş gibi görünüyor, yeni morarmaya başlamış.

Drew dikkatli bir şekilde ize dokunuyor. "Hayır, Delores de yanındaydı."

İşte buna hiç şaşırmadım. Gerçi bunu çok içinden gelerek yaptığını zannetmiyorum. Dee Dee, ona gerçekten zarar vermek isteseydi, yüzüyle uğraşarak vakit kaybetmezdi. Direkt kasıklarına dalardı.

"Ne istiyorsun, Drew?"

Kesik bir kahkaha atıyor, ama neşeli bir gülüş değil bu. "Zor bir soru." Sonra gözlerini ufuk çizgisine dikiyor. "New York'tan ayrılacağını düşünmemiştim."

Gözlerimde sorgulayan bir ifadeyle, bir kaşını kaldırıyorum. "Yaptığın küçük gösteriden sonra mı? Ya ne yapacağımı düşünmüştün?"

"Bana küfürler yağdıracağını, belki üzerime saldıracağını düşünmüştüm. Beni seçersin sanmıştım... bir başkasının bana sahip olmasını engellemek için olsa bile."

Kıskançlık. Drew'un ilk tercihi olan silah. Billy'yi geri kazanmak istediğimi zannettiğinde de bunu kullanmıştı, hatırlıyor musunuz? "Anlaşılan yanılmışsın."

Kasvetli bir tavırla başını sallıyor. "Öyle görünüyor." Gözleri benimkileri buluyor ve bir süre bakışlarını benden ayırmıyor. Alnının kırıştığını görüyorum. "Benimle... yani... mutlu muydun, Kate? Çünkü ben gerçekten mutluydum. Senin de öyle olduğunu sanmıştım."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirmesine engel olamıyorum. Çünkü o günler aklımda. "Evet, mutluydum."

"O zaman, nedenini söyler misin? Hiç değilse bu kadarını borçlusun bana."

İçimde bastırdığım hüznün ağırlığı her heceye ayrı ayrı çöküyor gibi yavaş yavaş konuşuyorum. "Bunu ben planlamadım, Drew. Böyle olmasını istemediğimi bilmen gerek. Ama oldu işte. İnsanlar değişir. İstediklerimiz... de öyle. Ve şu an, sen ve ben, iki farklı şey istiyoruz."

Bana doğru bir adım atıyor. "Belki de öyle değildir."

Onun burada olmasından bir anlam çıkarmamak için kendimi zorluyorum. Umutlara kapılmak istemiyorum. Çünkü umut, dalgalara kapılmış bir odun parçası gibi sürüklenir gider.

Ve çürük çıkarsa, kayalara çarpıp binlerce parçaya ayrılır.

"Bu da ne demek oluyor?"

Sözcükleri dikkatle seçiyor. Planlanmış bir konuşma bu. "Buraya, ilişkimizin koşullarını yeniden tartışmak için geldim."

"Yeniden tartışmak, derken?"

"Uzun uzun düşündüm. Warren'dan doğruca bana geldin. Hiç... birileriyle takılma şansın olmadı. Gönül eğlendiremedin. O yüzden... başkalarıyla oynaşmak istiyorsan..." Sanki kelimeler ağzından çıkmak istemiyormuş da onları zorluyormuş gibi çenesi kasılıyor. "...Benim için sorun yok."

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum. "Onca yolu, buraya bana... başkalarıyla görüşmemi istediğini söylemek için mi geldin?"

Yüksek sesle yutkunuyor. "Evet. Nasıl desem... Ben de hâlâ seçeneklerin arasında olduğum sürece."

Seks, her daim Drew'un en öncelikli tercihi olmuştur. Mesele bu, öyle değil mi? Bebeği istemiyor ama benimle yatmaktan vazgeçmeye de niyeti yok. Ne yardan, ne serden geçiyor. Maksat, kafası rahat olsun.

Sanki *Jerry Springer*'[24]ın bir bölümünü izliyorum.

"İşler nasıl yürüyecek böyle peki, Drew? Öğlen yemeği arasında şipşak seks mi yapacağız? Gece yarısı arayıp işi pişirmek için birbirimizi mi çağıracağız? Konuşmak yasak, soru sormak yok mu demek istiyorsun?"

Perişan görünüyor. "Eğer istediğin buysa."

Öyle... hayal kırıklığına uğradım ki. Âdeta tiksindim. Ondan.

"Evine dön, Drew. Vaktini boşa harcıyorsun. Hayatımın özellikle bu döneminde, gönül eğlendirmeye niyetim yok."

Bu sözlerim, onu şaşırtıyor. "Ama... neden? Ben sanmıştım ki..." Sesi azalarak yok oluyor. Sonra gözlerindeki bakışın sertleştiğini görüyorum. "Mesele *o* mu? Cidden senin için bu kadar kıymetli olduğunu mu söylüyorsun?"

Ses tonundan hiç hoşlanmıyorum. Aşağılayıcı, alaycı konuşuyor. Önceden bir kelebektim ama o günler geçti. Artık tam bir dişi aslanım.

"O benim *her şeyim*." Ona parmağımı uzatıyorum. "Ve sen bana kendimi kötü hissettiremeyeceksin."

Göğsünün ortasına beş bin voltluk elektrik vermişim gibi irkiliyor. Ama bir anda kendisine geliyor ve inatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturuyor. Anlaşılan, özür dilemek gibi bir niyeti yok. "Umurumda değil. Ne yapayım yani?"

24 ABD'de yayımlanan bir TV programı. Genellikle trajik hayat hikâyelerinin konu edildiği bir formata sahiptir.

Bir lastiğe çok fazla hava basarsanız, haddinden fazla şişirirseniz, ne olur biliyor musunuz?

Tabii ki patlar.

"Bunu nasıl *söylersin*? Senin derdin ne yahu?"

Anında saldırıma karşılık veriyor. "Sen ciddi misin? Asıl *senin* derdin ne? Uyuşturucu falan mı kullanıyorsun? Bölünmüş kişilik sorunun var da, ben mi fark edemedim? İki yıl, Kate! Kahrolası iki yıl boyunca, sana her şeyimi verdin... sen ise... hepsini fırlatıp atmaya can atıyorsun!"

"Sakın böyle konuşmaya kalkma! Son iki yıl, benim için çok değerliydi!"

"O zaman ona göre davran! Yüce İsa aşkına!"

"Nasıl davranmamı bekliyorsun ki, Drew? Benden ne istiyorsun?"

"Bana hayatında ne kadar yer açmaya razıysan, o kadarını istiyorum!" diye bağırıyor.

İkimiz de sessizleşiyoruz.

Kesik kesik nefes alışımız duyuluyor.

Gözlerimiz birbirimizin üzerinde.

Drew ağzını açtığında, sesi alçalıyor. Yenik düşmüş bir hali var. "Her şey kabulüm, Kate. Sadece... bana bittiğini söyleme, yeter. Bunu kabul edemem."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sesim alaycı çıkıyor. "Dilini o striptizcinin boğazına sokarken bunu kabul etme konusunda bir sıkıntın yoktu ama."

"İki yüzlülük sana yakışmıyor, Kate. Beni mahvettin. Seni kendi silahınla vurmak istedim."

Böyle şeyleri hep görürsünüz. Magazin dergilerinde, televizyon kanallarında. Başta çiftler birbirlerinin ruh eşi gibidir, daha önce hiç böyle hisler yaşamamışlardır, Oprah'ın[25] kanepesinde duydukları aşktan ötürü heyecan içindedirler. Sonra bir bakarsınız, birbirlerinin boğazına yapışırlar. Para, ev... ya da çocuklar için açtıkları savaşta, avukatları birbirlerinin üzerine salarlar. İşlerin nasıl o raddeye geldiğini hep merak etmişimdir.

İşte, bize bakın. Aynen böyle oluyormuş.

"Eh, kendini tebrik edebilirsin, Drew. Canımı mı yakmak istedin? Evet, başardın. Şimdi mutlu musun?"

"Evet, havalara uçuyorum. Nasıl mutluyum, anlatamam. Belli olmuyor mu?"

"Beş dakikalığına çocukluk etmeyi kesemez misin?"

"Duruma bağlı. Sen kalpsiz bir sürtük gibi davranmayı kesemez misin?"

Yeterince yakınımda olsaydı, ona bir tane patlatırdım. "Senden nefret ediyorum!"

Yüzünde soğuk bir gülümseme beliriyor. "Kendini şanslı say. Keşke ben de senden nefret edebilseydim. Ne

25 Oprah Winfrey: ABD'li ünlü bir program yapımcısı.

dualar ettim, bir bilsen. Seni aklımdan çıkarmak için. Ama gitmiyorsun işte. Ölümcül bir hastalık gibi içimdesin."

Hiç gazetelerdeki şu çengel bulmacaları çözdünüz mü? Bitirmeye kararlısınızdır, başlarken sonunu getirebileceğinize eminsinizdir. Ama sonra bulmaca çok zorlaşır. Çok yorucu olur. Siz de pes edersiniz. Artık... canınıza tak eder.

Bir elimi alnıma dayıyorum. Güçlü durmaya çalışmama karşın, sesim zayıf çıkıyor. "Artık bunu yapamayacağım, Drew. Kavga etmek istemiyorum. Bütün gün böyle atışabiliriz, ama hiçbir şey değişmeyecek. Seninle idareten bir ilişki yaşamayacağım. Pazarlığa açık bir konu değil bu."

"Saçmalık! Her şeyin pazarlığı yapılabilir. Tarafların ne kadar ödün vermeye razı olduğuna bakar." Sonra, âdeta yalvarıyor. "Ben de öyle yapacağım, Kate. Ödün vereceğim. Benden istediğin kadar nefret et, ama... beni terk etme."

Sesi ümitsiz çıkıyor. Çaresiz. Kendimi, onu rahatlatmaktan alıkoymalıyım. Pes etmemeli, evet dememeliyim. Daha birkaç gün önce olsa, derdim. Tekrar onunla olma şansının üzerine atlardım. Onu bir şekilde hayatımda tutmak için her şeyi yapardım.

Ama artık, olmaz.

Çünkü artık konu sadece ben değilim. "Şu anki durum, bir paket teklif. İkimizi birden istemek zorundasın."

Vuracak bir şey aranırcasına, yumruklarını sıkıyor. "Ne diyorsun sen ya?" diye gürlüyor. "Sanki her şeyin mantık dışı olduğu boktan bir Tim Burton filminin içinde kalmış gibiyim! *Hiçbir şey* anlamıyorum!"

"Bebekten bahsediyorum! Bir bebeği istenmediği bir ilişkinin içine sürükleyecek halim yok! Bu adil değil. Doğru olmaz."

Drew buraya ilk geldiğinde, ilk kez birini bu kadar solgun gördüğümü düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Çünkü yüzü bir anda bembeyaz kesiliyor. İki ton kadar daha beyaz.

"Ne bebeği? Sen ne..." Daha soruyu sormadan önce cevabı anlamak istercesine, beni inceliyor. "Sen... *hamile misin?*"

İnsan bir an Delores'in ona ne kadar sert vurduğunu merak ediyor, öyle değil mi?

"Herhalde hamileyim!"

Bana yaklaşıyor. Yüzü, yan yana korku ve umudu resmeden şu tiyatro maskeleri gibi. "Benden mi peki?"

Bu soruya hemen cevap veremiyorum çünkü şok olmuş durumdayım. "Kim... başka kimden olacak ki?"

"Bob'un," diyor, bunu bilmememe şaşırmış gibi. Sanki cidden neden bahsettiğini anlamamı bekliyormuş gibi bir hali var.

"Bob mu?"

"Evet, Kate. Bob. Senin her şeyin olan adam. Anlaşılan onunla yatıyordun, o yüzden bebeğin onun olmadığını nasıl bilebilirsin ki?"

Zihnimdeki rehberi karıştırarak, tanıdığım ve Drew'un kendisiyle seviştiğimi düşündüğü bir Bob arıyorum. "Tanıdığım bir tane Bob var... o da Roberta."

Bir anda yelkenleri suya indiriyor. "Kim?"

"Roberta Chang. Bobbie – Bob yani. Aynı okula gitmiştik. Kendisi kadın doğum uzmanı. Beni takip ettiğin akşam, beni onun muayenehanesine girerken gördün. Zaten öyle öğrenmedin mi?"

Düşünürken, gözleri büyüyor. Sonra inanamayarak başını iki yana sallıyor. Her şeyi yadsımak ister gibi. "Hayır. Hayır. Seni bir adamla gördüm. Onunla buluşmuştun. Seni kucağına alıp sarıldı. Seni öptü. Yemek getirmişti."

Sözlerini algılamam bir süre alıyor, ama sonra hatırlıyorum. "Ah – Daniel'ı diyorsun. Roberta'nın kocası. Üniversitede o da bizimleydi. Daha birkaç ay önce şehre taşındılar. Sana onlardan bahsetmiştim."

Drew'un yüzünde anlaşılmaz bir ifade var. Sonra bir elini yüzüne götürüyor ve derisini yüzmek istercesine sertçe yanağını ovuşturuyor. "Tamam, bir saniye beni dinle ve onayla. Ajandana yazdığın Bob, Roberta'ydı yani? Bir kadın olan, bir kadın doktoru olan ve Philedelphia'da beraber okuduğun Roberta?"

"Evet."

"Ve park alanında seni beraber gördüğüm adam da onun kocası ve senin eski bir arkadaşın?"

Evet.

Sesi gergin. Huzursuz. "Ve sence bunca zamandır kavga etmemizin sebebi...?"

"Bu bebeği doğurmamı istememen."

Daha önce hiç, bir gökdelenin yıkılmasını seyrettiniz mi? Ben seyrettim. İçeri doğru çöker. En tepeden aşağıya doğru, çevresindeki binalara zarar vermemek için.

Drew'un şu anki hali de aynen öyle. Gözlerimin önünde un ufak oluyor. Bacakları onu taşımayı reddediyor ve dizlerinin üzerine düşüyor. "Ah, Tanrım... Yüce İsa... inanamıyorum... kahretsin... geri zekâlının tekiyim ben... ne kadar da aptalım..."

Onun yanına eğiliyorum. "Drew? İyi misin?"

"Hayır... hayır, Kate... Nasıl iyi olayım?"

Onun ellerini avuçlarıma alıyorum ve gözleri benimkileri buluyor. Ve bir anda her şey yerli yerine oturuyor. Nihayet.

Yaptıkları...

Söyledikleri...

Yapbozun kalan son parçası gibi yerine yerleşiyor.

"Gizli bir ilişki yaşadığımı mı sanıyordun?"

Başıyla onaylıyor. "Evet."

Dünyanın döndüğünü hissediyorum ve nefes almakta güçlük çekiyorum. "Bunu nasıl düşünürsün? Seni aldatacağıma nasıl inanırsın?"

"Ajandanda bir erkek ismi vardı... ve yalan söylemiştin... sonra seni o adama sarılırken gördüm. Asıl sen, bebeği istemeyeceğimi nasıl düşünürsün? *Bizim* bebeğimizi?"

"Bana kürtaj yaptırmamı söyledin."

Ellerimi avuçlarında sıkıyor. "*Asla* öyle bir şey demedim."

"Dedin. Bana sona erdirmemi söyledin."

Başını iki yana sallarken inildiyor. "*İlişkini* sona erdir, dedim, Kate. Hamileliğini değil."

Kendimi savunurcasına çenemi kaldırıyorum. "Ama bir ilişkim yoktu ki."

"İyi de, ben bunu nereden bilecektim?"

"Bilmen *gerekirdi*!!"

Ellerimi Drew'un ellerinden kurtararak onu omuzlarından itiyorum. "Tanrı aşkına, Drew!" Bütün bunlar o kadar ağır geliyor ki ondan uzaklaşma isteğiyle ayağa kalkıyorum. "İnsanlara böyle davranamazsın! Bana böyle davranamazsın!"

"Kate, ben –"

Kendi etrafımda dönerek parmağımı ona uzatıyorum. "Bana üzgün olduğunu söylemeye kalkarsan, yemin olsun ki, taşaklarını göz yuvalarına sokarım!"

Ağzını kapatıyor. *Akıllıca bir hamle.*

Yüzüme düşen saçları itiyor ve volta atmaya başlıyorum.

Şimdi kendimi daha mı iyi hissetmeliyim? Bütün bunlar bir yanlış anlamadan ibaret olduğu için?

Bir eve yıldırım düşse, sizce içinde oturanlar yıldırımın aslında o eve düşmek gibi bir niyetinin *olmadığını* düşünüp mutlu olurlar mı?

Tabii ki hayır.

Çünkü artık olan olmuştur.

"Her şeyi mahvettin, Drew. Sana söylemek için o kadar heyecanlıydım ki... Şimdi ise ne zaman o gün aklıma gelse, düşünebildiğim tek şey ne kadar korkunç olduğu!" Volta atmayı kesiyorum, sesim titriyor. "Sana *ihtiyacım* vardı. Kanadığımı görünce... bebeği kaybettiğimi söylediklerinde..."

Drew hâlâ dizlerinin üzerinde, bana uzanıyor. "Bebeğim, neden bahsettiğini bilmiyorum..."

"Çünkü burada değildin! Eğer olsaydın, o zaman bilirdin ama değildin işte! Hem..." Sesim çatlıyor ve gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor. "Hem bana söz vermiştin. Bunu yapmayacağına söz vermiştin..." Yüzümü ellerime gömerek ağlamaya başlıyorum.

Bu anlamsız acıyla geçen her an için ağlıyorum. Hâlâ aramızda duran bu uçurum ve onu yaratan aptalca seçimler yüzünden. Sadece *onun* seçimlerinden bahsetmiyorum. Artık çocuk değilim ya, payıma düşeni üstlenebilirim.

Tetiği çeken Drew olabilir, ama silahı dolduran benim.

"Kate... Kate, lütfen..." Ellerini bana uzatıyor. "Lütfen, Kate."

Dağılmış görünüyor. Orada, o an, acı içinde olan tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum. Yine de, başımı iki yana sallıyorum. Çünkü bir tek çocuk oyunları tekrar tekrar oynanır. Gerçek hayatta, böyle bir şansınız yoktur.

"Olmaz, Drew."

Ona sırtımı dönerek arabaya doğru ilerliyorum. Ama birkaç adım kala, dönüp ona bakıyorum.

Onu görüyor musunuz?

Dizlerinin üzerine çökmüş, başını ellerinin arasına almış. Celladını bekleyen bir adam gibi.

Drew'u düşündüğümde, zihnimde ön plana çıkan iki kelime var: Tutku ve gurur. Bu iki özellik, onun içine işlemiş. Onun ta kendisi. Tartışmalar, iş, aşk... onun için hiç fark etmez. Onun kitabında durmak yoktur. Tereddüt etmez, kendisini geri çekmez. Kendi değerinin farkındadır. Hiçbir şeye razı olmaz, hiçbir şeyden ödün vermez. Öyle bir zorunluluğu yoktur.

"Neden buradasın peki?" diye fısıldıyorum. Sesim öyle alçak çıkıyor ki beni duyup duymayacağından bile emin değilim.

Ama anında başını kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni aldattığımı sanmışsın?"

"Evet," diye yüzünü buruşturuyor.

"Bir başkasına âşık olabileceğimi düşünmüşsün?"

Başıyla onaylıyor.

"Ama geldin işte... benim yanıma. Neden?"

Gözleri yüzümde geziniyor. Sabahları benden önce uyandığında da bana bakardı. Onu görmediğimi sandığı zamanlarda, beni böyle seyrederdi.

"Çünkü sensiz yaşayamam, Kate. Bunu nasıl denerim, onu bile bilmiyorum."

Lisede ileri İngilizce sınıfındaydım. Haftalar boyunca, Emily Bronte'nin'nin *Uğultulu Tepeler* adlı kitabını analiz etmiştik. Çoğu bölümde Heathcliff kitabın kötü karakteri. Acımasız bir adam. Ve okur olarak, ondan nefret etmeniz gerekiyor.

Ama ben asla ondan nefret edememiştim. Çünkü tüm o aşağılık hareketlerine karşın, Cathy'yi çok seviyordu.

'Her an yanımda ol, nasıl olursa olsun - beni benden al! Yeter ki, beni bu uçurumda bırakma, sensizliğe sürükleme... Hayatım olmadan yaşayamam ki! Ruhum olmadan yaşayamam!'

Belki içinizden bazıları, Drew'u daha fazla cezalandırmam gerektiğini düşünecek. Ama o kendisine benim düşünebileceğimden çok daha ağır cezalar biçecektir zaten. Belki başkaları da, daha fazla uğraştırmam gerektiğini söyleyebilir. Ama hepimiz, elinden geleni ardına koymayacağını biliyoruz.

Ve bazen, affetmek bencilliktir. Karşımızdaki hak ettiği için değil, buna ihtiyacımız olduğu için affederiz. Huzura kavuşmak için. Kendimizi toparlamak için...

Drew Evans olmadan yaşayabilirim. Bunu artık biliyorum. Ama böyle bir seçeneğim olsa?

Asla onsuz yaşamak istemem.

Aramızda yalnızca birkaç adımlık mesafe var. Ona doğru koşuyor ve kendimi kollarına atıyorum. Beni yakalıyor ve kollarını boynuma sararak beni öyle sıkıca kucaklıyor ki bir an nefes alamıyorum.

Ama umurumda değil. Çünkü Drew'un kollarındayım. Nefes almak kimin umurunda ki?

"Üzgünüm, Kate... Tanrım, gerçekten *çok* üzgünüm." Sesi perişan geliyor.

Gözlerime yaşların doluştuğunu hissediyorum. "Hiç sanmıyordum, bir daha... şey demiştin ya..."

"Şşşt... Öyle demek istemedim. Sözlerimin hiçbirinde ciddi değildim, Mackenzie'nin üzerine yemin ederim. Hiç öyle bir..." Yüzünü boynuma dayıyor ve pişmanlığı, gözlerinden yaşlar halinde inerek bluzuma bulaşıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Biliyorum, Drew. Ciddi olmadığını biliyorum."

Ellerini saçlarımda gezdiriyor; yüzümü, kollarımı, sırtımı okşuyor. "Seni seviyorum, Kate. Seni çok seviyorum."

Geçen sene, Drew ile ikimiz, Japonya'ya gitmiştik. Bir gün, bonzai ağaçlarının bulunduğu bir dükkâna uğramıştık. Bodur gövdeleri ve kıvrımlı dallarıyla garip bir şekilleri var, sizce de öyle değil mi? Dükkân sahibi, bize onu güçlü kılan, en sert fırtınada bile yıkılmasına engel olan şeyin, bu düğümler ve kıvrımlar olduğunu söylemişti.

Drew ile ben de öyleyiz.

Dudakları alnımda ve yanaklarımda geziniyor. Yüzümü avuçlarına alıyor ve ben de ellerimi onun yüzüne yaslıyorum. Ve öpüşüyoruz. Dudaklarımız beraber hareket ediyor. Sert ve hırçın, yumuşak ve yavaş... Ve geri kalan her şey, tüm yaralar, tüm acı sözler, güneş ışığında kalmış kar yığınları gibi eriyip gidiyor.

Drew alnını alnıma yaslayarak ellerini karnıma götürüyor. Dokunuşu temkinli ve sesi huşu içerisinde. "Gerçekten bebeğimiz mi olacak?"

Gözlerimden yaşlar inmeye devam ederken, gülmeye başlıyorum. "Evet. Bebeğimiz olacak. Gerçekten bunu istiyor musun?"

Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı siliyor. "Seninle bir bebeğimiz olmasını mı? Sen kafayı mı yedin? Kalan birkaç

fantezimden biri de buydu. Senden yirmi tane çocuğum olsun isterim. Şu Duggar ailesine [26] kök söktürürüz."

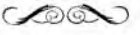
Tekrar gülüyorum. Harika bir his bu. Her şey yerine oturmuş gibi.

Başımı Drew'un omzuna yaslıyorum. O da yüzünü saçlarıma gömerek içini çekiyor. Sonra, "Her şey yolunda, Kate. Her şey yolunda gidecek," diye yemin ediyor.

Ve ona inanıyorum.

26 Duggar Ailesi ABD'de bir şov programıdır ve 19 çocuklu Duggar ailesini konu alır.

On Altıncı Bölüm

Ne kadar süre yerde birbirimize sessizce sarılarak öylece kaldık bilmiyorum. Ama ayağa kalktığımızda, güneş batmaya ve hava kararmaya başlıyor. Drew beni arabamı burada bırakmaya ikna ediyor. Daha sonra gelip alırız diyor. Araba kullanamayacak kadar yorgun ve duygusal bir halde olduğumdan endişeli. Bu seferlik ona karşı çıkmıyorum.

Lokantaya dönerken, bir eli direksiyonda, bir eli ise benim üzerimde, bacağımda, omzumda geziniyor ya da parmaklarını parmaklarıma kenetliyor. Çok güven verici bir his bu. Harika. Bu anı yaşayacağımı umut etmiş, bunu her şeyden daha çok istemiştim.

Bir daha asla beraber olamayacağımızı düşünürken, onun burada, yanımda olması, beni sevmesi...

Tıpkı bir film gibi. Bir araya gelme. Barışma. Mutlu son...

Tek sorun şu ki gerçek hayatta arka fonda çalan bir film müziği yok. Yapımda emeği geçenlerin adları yazmıyor. Gerçek hayatta, bir araya geldikten sonra olup biteceklerle yüzleşmek zorundasınız. Söylediklerinizin yansımalarıyla, yaptıklarınızın neticeleriyle. Her şeyi neredeyse mahveden olan şeylerle.

Hatta, hâlâ mahvedebilecek olan şeylerle.

Bu yüzden kendimizi filmlere böyle kaptırıyoruz ya. Gerçek hayat asla o kadar kolay değildir zira. Aslında öyle mutluyum ki kelimelere dökmem mümkün değil. Önceden söylediklerime rağmen, Drew'un sözlerinin, o striptizcinin, tamamen bir yanlış anlaşılmadan kaynaklandığını bilmek, sıcacık bir teselli veriyor.

Acı verici haberler alan herkesin duasıdır bu. Oğlunuz araba kazasında öldü, kanseriniz dördüncü aşamada. Daima, yanlış haberler almış olmayı umut edersiniz. Yanlış kimlik. Yanlış teşhis.

Bir hata.

Ama "yanlış"tan sonra ne olur? Trajediyi gerçek olarak belledikten veya yalnızca birkaç haftanızın kaldığını sandığınız için bütün birikimlerinizi harcadıktan sonra? O zaman ne yaparsınız?

Bir adım atar, her şeyi baştan inşa edersiniz. Yalnızca hayatınızı normale döndürmeye değil, onu daha güzel, daha tatlı hale getirmeye kararlı bir şekilde çalışır, en dipten yukarı tırmanırsınız.

Çünkü bir musibet, bin nasihatten iyidir. Perspektifiniz, yalnızca olaylara bakış şeklinizi değil, hissettiklerinizi de değiştirir. Her şeyi kaybettiğinizi düşündüğünüz an, her saniyeye daha sonsuz bir bağlılıkla sarılırsınız.

Arabayı lokantanın park alanına çekiyor ve arka kapıdan el ele mutfağa giriyoruz. Yalnızca izin saatlerini aşmakla kalmamış, bütün geceyi dışarıda geçirip, kendilerine değer veren herkesin ödünü patlatmış iki ergen gibiyiz.

Annem tezgâhın başında dikilmiş, elinde parıl parıl bir bıçakla çiğ havuçları doğrarken çok öfkeli görünüyor. Havucun bambaşka bir şey olduğunu hayal ettiği apaçık. George, küçük masada Billy'nin yanında oturuyor. Dee Dee ise onun öbür yanında, telefonunu kulağına yaslamış.

Bizi gördüğünde, alçak bir sesle, "Geldiler. Seni sonra ararım," diyor ve telefonu kapatıyor.

Annem anında başını kaldırıp, bıçağı tezgâha fırlatarak bize dönüyor. Sonra bir arada duran ellerimizi inceliyor ve Drew'a ters ters bakıyor.

"Tekrar buralarda dolaştığına göre bayağı yüzsüzmüşsün."

Drew, kaderine boyun eğercesine derin bir nefes alarak karşılık vermeye çabalıyor. "Carol –"

Annem ona hiç aldırmıyor. "Duymak istemiyorum! Senin konuşmaya hakkın yok!" Parmağıyla beni gösteriyor. "Kızımın yetişkin bir kadın olduğunun farkındayım.

Ama sen bir de bana sor. O hâlâ benim bebeğim. Biricik bebeğim. Senin ona yaşattıklarının ise, mazereti yok."

Drew tekrar deniyor. "Anlıyorum –"

"Senin konuşmaya hakkın yok, dedim! Ne söylersen söyle, bu durumu düzeltemeyeceksin."

"Kate ve ben –"

"*Kapat* çeneni! Buraya geldiğinde ne halde olduğunu düşünüyorum da... Ona söylediklerinden sonra, öylece tekrar hayatına girebileceğin fikrine nereden kapıldın? O yaptıklarından sonra!"

Drew bu sefer ağzını açmıyor.

Annem ise, bağırmaya devam ediyor. "Orada öyle dikilmesene! Bana cevap ver!"

Her zaman, annemin kargaşa anında sakin kalmayı. Mantığını koruduğunu başardığını düşünmüşümdür. Şimdi o hali tamamen yok oldu gitti.

Drew ağzını açıyor, ama tek ses çıkaramıyor. Onun yerine, ne yapacağını bilemez gözlerle bana bakıyor ve ben imdadına yetişiyorum. "Anne, her şey korkunç bir hatadan ibaret. Drew'un bebekten haberi yokmuş."

"Ona bebekten bahsettim, demiştin. Onun tepkisinin de ucuz bir striptizci tutmak olduğunu söylemiştin hatta!"

Tekrar erkek arkadaşım olma unvanını kazanmış olan adam, "İnanın bana, hiç de ucuz değildi," diye belirtme ihtiyacı hissediyor.

Sesini kesmesi için, tırnaklarımı avucuna batırıyorum ve anneme dönüyorum. "Hayır, bilmiyormuş. Benim başka bir şeyden bahsettiğimi zannetmiş. Her şey bir yanlış anlamadan ibaret."

Dee Dee araya giriyor. "Bu şarkıyı daha önce de duymuştum. Artık bayatlamaya başladı."

Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi yapma bunu, Dee."

Annem kollarını göğsünde kavuşturarak ayağını yere vuruyor. "Onu, bu çatının altına kabul etmiyorum, Katherine. Burada hoş karşılanmadığını bilsin."

İşte bu yüzden, ailenize asla hayatınızdaki kişiden yakınmamalısınız. Onların, onu sizin kadar iyi tanıması mümkün değil. Sizin kadar sevmesi de, tabii ki. O yüzden onu asla sizin kadar bağışlayamazlar.

Annemin neden böyle davrandığını anlayabilmeme rağmen, şu an kendi derdim bana yetiyor. Onun da çok fazla yardımcı olduğu söylenemez.

"Eğer öyleyse, ben de burada kalmıyorum."

Annem şok olmuş gibi bana bakıyor ve kolları iki yana düşüyor.

"Hey, geri zekâlı," diyor Delores. Drew ona doğru bakıyor. "Evet, sen. Tam olarak burada, çıkıp Katie'yle annesinin arasına girmek gibi bir niyeti olmadığını söylemen gerekiyor. Gidip bir otelde kalırım falan demelisin."

Drew burun kıvırıyor. "Sanırım o kadar şövalye ruhlu değilim. Ben Kate ile kalıyorum. O nereye giderse, ben de oraya giderim."

Dee sevimsizce sırıtıyor. "Ayy, aynı Titanik'teki Jack ve Rose gibi." Sonra elini kaldırıyor. "Başka kim, bu dangalağın sonunun Jack'e benzemesini umuyor?"

Onu yok sayarak, anneme odaklanıyorum. Annem rica eder gibi konuşuyor: "Çok duygusal bir gün oldu, Katie. Düşüncelerini toparlamak için biraz kendine zaman ayırman, ondan uzak durman gerek."

Başımı iki yana sallıyorum. "Olmaz, anne. Dayanabileceğim kadar uzak kaldım zaten. Drew bu bebeği istiyor. Beni seviyor. Sorunlarımızı çözmek için konuşmamız gerekiyor." Dee Dee'ye doğru bir bakış atıyorum. "Seyirci katılımı *olmadan*." Sonra anneme dönüyorum. "Bu tamamen onun hatası değil. Ben de yanlış yaptım."

Çoğu anne gibi, benim annem de, çocuğunun eksiklerini kabullenmekte zorlanıyor. "Sana *o* mu böyle söyledi? Bunun *senin* hatan olduğunu?"

"Hayır, ben biliyorum zaten. Olup bitenlerin bir kısmı da *benim* suçum, anne." İç çekiyorum. "Belki Drew'la biz gidip bir otelde kalsak, herkes için daha iyi olacak."

Görünüşe göre inatçılığım aileden geliyor çünkü annem hiç sektirmeden, "Hayır. Otelde falan kalamazsın. Onun burada kalmasını istiyorsan, itiraz etmem. Ama bundan hoşnut olmadığımı bil," diyor. Sonra Drew'a ters

ters bakıyor. "Benim yanıma sakın yaklaşma, yoksa başına gelecek var."

Sonra sert adımlarla odadan çıkıyor.

George ayağa kalkıyor. "Gidip onunla konuşsam iyi olacak." Gitmeden önce Drew'a dönerek elini uzatıyor. "Seni gördüğüme sevindim, evlat."

Drew benim elimi bırakarak George'un elini sıkıyor ve sonra birbirlerinin sırtını sıvazlayarak kucaklaşıyorlar. "Birinin sevindiğini bilmek güzel, George."

George gülümseyerek annemin peşinden gidiyor.

O sırada Billy ayağa kalkıp, karşımıza dikiliyor.

Yakından bakarsanız, Drew'un göğsünün şiştiğini görebilirsiniz. Vahşi doğada, son muz için ölümüne kapışmaya hazır bir maymun gibi.

"Eklemek istediğin bir şey mi var, Warren?"

Billy, Drew'a bakıyor. Sonra gözlerini bana çevirerek, onu tamamen yok sayıyor.

"Ona senin parkta olacağını söyledim çünkü böyle isteyeceğini biliyordum."

Hafifçe gülümsüyorum. "Aynen öyle. İyi yapmışın. İkimiz de sana minnettarız."

Drew'a bir dirsek atıyorum. O ise ilgisizce omuz silkmekle yetiniyor.

"Ona ihtiyacın yok, Kate. Bu kadar basit," diyor Billy.

"Onu seviyorum, Billy. Bu kadar basit."

Bir an gözlerime baktıktan sonra, başını iki yana sallayarak teslim olurcasına ellerini havaya kaldırıyor. "Söylemiş olayım; siz ikinizin ciddi bir terapiye ihtiyacı var, hem de hemen. İnan bana, arızayı görünce tanırım."

Başımı sallıyorum. "Aklımda bulunsun."

Drew, "Haa, ne dediysen ondan," diye burun kıvırıyor.

Delores, ayağa kalkıp Billy'nin yanına gelerek, Drew'a dönüyor. "Kendi kazdığın bu bok çukurundan çıkmak için çırpınmanı zevkle izleyeceğim. Sana yapmayı düşündüğüm her şeyden daha güzel olacak." Şöyle bir düşünüp lafını sürdürüyor. "Olmazsa da... cidden yaratıcı davranmam gerek."

Dee'nin öç alma konusunda hevesli davranmaması sizi hayal kırıklığına uğratmasın. Gerçek bir dost olarak, benim kararlarıma saygı duyuyor. Hak vermese dahi. Ne zaman geri çekilip ipleri elime bırakması gerektiğini biliyor. Ya da... sadece uygun zamanı kolluyor, bilemedim şimdi.

Dee beni kollarına alarak bir yandan kulağıma fısıldıyor. "Seni yatağa atıp, bu işte sıyrılmasına izin verme. Orgazm sadece yara bandıdır, tedavi değil."

Kıkırdıyorum. "Teşekkürler, Dee."

Dee, Billy'ye dönüyor. "Hadi. Bakalım Amelia, Şerif Mitchell'la oynaşmayı bir an olsun kesip bize biraz yemek hazırlayacak mı?"

Billy yüzünü buruşturuyor. "Bu konuda şaka yapmak için henüz *çok* erken."

Arka kapıdan çıkarak, Drew'la ikimizi baş başa bırakıyorlar. Elimi onun kolunda gezdiriyorum. "Seni gördüğüne sevinen tek kişi George değil. Daha önce unuttuysam, şimdi söyleyeyim... Burada olduğun için çok mutluyum."

Drew şefkatle gülümsüyor ve yanağıma dokunuyor. "Biliyorum."

~ ~ ~

Yukarı çıkıp odama giriyoruz ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yatağın öbür tarafına yürüyüp ayakkabılarımı çıkararak yatağın altına itiyorum. Perdeler kapalı. Gece lambasını yaktığımda, sıcacık, loş bir ışık odayı aydınlatıyor.

"Annemin her şeyi sindirmesi için biraz zaman gerek. Bu arada sana çok hoş davranmayabilir."

Drew yatağın ucuna otururken omuz silkiyor. "Anneni dert etmiyorum."

"Öyle mi?"

"Seni seviyor. Senin beni istediğini fark ettiğinde, sorun çıkarmayacaktır. Seni mutlu ettiğimi görecek. Aslına bakarsan şu an tek derdim, bunu başarmak."

Birkaç saniye odaya sessizlik hâkim oluyor. Drew'un yanına geçip otururak ayaklarımı bacaklarımın altına

sıkıştırıyorum. Drew de ellerini bacaklarına sürterek düşünüyor.

Bir süre sonra, aklına takılan şeyi söylemeden edemiyor. "Ee... Warren başından beri burada mıydı?"

Drew, gelip parkta beni bulmadan önce Billy'yle konuşmuş olmasına karşın, onun burada olduğunu şu ana kadar tam olarak algılayamamıştı galiba.

"Billy, Amelia'yı ziyaret etmek için dönmüş. Ben eve döndükten birkaç gün sonra lokantaya uğradı."

"Peki ikiniz... yani, takılıyor muydunuz?"

Bu lafın nereye varacağını az çok biliyorum. Âdeta bir tanığı tuzağa düşürmeye çalışarak, çapraz sorguya alan uzman bir avukat gibi. Davayı gözler önüne serecek soruya giden yolu yapıyor.

Bakışlarımı Drew'dan kaçırarak gözlerimi yatağa indiriyorum. Aslında böyle hissetmem yanlış, ama suçluluk duyuyorum.

Huylarından kolay kolay vazgeçemeyen tek kişi Drew değil. Her zamanki gibi, her şeyi ağırdan almak istiyorum.

"Cidden şu an konuşmak istediğin konu bu mu?" diye soruyorum.

Keyifsizce gülüyor. "Bil diye söylüyorum, bu *hiçbir zaman* konuşmak istediğim bir konu değil. Ama şu an, yediğimiz tüm bokları sergilemenin tam da sırası." Başını iki yana sallıyor. "Ne yaptın, Kate?"

Hızla başımı kaldırıyorum ve ima ettiği suçlama karşısında, kendimi hakarete uğramış hissederek savunmaya çekiliyorum. "*Ben* mi ne yaptım? Bu soruyu sorduğuna göre taşaklarına çok güveniyor olmalısın."

Omuz silkiyor. "Evet, bayağı etkileyici olduklarını biliyorum. Ama şu anki tartışmamızın konusu, benim taşaklarım değil. Onunla yattın mı?"

"Sen o striptizciyle yattın mı?"

"Önce ben sordum."

Bu beni kendime getiriyor. Bütün bunlar çok hazin olmasa, gülebilirdim bile. Teslim olurcasına, "Hayır. Hayır, Billy'yle yatmadım," diyorum.

Drew, o ana dek tuttuğu nefesini bırakıyor ve sesi daha yumuşak çıkıyor. "Ben de. Yani... Warren'ı kastetmiyorum... Striptizciyle yatmadım."

Ayağa kalkıyorum. "İstedin mi peki?"

Drew'un geçmişteki çok çeşitli tercihlerine bakacak olursak, bu adil bir soru bence. Benim açımdan, Drew'un farklı farklı kadınlarla geçirdiği günleri tekrar yaşamak için eline geçen bir şanstı bu.

"Biraz bile olsun istemedim."

Bir parmağını kotumun kemerine geçirerek beni açık duran dizlerinin arasına çekiyor. Bana bakarken, ellerini kalçalarıma yaslıyor. "Geçen sene bana seyrettirdiğin şu berbat aşk filmini hatırlıyor musun? Hani, *Ofis* dizisindeki adam oynuyordu?"

"Birbirinize yapışmadınız mı? Elleşmeye kalkışmadınız mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır."

Gergin bir şekilde, başını sallıyor. "Tamam... tamam. O zaman ödeştik diyebiliriz." Bir an sessiz kalıyor. Sonra kesin bir sesle, "Onunla konuşmanı istemiyorum. Bir daha asla," diyor.

"Drew –"

"Ciddiyim, Kate. Onun evi aramasını veya sana e-posta yollamasını istemiyorum. Onunla öğlen yemeklerine çıkmanı veya gece gezmesi yapmanı istemiyorum." Gözlerinden alevler çıkarken, yalvarırcasına konuşuyor. "Billy Warren'ın hayatımızdan çıkmasını istiyorum. Geri dönmemek üzere."

Gözlerimi yumuyorum. Çünkü bunun olacağını biliyordum. Drew'un hislerini anlamadığımı sakın düşünmeyin. Belki siz de ona hak veriyorsunuzdur. Ama Billy ile Drew arasında tercih yapmak gibi bir seçeneğim yok. Belki bu bencilce bir his, ama ikisine de ihtiyacım var. Drew benim sevgilim, hayatımın aşkı, çocuğumun babası. Ama Billy de en yakın arkadaşım. Gözümde Dee Dee'yle ikisinin yeri aynı.

"O benim arkadaşım." Yüzümdeki ifade metanetli. Konuşmama mahal bırakmadan, ona pes etmeyeceğimi anlatıyor. Bu konuda olmaz, bu sefer olmaz.

Drew'un çenesi kasılıyor. "Bunu benden nasıl istersin? Onu görüp, seninle konuşmasını seyredip, bir yandan da onu gebertmememi nasıl beklersin?"

Drew'un elini tutarak avucumda sıkıyorum. "Seninle artık beraberliğimizi sürdürmemeye karar verseydik bile, tekrar Billy'yle başlamazdım. Asla. O da benimle olmak istemezdi. Buraya ilk geldiğimde, bu bebeği istemediğini zannediyordum. Ve bebeği bir başıma doğurabileceğime ihtimal vermiyordum. Billy, bana bunu başarabileceğimi gösterdi. Daha da önemlisi, bunu istediğimi fark etmemi sağladı."

Drew başını çeviriyor.

Yüzünü avuçlarıma alarak tekrar kendime çeviriyorum. "Billy yanımda olmasaydı, sen gelmeden önce kürtaj yaptırmış olma ihtimalim çok yüksekti. Bunu bir düşünsene. Neleri kaybederdik, bir düşün, Drew. Bir daha asla kendimi bağışlayamazdım. Seni de öyle. Bunu Billy'ye borçluyum. İkimiz de borçluyuz."

Gözlerini yumma sırası onda. Bana hak vermesini beklemiyorum. Bu bir erkek için sindirmesi zor bir şey. Özellikle de Drew gibi bir erkek için... Ama nihayetinde, beni dinledi. Ve söylediklerimi düşündüğünde, hayatımın, hayatımızın, Billy gibi bir arkadaşla daha güzel olduğunu fark edeceğini umuyorum.

Şu an için bu fikre karşı çıkmaması bile bana yeter.

Drew yorgunca gözlerini ovuşturuyor. Sonra bana dönerek, her bir hecesi, ümitsiz bir merak duygusuyla

işlenmiş bir soru soruyor: "Neden bana söylemedin ki, Kate? Hamile olabileceğini ilk düşündüğünde yani. Neden bir şey söylemedin?"

Bu sizin de merak ettiğiniz bir şey, öyle değil mi? Kuşkularımı kendime saklamasaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Ben... afallamıştım. Hamile olma ihtimalim karşısında neler hissettiğimi dahi bilmiyordum ve... senin ne diyeceğinden emin değildim. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Kabullenmek ve nihayetinde heyecan duymak için. Bunları yaşadım da. Bobbie'ye muayeneye gittikten sonra, çok mutlu oldum. Eve gelip sana söyleyecektim... ama... artık çok geçti."

"Hemen sonuca varmamak için çok uğraştım. Bir kez daha aynı hatayı yapmamak için. Ajandanda bir erkeğin adını görünce, sonra da sen gideceğin yer konusunda yalan söyleyince... tepem attı. Ama sonra sakinleştim ve 'Belki de iyi niyetlidir,' diye düşündüm. Belki bana bir şeyler alacaktın veya bir sürpriz planlıyordun."

"Ve bana sormak ya da sürprizin ne olduğunu görmek için beklemek yerine, beni takip mi ettin?"

"Orada öylece oturamazdım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sonra seni o park alanında gördüm, o orospu çocuğunu gördüğün için çok mutlu bir halin vardı. Beni aldatacağını hiç düşünmemiştim. Buna inanmak istemedim, ama gözümün önündeydiniz işte."

"Büyükannem, 'Duyduğun her şeye inanma, gördüklerinin ise sadece yarısına inan,' derdi."

Drew dudak büküyor. "Anlaşılan bir dâhiymiş."

Bu olayda üzerime düşen sorumluluğu kabullenmeye hazırım, ama kendimi kurban edecek de değilim. O yüzden, sorularıma devam ediyorum. "Seni aldattığımı düşündün demek. Peki, neden normal bir herif gibi tepki veremedin? Duvarları yumruklamak ya da sarhoş olmak gibi? Niye böyle şeytani planlar kurmak zorundasın ki? Kendini Batman'deki kötü karakterlerden biri mi sanıyorsun?"

Başını iki yana sallayarak saçıma dokunuyor. "Gördüğümü sandığım şeyi gördüğümde... âdeta bir kâbusun içine düştüm. Cehennemden farksızdı. Tanrı'nın veya şeytanın hayal edebileceğinin de ötesinde korkunçtu."

"Nedense, anlayabiliyorum."

"Beni mahveden ıstırap yok olsun istedim, hepsi bu. Bir süreliğine bile olsa. Bir şişe Jack aldıktan sonra eskiden bizimkilerle gittiğimiz bir kulübe yollandım. O kadın da... oradaydı işte. Ne derler bilirsin. Birini geride bırakmak istiyorsan, bir başkasının üzerine çıkmalısın."

"Kimse öyle bir şey demiyor, Drew."

"Deseler iyi olur ama. Neyse, beni bir başkasıyla görürsen, neler kaybettiğini anlarsın diye düşündüm. Sonra da... ondan vazgeçip... bana dönecektin. Merhamet göstermem için yalvaracak, seni bağışlamam için ayaklarıma kapanacaktın. Her şeyi planlamıştım."

"Evet, bayağı da işe yaradı," diye yanıt veriyorum, kuru bir sesle.

"Planım buydu, diyorum. İyi bir plandı demiyorum." Bir an hüzünleniyor. "Sen çekip gittiğinde... biraz kafayı yedim. İnanamıyordum... yani, beni seçmediğine." Sesi öyle kırgın geliyor ki iki yıldır beraber yaşadığım adamla alakası yok.

Gözlerimden suçluluk ve keder dolu yaşlar dökülüyor.

Drew beni kollarına alıyor ve dudaklarını boynumda gezdirerek, "Çok üzgünüm, Kate," diyor. Sonra geri çekilip, yanaklarımdaki yaşları siliyor. "Lütfen ağlama. Seni bir daha asla ağlatmak istemiyorum."

Burnumu çekerek gözlerimi ovuşturuyorum. "Sana hamile olduğumu annenlerde yediğimiz akşam yemeğinden sonra söylesem, ne derdin peki?"

Artık geçmişte kalmış bu ihtimali kafasında canlandırırken, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Saat kaç olursa olsun koşarak eczaneye gider ve şu evde yapılan hamilelik testlerinden alırdım. On tane falan da alabilirdim. Sonra yanında oturup her birini ayrı ayrı yapasın diye sana üç litre su içirirdim."

Gözlerimde yaşlar parıldarken, kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Çünkü söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum.

"Hepsi pozitif çıktığında ise, onları sıraya dizip telefonumla fotoğrafını çekerdim. Herkese mesajla yollardık. Sonra seni kucağıma alıp, yatak odasına taşır ve sonraki

birkaç saat ikimizi de yorgunluktan öldürürdüm. Ama yavaş ve nazik olurdum çünkü muhtemelen seni incitmekten korkardım. Sonra orada öylece uzanırken... sana önümüzde uzanan dokuz ayın bir an önce geçmesi için sabırsızlandığımı söylerdim." Güzel mavi gözleri şefkat ve tutkuyla ışıldıyor. "Çünkü biliyorum, en güzel bebeklerden biri bizimki olacak."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Alnına düşen koyu renk saçlarını geri iterek ona doğru eğiliyorum ve bu tatlı hayalini bir öpücükle mühürlüyorum.

"O akşam evde yalnız olsaydım, sen neler söylerdin peki? Bana nasıl haber verirdin?" diye soruyor.

Gözlerime tekrar yaşlar doluşurken, yataktan kalkıp şifonyerimin çekmecesinden minik bebek tişörtünü çıkartıyorum. Onu arkama saklayarak Drew'un yanına geliyor ve önünde dikiliyorum. "Seni bir yere oturtup, bu şirkette çalışmaya başladığımda senin gibi biriyle tanışmayı hiç beklemediğimi söylerdim. Ne sana âşık olmayı, ne de bu aşkıma karşılık bulmayı bekliyordum, derdim. Sonra, hayatta en güzel şeylerin, hiç beklemediğin şeyler olduğunu ifade ederdim. Ardından da, sana bunu verirdim," diyorum yumuşak bir sesle.

Tişörtü ellerine bırakıyorum. Drew tişörtün katını yavaşça açarak üzerinde yazanları okuyor ve dudaklarında keyifli, gururlu bir gülümseme beliriyor. "Bu çok, çok güzel," derken sesi çatallaşıyor.

Sonra tişörtü kenara koyarak yatağın örtülerini geri itiyor. Tişörtümün kenarını kavrıyor ve başımın üzerinden çekip çıkarıyor. Beni soyarak, önünde çıplak kalmamı istiyor. Kot pantolonum da tişörtün gittiği yolu izliyor ve üzerimde bej dantel sutyenim ve külotumla karşısında dikiliyorum. Ağır ağır gömleğinin düğmelerini açarak ellerimi omuzlarında ve göğsünde gezdiriyor, çok özlediğim o vücudu tekrar keşfediyorum.

Ama bu yaptığımızın cinsellikle hiçbir alakası yok. Drew yalnızca külotuyla kalınca, gece lambasını kapatıyor ve örtülerin altına sokuluyoruz. Nihayet güzel, derin bir uykuya öyle ihtiyacım var ki. Drew'un da aynı şekilde bitkin olduğunu hissediyorum.

Duygusal yorgunluk, şu altmış günlük çılgın egzersiz programlarından daha zorlu olabiliyor.

Drew sırtüstü uzanıyor ve başımı onun göğsüne yaslıyorum. Saçlarımı okşayarak geri iterken, başıma bir öpücük konduruyor. "Hâlâ mükemmel olduğumu düşünüyor musun?" diye soruyorum, hafif bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" derken, sesi uykulu çıkıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hep öyle söylüyorsun ya. İş yerindeyken, sevişirken... Bazen farkında olup olmadığını bile bilmiyorum ama bana mükemmel olduğumu söylüyorsun. Bütün bunlardan sonra, hâlâ aynı fikirde misin?"

Gerçekte mükemmel olmakla uzaktan yakından alakam olmadığını biliyorum. Kimse mükemmel değildir

zaten. Ama şu anda gerçekler umurumda değil. Sadece onun görüşünün değişip değişmediğini merak ediyorum. Acaba onun gözünde, eskisinden farklı mıyım?

Yüzüme dokunarak, başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Benim için hâlâ mükemmelsin. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Gülümseyerek sırtüstü uzanıyorum. Bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanırken, kendimizi uykuya teslim ediyoruz.

On Yedinci Bölüm

Ertesi gün gözlerimi açtığımda saat çok erken. Perdelerin arasından içeri gri ışıklar süzülüyor, ancak güneş henüz doğmamış.

Ve yanımda kimse yok. Tek başınayım.

Bir an, korkunç ve mantık dışı bir düşünceyle, bütün bunların bir rüya olduğunu sanıyorum. Drew'un buraya, Greenville'e gelişi, barışmamız, çok fazla dizi izlemekten ve romantik Julie Garwood romanları okumaktan kaynaklanan gerçekçi bir yanılsamadan ibaret sanki.

O sırada sehpanın üzerindeki not gözüme takılıyor.

Panik yapma. Kahve içip kahvaltı etmek için aşağı iniyorum. Hemen dönerim. Sen yataktan çıkma.

Rahatlayarak, sırtüstü dönüp gözlerimi kapatıyorum. Tecrübelerimden biliyorum ki, çok ani kalkarsam, mide bulantısı bunun intikamını alırcasına beni mahvedecek. Gerçi sabah bulantılarını artık umursamıyorum. Tabii kimse öğürüp durmaktan hoşlanmaz, ancak bunun garip

bir şekilde iç rahatlatıcı bir tarafı da var. Vücudum bu yolla bana her şeyin yolunda olduğunu haber veriyormuş gibi bir duygu.

On dakika sonra, yavaşça kalkarak sabahlığımı giyiyor ve taze kahve kokusunu takip ederek aşağı iniyorum.

Mutfağın arka tarafındaki kapının dışından, Drew'un sesini duyuyorum. İçeri girmektense, kapı menteşesinin yanındaki çatlaktan içeri göz atıyorum. Drew tezgâhın başında durmuş, paslanmaz çelikten bir karıştırma kâsesinde un çırpıyor. Annem ise köşedeki masada gergin bir şekilde oturmuş, faturaları inceleyerek sinirini onlardan çıkarırcasına hesap makinesinin tuşlarına vuruyor. Yüzünde sert, öfkeli bir ifade var. Odadaki diğer kişiyi görmezden gelmeye kararlı.

Kulak kabartarak, Drew'un hikâyesinin sonunu dinliyorum. "Ben de dedim ki, 'İki milyon mu? Müşterime bu teklifi götüremem. Durumu ciddiye aldığın zaman tekrar gel.'"

Anneme şöyle bir bakıyor, ama annemden hiçbir tepki gelmeyince tekrar çırpma işine dönüyor. "Tıpkı birkaç hafta önce Kate'e söylediğim gibi, bazı oğlanlar dayak yemeden dersini almıyor."

Annem elindeki faturayı masaya vurarak destenin içinden bir başka fatura alıyor.

Drew içini çekiyor ve elindeki kâseyi tezgaha bırakarak annemin karşısına oturuyor. Annemin yüzü, sanki orada kimse yokmuş gibi ifadesiz. Drew bir an elini çenesine

yaslayarak düşünüyor ve sonra anneme doğru eğiliyor. "Ben kızını seviyorum, Carol. Nasıl desem... onun için ölümü göze alacak kadar çok seviyorum."

Annem burun kıvırıyor.

Drew onaylarcasına başını sallıyor. "Tamam, anlıyorum. Bunun senin gözünde hiçbir anlamı yok. Ama... doğruyu söylüyorum. İşleri tekrar batırmayacağıma söz veremem. Ama öyle bir şey olursa da, son saçmalığım kadar efsane olmayacak. Sonrasında ise, Kate'in gönlünü almak için elimden ne geliyorsa yapacağım. Buna söz verebilirim işte."

Annem, üzerinde kanserin tedavisi yazıyormuş gibi ısrarla elindeki faturaya bakmaya devam ediyor.

Drew arkasına yaslanarak bakışlarını pencereye çeviriyor ve hafifçe gülümsüyor. "Çocukken, babam gibi olmak isterdim. Müthiş takım elbiseler giyiyor ve kocaman bir binanın en üst katında çalışıyordu. Sahip olmadığı hiçbir şey yoktu, sanki bütün dünya parmaklarının ucundaydı. Kate ile tanıştığımda... hayır... Kate'in hayatımın kadını olduğunu fark ettiğimde ise, bir anda tek isteğim onu mutlu eden erkek olmak oldu. Ona sürprizler yapan, onu gülümsetmeyi başaran erkek olmak."

Annem ilk kez, başını kaldırıp Drew'a bakıyor. Drew onun bakışlarını yakalayarak, kararlı bir sesle sözlerini sürdürüyor. "Bu isteğim değişmedi, Carol. Hâlâ böyle bir şansım olduğunu düşünüyorum. Umarım bir gün, sen de bana hak verirsin."

Bir an sonra, Drew ayağa kalkarak tezgâha dönüp kahvaltı hazırlamaya devam ediyor. Annemin sessiz ve hareketsizce masada oturmasını seyrediyorum. Her anne babanın duymak isteyeceği sözler değil mi bunlar? Çocuklarının sevdiği kişinin tek amacının onu mutlu etmek olduğunu söylemesi? Drew'un sözlerine aldırış etmemesine inanamıyorum.

"Yanlış yapıyorsun," diyor annem o sırada.

Drew çırpmayı keserek anneme dönüyor. "Öyle mi?"

Annem ayağa kalkarak kâseyi ondan alıyor. "Evet. Eğer fazla çırparsan, kreplerin hazmı güç olur. Sadece malzemeleri birbirine karıştıracak kadar çırpsan yeter." Drew'a hafifçe gülümsüyor. Ama bu bile yeter. "Sana yardım edeyim."

Drew yavaşça onun gülümsemesine karşılık veriyor. "Harika olur. Teşekkürler."

İşte bu çok huzurlu bir görüntü. Kalbimin eridiğini hissediyorum. Çünkü her kız, annesinin sevdiği adamın iyi yanlarını görmesini ister.

Mutfağa süzülüyorum. "Günaydın."

"Günaydın, tatlım. Bu sabah nasılsın?" diye soruyor annem.

"İyiyim. Gerçekten iyiyim."

Drew'a doğru yürüyorum ve o da beni usulca öperek bir kolunu omzuma doluyor. "Niye kalktın ki? Notumu görmedin mi?"

"Gördüm. Ama ne yaptığına bir bakayım dedim. Nasıl gidiyor?"

Bana göz kırpıyor. "Neredeyse başardım."

~ ~ ~

Greenville'de bir gün daha kaldıktan sonra, geç saatlerde New York'a uçuyoruz. Cumartesi sabahı ilk iş, beraber evimizin kapısından içeri giriyoruz.

Drew bavullarımızı köşeye koyarken, gözlerimi salonda gezdiriyorum. Ev yeni temizlenmiş, ışıl ışıl ve limonlu mobilya cilası kokuyor. Her şey aynen bırakıp gittiğim gibi.

Drew aklımı okurcasına, "Temizlik için birilerini çağırdım," diyor.

Koridorun öbür ucuna, banyoya doğru bakıyorum. "Peki ya şenlik ateşi?"

Drew'un piromanisinden[27] daha önce bahsetmiştik. Bana birkaç fotoğraf yaktığını, ama hepsinin kopyaları olduğunu söylemişti. Telafisi olmayan bir şeyi kaybetmemiştik neyse ki.

Aslında biraz şairane, öyle değil mi?

"Drew, konuşmamız gerek," diyorum ciddi bir tavırla.

Temkinli bir ifadeyle bana bakıyor. "Dünya tarihinde bu cümleyle başlamış hiçbir konuşmadan hayır geldiği görülmemiştir. Otursak mı?"

27 Birden çok kasıtlı olarak yangın çıkarma, yangına merak ve ilgi duyma şeklinde ortaya çıkan psikolojik bozukluk

Ben kanepeye geçiyorum. O ise televizyon koltuğunu bana doğru döndürüp oturuyor.

Hiç lafı dolaştırmadan, konuya giriyorum. "Buradan taşınmak istiyorum."

O, bu sözlerimi sindirmeye çalışırken, birazdan tartışmanın başlayacağını bilerek kendimi buna hazırlıyorum.

Ama o hafifçe başını sallamakla yetiniyor. "Haklısın."

"Öyle mi?"

"Evet, tabii." Bakışlarını salonda gezdiriyor. "Bunu daha önce düşünmeliydim. Yani, burası en kötü kâbusunun gerçek olduğu yer. *Dehşet Sokağı*[28] evi gibi. Kim burada yaşamak ister ki?"

Bunu tahmin ettiğimden çok daha iyi karşıladığını düşünüyorum. Ta ki sözlerini sürdürene kadar. "Ablamın harika bir emlakçısı var. Kadını hemen arayayım. Bu arada kendimize yeni bir yer bulana kadar Walforf'ta kalabiliriz istersen. Piyasa bu durumdayken, çok uzun süreceğini sanmam."

"Hayır Drew. *Ben* buradan taşınmak istiyorum. Tek başıma. Kendi evime çıkmak istiyorum."

Drew'un alnı kırışıyor. "Neden böyle bir şey isteyesin ki?"

Muhtemelen siz de aynı şeyi merak ediyorsunuz. Drew olsa da olmasa da bu bebeği doğurmaya karar

28 Jay Anson tarafından yazılmış, bir ailenin yaşadığı doğaüstü olayları anlatan korku hikâyesi.

verdiğimden beri bunu düşünüyor, kafamda planlıyordum. Çünkü birine sırtını dayamanın farklı seviyeleri var. Hayatım boyunca ekonomik açıdan bağımsız ve güvende olmak istedim. Bunu başardım da. Ama hiçbir zaman duygusal açıdan bağımsız olduğumu hissedemedim. Hiç tek başıma kalmadım. Ve hayatımın bu noktasında, istediğim şey bu.

Sadece bunu başarabileceğimi kendime ispatlamak için olsa bile.

"Ben hiç tek başıma yaşamadım. Bunu biliyor muydun?"

Hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamış bir halde, "Peki... Yani?" diyor.

"Üniversitenin ilk yılında yurtta kalıyordum. Sonra Dee, Billy, ben ve birkaç kişi daha kampüs dışında bir yere taşındık. Ondan sonra ise ya Billy ile ikimiz ya da Dee'yi de yanımıza alarak aynı evde yaşadık. Nihayetinde, buraya, senin yanına taşındım."

Drew öne doğru eğilerek, dirseklerini dizlerine yaslıyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Kate?"

"Demek istediğim şu ki, daha önce hiç eve geldiğimde birilerini bulamadığım olmadı. Daha önce hiç birine danışmadan tek bir mobilya bile almadım veya evi dekore etmedim. Yirmi yedi yaşındayım ve neredeyse hiç tek başıma uyumadım."

Bana karşı çıkmak üzere ağzını açıyor, ama lafımı kesmiyorum. "Ve... bence işleri aceleye getirdiğimiz

konusunda haklıydın. Ne olup bittiğini anlayamadan bir hafta sonu takılmacasını birlikte yaşamaya çevirdik."

"Bak, ne de güzel oldu! Ben ne istediğimi biliyorum, o da sensin. Beklemenin hiçbir anlamı yoktu çünkü –"

"Ama belki de bir anlamı *olacaktı*, Drew. Belki beraber yaşamaya başlamadan önce bir süre... ne bileyim, çıksaydık... ilişkimiz daha sağlam temellere dayanacaktı. Belki işleri yavaştan alsaydık, bunların hiçbiri olmayacaktı."

Sinir olduğunu görebiliyorum. Biraz da paniğe kapılmış durumda. Saklamaya çalışsa da belli oluyor. "Beni affettiğini söylemiştin."

"Affettim zaten. Ama... unutmadım."

Başını iki yana sağlıyor. "Hayatımız boyunca kafama kakacağın bir kız muhabbeti bu!"

Aslında haksız sayılmaz. Küçük de olsa bir yanımın bu konuyu açmak istediğini inkâr edemem. Bana istediği gibi davranamayacağını, hareketlerinin sonuçlarına katlanması gerektiğini söylemek içimden gelmiyor değil.

Bir daha işleri batırırsa onu terk edebileceğimi ve bundan kaçınmayacağımı bilsin istiyorum.

Ama meselenin *sadece* bununla ilgisi yok.

"Evi baştan mı dekore etmek istiyorsun?" diye soruyor. "Keyfine bak. Duvarları pembeye boyayıp yatağa tek boynuzlu at desenli örtüler mi sermek istiyorsun? Ağzımı açıp tek kelime etmem."

Şimdi başını iki yana sallayan benim. "Bunu yapabileceğimi görmem gerek, Drew. *Kendim* için. Ve... oğlumuz ya da kızımız kendi evine çıktığında, bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Yoksa ona yardımcı olamam."

Bu noktada, Drew'un aşağı yukarı istediğim her şeyi kabul etmesini bekliyorum.

Kadınlar kozların ne zaman kendi ellerinde olduğunu bilirler. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Kocanız yıl dönümünüzü unutmasından veya erkek arkadaşınızın kankalarıyla barda maç izlerken zaman kavramını yitirmesinden bahsediyorum. Galibi bir kadm olan tartışmaları izleyen günler, daima huzurludur. Sevgi doludur. Erkekler düşünceli ve ilgili davranmak için bin bir şekle girer. Ayakkabılarını dolaba kaldırırlar, kendilerine söylenmeden çöpü çıkarırlar ve işemeden evvel klozet kapağını kaldırmayı unutmazlar.

Dolayısıyla Drew'un bu fikirden hoşnut olmayacağını bilsem de, anlayışlı davranacağını ve bana destek olacağını varsayıyorum.

"İyice saçmaladın yani!"

Tamam, hayalimdeki tepki tam olarak bu sayılmazdı.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bence gayet mantıklı."

Drew ayağa fırlıyor. "O zaman kafayı yemişsin!" Elini saçlarından geçirerek kendisini toplamaya çalışıyor.

Ağzını açtığında, sözleri sakin ve mantıklı geliyor; karşısındakini ikna etmeye çalışan sağduyulu bir iş adamı gibi. "Tamam, son birkaç gün epey duygusal geçti, kabul ediyorum. Ve elbette hamile olduğun için, doğru düzgün düşünemiyorsun. Alexandra hamileyken saçlarını Miley Cryrus gibi kırptırmak istemişti. Kuaför, onu bunu yapmamaya zorlukla ikna etmişti ve Alexandra nihayetinde bu kararından memnun olmuştu. Yani... Bu fikri şimdilik rafa kaldıralım... sonra tekrar düşünürüz."

İçimi çekiyorum. "Bu bize iyi gelecek. Yine her gün görüşmeye devam edeceğiz ama biraz olsun ayrı vakit geçirmek, kendimize zaman ayırmak..."

"Annene kendine zaman ayırmak istemediğini söylemiştin. Sorunlarımızı çözmek için bir arada olmamız gerek, demiştin."

"O, o zamandı," diyorum omuz silkerek. Sonra o bilindik, güvenilir deyişe sığınmayı deniyorum. "Birini seviyorsan, serbest bırak. Dönerse, senindir."

Burnunu ovuşturuyor. "Yani... beni asla terk etmeyeceğini ispatlamak için... beni terk mi edeceksin?"

"Hayır. Seni asla terk etmeyeceğimi ispatlamak için... sana geri döneceğim."

Drew pantolonunun önünü çekiştirerek aşağı bakıyor. "Yoo, hâlâ yerindeymiş. Bu da her şeyi açıklıyor; çünkü bu fikir ancak bir kadına mantıklı gelebilir."

Gözlerimi deviriyorum. Drew ise yüklenmeye devam ediyor. "Hamilesin yahu, Kate! Bebeğimiz olacak.

Şimdi geri çekilip bir ilişki yaşamak isteyip istemediğini düşünme zamanı değil!"

Onun elini avucuma alarak yanıma çekiyorum. "Ben buraya taşınmadan önce yaptığın her şeyi hatırlıyor musun? Çiçekler, balonlar, Rahibe B ile moral konuşması, evdeki ofisini elden geçirmen... hepsi çok hoş jestlerdi. Beni ne kadar istediğini ve hayatını benim uğruma değiştirmeye ne kadar hevesli olduğunu gösteriyorlardı."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyorum. "Ama aynı zamanda, bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulunuyorlardı. Hiçbir kadının reddedemeyeceği bir teklif. Ve bence bir yanın, beni seninle beraber yaşamak için oldubittiye getirdiğine inanıyor. Bana musallat olup işi bu kadar abartmasaydın, seni seçmeyeceğimi düşünüyorsun."

"Seçmezdin de."

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu söylediğin doğru değil. Sana tekrar güvenmem, bir ilişkiye başlamaya hazır olduğuna inanmam zaman alabilirdi ama nihayetinde bunu başarırdım. Sana yine de âşık olur ve hayatımı seninle geçirmek isterdim. Seni olduğun gibi severdim, benim uğruma yaptığın şeyler için değil. İşte bunu düzelteceğiz, Drew. Sakın neden seninle olduğuma dair şüphelere kapılma."

Elini geri çekerek, yüzünü ovuşturuyor. "Yani... bir daire tutup bütün eşyalarını toplamak, yeni mobilyalar almak, ev değiştirmenin bütün o sıkıntılarına katlanmak

mı istiyorsun? Sırf bana ve kendine bunu başarabileceğini ispatlamak için? Vakti geldiğinde yine buraya taşınacağını bile bile?"

"Eh, sen böyle söyleyince, kulağa saçma geliyor."

"Aynen! Teşekkürler. Tüm bu duygusal psikolojik saçmalıkları çıkarırsan, geri kalan şey bir saçmalıktan ibaret!"

"Hayır değil işte. Çünkü sonradan tekrar beraber yaşamaya karar verdiğimizde, eşit koşullarda olacağız. Hayatında benim için yer açıyor gibi olmayacaksın. Beraber bir karar alacağız. En mantıklı sebeplerle hem de."

Bunu kafasında tartarken başını çevirip kapıya bakıyor. Sonra tekrar bana dönüyor. "Hayır. Üzgünüm, Kate. Ben seni mutlu etmek istiyorum, cidden. Ama bu kadar anlamsız bir şeyi destekleyemem. Bunu kabul etmeyeceğim. Dünyada olmaz. Cevabım bu: Hayır."

Kollarını kavuşturarak surat asıyor. İstediğini elde edene kadar yerinden kıpırdamayı reddeden bir çocuktan farksız. Bir süre önce olsa, bu tafrasına dayanamazdım. Onun fikrini kendi fikrim gibi benimsemeyi kabullenirdim. Hem ilişkimizin hatırına, hem de akıl sağlığımı korumak için pes ederdim.

Ama artık işler değişti.

Ayağa kalkıyorum "Benim kararım bu, Drew, seninle veya sensiz. Umarım seninle olur."

Sonra koridora ilerleyerek yatak odasına doğru yürüyorum.

~ ~ ~

Bir süre odanın ortasında dikilip, anılara gömülüyorum. Bu odada geçen anlarımdan bazıları hayatımın en harika ve romantik hatıraları.

Bunları özlemeyeceğimi söylesem, palavra sıkıyor olurum.

Ama buradan taşınmamın bizim için iyi olacağına dair inancım kesin. Bir noktada, ya aramızdaki tutku ve inatçılığın ağırlığı altında un ufak dağılacak ya da her zamankinden daha güçlü bir bağ kuracağız.

Keşke Drew da kararıma bu gözle bakabilse.

İç çekerek bir bavul almaya yöneliyorum. Bir hafta önce giderken yalnızca küçük bir çanta sırtlanmıştım, o yüzden toplayacak çok fazla kıyafet var. En üst raftaki büyük, bej renkli, deri bavulu görüyorum.

Giyinme odasının rafları kesinlikle ufak tefek insanları düşünerek yapılmamış. Parmak uçlarımda uzanarak, bavulun sapını yakalamaya çalışıyorum. Diğer odadan bir sandalye almak aklıma geliyor, ama önce zıplamaya yelteniyorum.

İkinci denemem için dizlerimi bükerken, arkamdan Drew'un geldiğini duyuyorum. Başımın üzerinden uzanarak bavulu rahatlıkla tutup indiriyor.

"Kollarını başının üzerine uzatmamalısın. Senin için... bebek için iyi değil." Giyinme odasından çıkarak bavulu yatağın üzerine bırakıyor.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum peşinden giderken.

Omuz silmekle yetiniyor. "Alexandra hamileyken, çok şey okumuştum. Olur da, bir aile toplantısında falan doğum sancıları başlar ya da takside iş çıkışı trafiğine takılıp kalırsak diye hazır olmak istiyordum."

Gülümsüyorum.

Omuzlarımı kavrayarak beni yatağın kenarına oturtuyor. "Sen... ayaklarını yukarı kaldır. Dinlen."

Sonra şifonyere dönüp çekmeceden bir yığın tişört çıkarıyor ve düzgünce bavula dizmeye başlıyor. Bu işle uğraşırken bana bir kere bile dönüp bakmıyor.

"Toplanmama yardım mı ediyorsun?"

Gergince başını sallıyor. "Hı hı."

"Ama yine de taşınmamı istemiyorsun?"

"Yok."

"Ve... hâlâ aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorsun."

"Evet. Çok fazla aptalca fikrin olduğunu söyleyemem ama olsaydı bile, herhalde en saçması bu olurdu."

Çekmeceden bir yığın daha alırken, "O zaman niye bana yardım ediyorsun ki?" diye soruyorum.

Elindeki tişörtleri yatağa bırakarak bana bakıyor. Hissettiği her şey yüzünden okunuyor. Öfke, teslimiyet... özveri. "Son iki senedir, sana muhtemelen onlarca kez senin için her şeyi yapacağımı söylemişimdir." Omuz

silkiyor. "Ya sözümün eri olacağım, ya da çenemi kapatacağım."

İşte... onu bu yüzden seviyorum. Bana kalırsa, siz de bu yüzden seviyorsunuz.

Çünkü tüm hatalarına ve kusurlarına karşın, Drew bana elindeki her şeyi verecek kadar cesur. Kalbini idam sehpasına bırakıp bana baltayı uzatacak kadar mert.

Sırf ben istiyorum diye nefret ettiği şeyleri bile yapar. Eğer böylesi gerekiyorsa, içgüdülerine ve kendi mantığına ters düşer ama benim mutluluğumu, huzurumu kendisinin önüne koyar.

Ayağa kalkıp kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Bir anda ayaklarım yerden kesiliyor ve eli saçlarıma gömülüyor. Dudakları iniltimi bastırırken beni kendisine çekiyor.

"Harika birisin," diyorum geri çekilirken.

Hafifçe sırıtıyor. "Genel kanı bu yönde."

Gülümsüyorum. "Ve seni seviyorum."

Beni tekrar yere bırakıyor, ancak belime doladığı kollarını geri çekmiyor. "Güzel. O zaman hangi eve taşınırsan taşın, kapısına üç tane kilit takmama ses etmezsin. Bir de zincir. Ha, bir de kilit dili."

Gülümsemem büyüyor. "Olur."

Drew yavaşça ilerleyerek beni yatağa doğru iteliyor. "Ve güvenlik sistemi taktırdığım için bana dırdır etmek yok."

"Aklımdan bile geçirmem."

Âdeta dans eder gibi beraber bir adım daha atıyoruz.

"Ve... her akşam iş çıkışı eve kadar sana eşlik etmeme izin vereceksin."

"Anlaştık."

Bacaklarımın arkasının yatağın kenarına değdiğini hissediyorum.

"Bir de bütün doktor randevularına seninle geleceğim."

"Gelmeyeceğini bir an bile düşünmedin zaten."

Drew yüzümü avuçlarına alıyor. "Ve bir gün, sana evlenme teklif edeceğim. Ve bunun hamile olduğun için veya seni kaybetmemek amacıyla panikle yaptığım bir şey olmadığını bileceksin."

Birbirimize bakarken gözlerimde yaşlar beliriyor.

Drew, titrek bir sesle sözlerini sürdürüyor. "Dünyada bana 'İşte bu eşim, Kate,' demekten daha çok gurur verecek hiçbir şey olmadığı için evlenme teklif edeceğimi bileceksin. Ve o soruyu sorduğumda, bana evet diyeceksin."

Başımla onaylarken, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı iniyor. Drew onu parmağıyla silerken, "Orası kesin," diye söz veriyorum.

O anda beni iki gündür içinde tuttuğu tutkusuyla öpüyor. O başımı tutarken, beraber yatağa yuvarlanıyoruz.

Sonra kendimi ileri iterek ona sürtünürken karnıma ve kalçalarıma yayılan sıcaklığı hissediyorum.

Drew dirseklerini omuzlarımın üzerinden yatağa yaslayarak başını kaldırıyor ve nefes nefese, "Ee... şimdi bu barışma seksi mi oluyor... yoksa ayrılık seksi mi?" diye soruyor. "Çünkü ikisi için de cidden müthiş fikirlerim var."

Bacaklarımı iyice açarak, Drew'u kendime çekiyorum. "Kesinlikle barışma seksi, belki birazcık da ara verme seksi. Ve kesinlikle bu evde son günümüz seksi. Unutmamamız gereken çok şey var. O yüzden epey uzun sürebilir."

Drew gülümsüyor. Ve bu gülümseme, yalnızca çok özel durumlarda yüzünde beliren o çocuksu, enfes gülümseme. Benim de en sevdiğim ifadesi...

"Düşünce tarzına *hastayım*."

Ve günün geri kalanında, yataktan dışarı çıkmıyoruz.

Son Söz

Sekiz Ay Sonra...

İşte... Yine kiliseye gitmeye başladım. Hem de her hafta. Hatta bazen haftada iki kez.

Evet benim, Drew.

Uzun zamandır görüşemedik. Beni özlediniz mi? Yüzünüzdeki 'aletini otomatik kalemtıraşa takmak isterdim' ifadesine bakılırsa... cevap hayır galiba.

Hâlâ kızgınsınız, öyle mi? Sizi suçlayamam. Üç hafta boyunca ben de aynada kendi yüzüme bakamadım. Kendi kendimi tekmeleyebilirdim bile. Hatta bir gece Jack'in bağladığı efsane bir anlaşmayı kutlamak için bizimkilerle dışarı çıkmıştık. Sayısız Jäger devirdikten sonra, Matthew'a taşaklarıma yumruk atması için yalvarmaya falan başlamıştım.

Çünkü o berbat akşam Kate kapıdan içeri girdiğinde suratında beliren ifade bir türlü gözlerimin önünden gitmiyordu. O görüntü, kablolu televizyonda sürekli çıkan ama kimsenin seyretmediği şu dandik filmler gibi kafamda başa sarıp duruyordu.

Şansım varmış ki, Matthew bu isteğimi reddetti. Hatta o an Delores yanında olmadığı için daha da şanslı

olduğumu söylemem gerek; zira o bu isteğimi seve seve yerine getirirdi. Evet, son birkaç aydır kaç kişinin kıçını yalamak zorunda kaldım, ben bile bilmiyorum. Kate, Delores, Carol, babam, Alexandra...

Hatta dudak merhemi stoklamak zorunda kaldım. Dudaklarım aşınsın istemedim de.

Çok şey kaçırdınız. Arayı kapatmaya çalışayım.

~ ~ ~

Yenilenme sezonlarını bilir misiniz? Bütün büyük beyzbol takımları arada sırada bunu yapar. Hatta Yankees her iki yılda bir yapıyor. Yenilenme sezonunun amacı, Dünya Şampiyonu olmak değildir. Güçlü taraflarınızı geliştirmek, zayıflıklarınızı belirlemek, oturmuş ve güçlü bir takım elde etmektir.

Kate kafasına göre evden taşındıktan sonra geçen haftalar da aynen böyleydi. Yeni bir ev bulması uzun sürmedi. Tek yatak odalı, mobilyalı, şehrin düzgün bir yerinde. Küçük bir evdi. Ablamın deyişiyle "pek hoş"tu. Duruma objektif bakabiliyor olsam, ben de gayet güzel bir yer olduğunu söyleyebilirdim.

Ama objektiflik, kişiliğimin güçlü yanlarından biri olmadığına göre, çöplük gibi bir evdi diyeceğim. Her bir santimetrekaresinden ayrı ayrı nefret ediyordum.

Kate ile işe döndüğümüz ilk sabah, hiç hoş değildi. Babam bizi ofisine sürükleyerek bir yere oturttu ve uzun bir söylev çekti. Gençlik yıllarımda çiğnediğim kurallar için beni pataklamanın eskisi kadar etkili olmadığını fark

ettiğinde geliştirdiği bir cezalandırma tekniği bu. Benim babalığın ağzı iyi laf yapıyor – Wendy Davis [29] bile eline su dökemez. Üstelik konuşması saatlerce sürebilir. Bazı zamanlar cidden bana vursa daha iyi olur diye düşünmüşümdür. Böylesi çok daha kolay olurdu çünkü.

O gün Kate ile bana kamçı gibi inen söylevinin içinde "hayal kırıklığı", "kötü muhakeme", "çocukça hareketler" ve "oturup yaptıklarını düşünme" gibi laflar geçiyordu.

Nihayetinde, hayatında, ailesi ve şirketimiz olmak üzere iki büyük sevdası olduğunu ve birinin diğerini mahvetmesine seyirci kalmayacağını söyleyerek lafını bitirdi. Dolayısıyla, Kate ya da ben bir daha kişisel hayatımızın profesyonel anlamdaki performansımızı etkilemesine izin verecek olursak, ya birimiz ya ikimiz birden, başka yerde iş aramak zorunda kalacaktık.

Aslında bana kalırsa gayet cömert davranmıştı. Ben onun yerinde olsaydım, kendi kıçıma çoktan tekmeyi basmıştım. Sonrasında, ona üçüncü kez dede olacağını haber verdiğimizde... eh, bu haberlerin aramızın düzelmesinde epey etkili olduğunu söylesem yeridir.

Kate ile her gün, hem iş yerinde, hem çıkışta görüşüyorduk. Birbirimizde kalmak diye bir şey yoktu, ama randevular vardı. Akşam yemekleri, gösteriler, Central Park'ta yürüyüşler, en geveze liseli kızlara bile rakip çıkacak kadar uzun telefon maratonları. Sürekli konuşuyorduk.

29 Amerikalı bir avukat ve politikacı.

Sanırım amaç da buydu. Yasak bölge diye bir şey yoktu. Kartlar masaya seriliydi. Güvensizliklerimizden bahsettik. İnsanın kendine karşı duyduğu şüpheler, yabani otlar gibidir. Onları hemen söküp atmazsanız, anında çoğalırlar. Ve siz daha ne olduğunu anlayamadan, bahçeniz Vietnam'daki bir ormanı andırır.

Kate beni seksi, bir silah ve can simidi olarak kullanmakla suçladı. Ben de onun beni dışladığını söyledim. Kendisini geri çektiğini, dolayısıyla aklından geçenleri bir türlü anlayamadığımı. Aramızda, *Dr.Phil*'in [30] bütün sezonuna yetecek kadar problem varmış meğer.

Kim derdi ki?

Bütün bunları açığa çıkarmak, fayda sağladı. Duygularım hakkında o kadar çok konuştum ki, nasıl oldu da göğüslerim falan çıkmadı, hayret ediyorum.

Hani zaman zaman garajınızı temizlersiniz ya? İçini epey boşaltmanız gerekir. Kutular dolusu saçma sapan şey atmanız, rafları temizlemeniz... Ancak ondan sonra, kalanları doğru düzgün yerleştirebilirsiniz. Aynı öyle bir şeydi işte.

Ayrı kaldığımız süre boyunca neler yaptığımız konusunda derin sohbetler ettik. Ve size şu kadarını söyleyeyim: Bu konuşmalar ancak boktan bir kolonoskopi yaptırmak kadar eğlenceli.

30 Amerikalı ünlü bir psikolog. Kendi adında, insanların sorunlarıyla ilgilenen bir tv programı da mevcuttur.

Warren'la dillerini birbirine dolamalarını bile en ince ayrıntısına kadar inceledik.

Kızgın mıydım?

Yumruğumu duvara ve tabii o herifin suratına indirmek istiyordum. Hâlâ son noktayı koyup, Kate'e o orospu çocuğuyla bir daha asla konuşamayacağını ve görüşemeyeceğini söylemek istiyordum.

Hem de hiçbir zaman...

Ama bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, ben yokken onun yanında olan o dangalaktı. Ben Kate'e tekmeyi bastıktan sonra onu yerden kaldırmıştı. O yüzden bana bir iyilik yapmış sayılırdı. Üstelik Kate o şerefsize çok değer veriyor. Onun her şeyi ben olayım istesem de, onu mutlu eden bir şeyi, birini hayatından çıkartmaya içim el vermiyor.

Dolayısıyla, kendi davranışlarıma bakarak, o şerefsize izin vermeye razıyım. Bu seferlik.

Elbette onu bir dahaki görüşümde, bahisler kapanacak. O aşağılık herif bir daha damarıma basacak olursa, kendimde dişlerini boğazına dizme hakkı göreceğim. Ve beni sinir etme yeteneğine bakılırsa, böyle olacağı kesin gibi.

Niye öyle bakıyorsunuz? Herhalde bana artık o herifi sevdiğinizi söylemeyeceksiniz? Yüce İsa – Kool-Aid'in[31] tadı bayağı güzel herhalde, bugünlerde herkes içiyor da.

31 Amerika'da "Kool-Aid içmek," genel kanı veya arkadaş baskısı sebebiyle bir fikre körü körüne bağlanmak anlamında kullanılan bir ifadedir.

Neyse... sonraki konu... striptizciyle yatmadığımı biliyorsunuz. Ama bilmediğiniz şey şu ki... denemedim diyemem.

Siz kafamı koparmadan hatırlatayım: O an Kate'in çıplak elleriyle kalbimi yerinden sökmüş olduğunu aklımızdan çıkarmayalım bir kere. Beni terk ettiğini, artık her şeyin bittiğini söylemişti.

Ben de ona inanmıştım.

İşte bu noktada, ilk sözlerime tekrar değinmem gerekiyor. Evet, kiliseden bahsediyorum. En basit tabirle, Tanrı'ya borçluyum. Hem de nasıl. Ve muhtemelen aklınızdan geçen sebeplerden ötürü değil.

Sertleşme bozukluğu hakkında ne biliyorsunuz? Pörsümüş alet sendromu. Kaldırmayı becerememe. Aleti olan tüm zavallı pisliklerin hayatının bir noktasında yüzleşmek zorunda kalacağı bir durumdur bu. Korkunç bir şeydir. Ve Dünya'ya çarpan gök taşları gibi, önünde sonunda başınıza gelecektir.

Ama ben bunu sadece bir kez yaşadım. Ne zaman olduğunu tahmin etmek ister misiniz? Doğru, o korkunç akşam. Kate çekip gittikten sonra, striptizci on beş dakika kadar küçük şovunu sergiledi. Sonra işleri iyice ilerletmeyi teklif etti. Birbirimizi kanepede, yatak odasında falan daha iyi tanıyalım diye.

Ama bunun olmayacağını biliyordum. Mümkün değildi. Çünkü ancak çiğnenmiş bir sakız kadar serttim.

Belki Kate'in arkasından yıkılmış halde olduğum için beceremediğim olabilirim. Ya da belki bir ata bile nalları diktirecek kadar alkol aldığım içindir. Ama ben bunu, Tanrı'nın işi olarak görmeyi yeğliyorum.

Beni kendi aptallıklarımdan kurtarmak için ilahi bir müdahaleydi.

Üstelik işe yaradı. Çünkü bugün Kate ile aramız her zamankinden çok daha iyi. Ve başka bir kadınla yatmış olsaydım, durumun böyle olmayacağından eminim. O zaman Kate beni bağışlayabilir miydi, bilmiyorum. Ama bildiğim şey şu ki, ben asla kendimi affedemezdim.

~ ~ ~

Bütün bunlar hallolduktan sonra, geriye işin güzel yanı kaldı: Barışmak. Onu geri kazanmak. Bu konuda her zaman çok iyi olmuşumdur, biliyorsunuz, değil mi?

Ama kendimi tekrarlamaktan hoşlanmam. Hayal gücümü sınırlı gösterir. Dolayısıyla bu kez, buket buket çiçekler yollama, ofisi balonlarla doldurma, üç kişilik müzik grupları getirme gibi şeyler yapmadım.

Onun yerine, sevgi dolu mesajlar attım. Küçük ama anlamlı hediyeler aldım. Evinin kapısına notlar yapıştırdım. Yanımda değilken ne zaman aklıma gelse, onun yanımda yatışını ne zaman özlesem, bunu ona söyledim. Şiirsel bir dille olsun olmasın.

Bu arada Kate de boş durmadı. Bir başına yaşıyor olmaktan duyduğu apaçık mutluluğa karşın, bensiz kendisini yalnız hissettiğini söyledi. Yatmadan önce telefonda

konuşmamız için ısrar etti. Çoğu kez, ben hâlâ telefonun öbür ucundayken uyuyakaldı ve ben de itiraf etmek istemeyeceğim kadar uzun süre boyunca onun nefes alıp verişini dinledim.

Kulağa zavallıca mı geliyor?

Boş verin, artık bunları takmayı geçtim.

Kate ayrıca haftanın üç günü, evinde ikimize yemek hazırladı. Sonra sınavlara hazırlanan iki lise öğrencisi gibi onun mutfak masasında beraber çalıştık.

Ama sekizinci haftaya yaklaşırken, artık büyük bir jest gerektiğine karar verdim. Ve büyük hamlemi yaptım.

Daha önce *Bir Şey Söyle*'yi seyrettiniz mi hiç? Hani John Cusack başının üzerinde taşınabilir bir cd çalar tutuyordu? Aynı onun gibi yaptım. Ama cd çalar yerine, bir karaoke makinesiyle Kate'in evinin oradaki kaldırımda bekledim.

Karaoke hakkındaki hislerimi hatırlıyorsunuz, değil mi? Gayet iyi yaptığım pek çok şey varken, şarkı söylemek onlardan biri sayılmaz. Ama buna aldırmadım ve aklıma gelen tüm cıvık cıvık aşk şarkılarını bağıra bağıra söyledim.

Matthew, Steven ve Jack gelip kaldırıma oturarak araya girip durdular, ama hiç takmadım bile. Çünkü ben şarkı söylerken, Kate balkona çıkmış, o mükemmel dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle beni seyrediyordu.

Ve insan içinde rezil olmak, epey etkili bir yöntem.

Çünkü tam Justin Timberlake'in *Mirrors* şarkısının yarısındayken, Kate aşağı inip elimi tuttu ve beni eve çıkardı. Ve içeri girerken dönüp bizimkilere orta parmağımı gösterdim. Kapıyı kapattıktan sonra, Kate muhabereye akın eden savaşçı bir prenses gibi tepeme çıktı.

Ne? Seks yapmadığımızı düşünmüyordunuz, değil mi? Ben, yatağa girmeden iki ay geçireceğim ha?

Niye penseyle burnumdan beynimi çekip almıyorsunuz ki? Eminim daha az acı verici olurdu.

Elbette seks yapıyorduk. Ama daha önce de dediğim gibi, birbirimizde kalmak diye bir olay yoktu. Gerçi bu sossuz *sundae* [32] yemek gibi bir şey. Tamam, güzel, ama kesinlikle eksik bir şeyler var.

Ne var ki, o gece her şey değişti. Çünkü gözlerimi açtığımda sabah olmuştu ve Kate çoktan uyanmış, beni seyrediyordu. Parmaklarını göğsümde gezdirip beni öptü. Ve bana hazır olduğunu, tekrar beraber yaşamak istediğini söyledi.

Bu... herhalde hayatımın en güzel ikinci günüydü.

Yeni bir ev bulmamız çok kısa sürdü. Ben zaten bir süredir bakınıyordum ve seçenekleri üçe kadar indirmiştim.

Kate için her açıdan *ikimize* ait bir evimiz olması çok önemliydi. Ona göre, bu ilişkimizdeki yeni başlangıcı temsil ediyordu. Daha öncede her nedense eksik olduğunu

32 ABD kökenli dondurmalı bir tatlı.Genelde bir kepçe dondurmanın üzerine tatlı sos veya şurup konarak hazırlanmaktadır.

hissettiği bir tür kadın gücünün sembolü olacaktı. Ben önceden hep Kate'i güçlü ve bağımsız sanırdım. Onun böyle düşünmediğini hiç fark etmemiştim.

En az yüz yıllık bir binada yer alan evin orijinal kabartmaları, yerden tavana dek uzanan pencereleri ve Central Park'a bakan iki balkonu var. Dahası, birkaç kat aşağıda Bon Jovi oturuyor, bu da çok hoş. Zira Kate kendisinin büyük bir hayranı.

Sanırım her şeyi anlattım. Eksik bir yer kaldı mı?

Ben dersimi aldım. Bu kez, dibine kadar. Cidden. Eve geldiğimde Kate'i adamın tekiyle yatakta yakalarsam kafayı yemeyeceğim, hatta tek bir kelime etmeyeceğim.

Onu kaldırıp omzuma atacak ve gerçekten Kate mi, yoksa hayatımızı mahvetmeye çalışan, uzun zamandır kayıp, kötü kalpli ikiz kardeşi mi diye anlamak için en yakın DNA laboratuvarına götüreceğim.

Bir daha asla Kate'den şüphelenmeyeceğim. *Bizden* de tabii...

Hâlâ bana inanmıyor musunuz?

Olsun. Zamanla görürsünüz.

Ayrıca Kate bana inanıyor. Ve önemli olan tek şey bu, değil mi?

Artık bize yetiştiğinize göre, böyle özetlerle sizi sıkmayacağım. Ama hikâye daha bitmedi. Olan bitenin geri kalanını canlı yayınla izleyebilirsiniz.

~ ~ ~

"Tek lokma daha yiyemem. Midem patlayacak."

"Tanrım, Matthew – bir dilim daha! Bunu nasıl beceriyorsun?" diye soruyor Delores.

Matthew, Şükran Günü'nde fazla kaçırmış bir dede gibi şişkin karnını ovalıyor. "Bu bir yetenek."

Delores gözlerini deviriyor.

Bütün tayfa burada. Beyler, çocuk odasındaki mobilyaları düzenlemeye yardım etmek için geldiler. Kızlar da gözetmenlik yapmak için peşlerine takıldı. Sert kiraz kerestesi cidden ağır bir şeymiş. Size tavsiyem yapay ahşap alın. En az gerçeği kadar güzel görünüyor ve taşıması çok daha kolay.

Matthew beşinci pizza dilimini alırken, Shamu gözlerini ona dikiyor. "Cidden, Matthew! Yemeyi kesmen gerek."

Shamu[33] mu? Ah, Alexandra'yı diyorum. Yeni, geçici takma ismi bu. Birkaç hafta önce üzerinde tek parçalı siyah beyaz bir hamile mayosuyla kumsala gelmek gibi talihsiz bir seçim yaptığında, Matthew ile ben ona bu adı taktık.

Yine de siz Steven'a söylemeyin. Bugünlerde kız kardeşime sataşmak söz konusu olduğunda, mizah anlayışı sıfıra iniyor.

33 Amerika'daki Sea World parkında gösteriler yapan, siyah-beyaz bir balina.

Matthew, ağzının dolu olmasına aldırmadan, "Sırf sen bu nefis yiyeceğin tadını çıkaramayacak kadar şişmiş durumdasın diye kıskanma, Sham."

A-aah. Dil sürçmesini duydunuz mu?

Alexandra'nın duyduğu kesin.

"Ne dedin bana sen?"

"Ne?"

"Sham. Bana Sham dedin. Sham da neyin nesi, Matthew?"

Daha önce hiç kimseyi idam mangasının önünde sıraya geçerken görmemiştim, ama şu an nasıl göründüklerini biliyorum galiba. Matthew, ağzındaki lokma değil de tuğlaymış gibi yutkunarak, kocaman gözlerle yardım aranırcasına bana bakıyor.

Kendi başınasın, dostum. Benim yakında çocuğum olacak. Doğduğu zaman kolumun bacağımın yerinde olması bence fena olmaz.

"Ben... ah... Tourette sendromu [34] var bende. Ne dediğimi bilmiyorum."

Delores, kafası karışmış gibi ona bakıyor. Alexandra'nın gözleri kısılıyor.

"Götyalayanorospuçocuğupezevenk. Gördün mü?"

34 Aynı şekilde tekrar tekrar meydana gelen istemsiz, hızlı, ani hareketler ve sesler içeren tiklerle karakterize edilen nörolojik veya nörokimyasal kalıtsal bir rahatsızlıktır. Kimi hastalarda müstehcen ve küfürlü sözlerin uygun olmayan ortamlarda söylenildiği de görülmektedir.

Shamu başını çeviriyor. "Aman, neyse ne."

Hepsi bu mu yani? Doğrusu hayal kırıklığına uğradım. Hamilelik onu yoruyor olmalı. Hamilelik demişken... Kate sallana sallana içeri giriyor.

Saçları uzun ve ışıl ışıl. Kate yürüdükçe saçları bir o yana bir bu yana savruluyor. Bir elini ön tarafındaki şişkinliği desteklemek için beline yaslamış.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Yusyuvarlak, o kadar şirin ki. Çocukken oynadığım şu *Weebles* oyuncakları gibi. Kate yanıma çökerek oturuyor ve Fred Çakmaktaş gibi şişmiş ayaklarını orta sehpaya uzatıyor.

"Kocamanım yahu!"

Gülümseyerek elimi onun sert ve şişkin karnına koyuyor, onu tatlı tatlı okşuyorum. İçeride gerçek, canlı bir bebek olduğunu bilmek, onu görmek ya da Kate'in teninin altında hareket ettiğini hissetmek, acayip bir şey.

Yankeelerin maçı varken, onunla konuşuyorum. Spor spikeri gibi dakikası dakikasına olanları anlatıyorum. Geceleri Kate uyuduğunda ise, TV kumandasını karnına koyup, bebeğin içeriden onu tekmelemesini seyrediyorum. Çok hoş, değil mi? Aslında tuhaf, uzaylı gibi bir şey, ama çok hoş.

"Cidden *şişmişsin*," diyorum. "Hatta bence kahvaltıdan beri iki katma çıkmışsın."

Odaya tuhaf bir sessizlik çöküyor.

Kate upuzun gelen bir an için gözlerini elime dikiyor. "Affedersiniz... Benim... gitmem gerek..." Ayağa kalkıp elinden geldiğince hızla koridora çıkıyor.

Muhtemelen işeyecek. Bunu son zamanlarda çok sık yapıyor.

O sırada Delores, bana bir tane indiriyor.

Şap!

Hem de tam kulağıma. "Aaah!" Sızlayan kulak mememi ovuşturuyorum.

Shamu, bezgince içini çekiyor. "Ona benim için de bir tane vurur musun, Delores? Kalkabileceğimi zannetmiyorum."

Şap!

"Yüce İsa! Ne oluyor be?"

Alexandra anında saldırıya geçiyor. "Senin kafan güzel mi? Doğumuna üç gün kalmış bir kadına *şişmişsin* denir mi hiç?"

"Ben demedim ki. *Kendisi* dedi. Ben de hak verdim."

"Delores."

Şap!

"Yüce İsa"

Kulak çınlaması sağırlığın belirtilerinden midir acaba? Öyleyse yandım.

"Kate o anlamda söylemediğimi biliyor."

Delores ukala bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Haa, eminim öyledir, geri zekâlı. O yüzden banyoya kapanmış iki gözü iki çeşme ağlıyor, değil mi?"

Yüksek sesle yutkunarak koridorun öbür ucuna doğru bakıyorum. Delores'un benimle sadece kafa buluyor olması da olası. Bugünlerde Kate'in beni çoktan bağışladığı konular için suçluluk duymama sebep olmak en büyük eğlencesi. Kin gütmek, Delores Warren'ın ata sporu sayılır.

Alexandra zorlanarak kanepeden kalkıyor. "Steven, beni eve götür. Kardeşimin yerlerde sürünmesini seyretmek çok eğlenceli olur ama bunun keyfini çıkaramayacak kadar yorgunum."

Delores ile Matthew da onlarla gitmek için kalkıyorlar. Dördü bir taksiye binecek. Gerçi bunun nasıl olacağını pek anlayamadım. Bütün arka koltuğu Alexandra'ya ayırmaları gerekir çünkü.

Neyse, ben bu küçük gözlemimi kendime saklayayım en iyisi.

Hem uğraşacak daha önemli meselelerim var. Mesela, kız arkadaşımı bulmak gibi.

~ ~ ~

Usulca banyonun kapısına vuruyorum. "Kate?"

Kapının ardından ayaklarını sürüdüğünü duyuyorum. "Hemen çıkıyorum."

Kahretsin. Sesi boğuk geliyor. Ağlamış gibi. Delores benimler kafa bulmuyormuş. Uzanıp pervazın üzerinde duran anahtarı alıyor ve kapıyı açarak yavaşça içeri giriyorum. İşte orada. Aynanın karşısında dikilmiş, yanaklarında gözyaşlarının izleri duruyor.

Kate dönüp bana bakıyor ve hıçkırmaya başlıyor. Ses tonu çok acıklı. Hazin. "Şişman olmak istemiyorum ben."

Yüzünü ellerine gömerek ağlamaya devam ediyor.

Gülmemi bastırmaya çalışıyorum. Cidden. Ama öyle sevimli ve zavallı bir hali var ki, pek başarılı olduğum söylenemez. Arkasından yaklaşıp kollarımı ona doluyorum. "Sen şişman değilsin ki, Kate."

Ellerinin altından sesi boğuk çıkıyor. "Evet, öyleyim. Dün ayakkabılarımı giyemedim. Dee Dee bana yardımcı olmak zorunda kaldı çünkü eğilemedim."

Bu kez yüksek sesle bir kahkaha koyuvermekten kendimi alamıyorum. Çenemi onun omzuna yaslayarak ellerini yüzünden çekiyorum. Aynada gözlerimiz birbirini buluyor. "Sen hamilesin, şişman değil." Bir an düşünüp, doğal bir tavırla ekliyorum. "Alexandra şişman mesela."

Nemli gözlerini kısıyor. "O da hamile."

"Bebek kalçalarında değil ya."

Kate başını iki yana sallıyor. "Çok fenasın."

"Fena olmak gibi bir derdim yok. Benim derdim, muhteşem olduğunu anlamanı sağlamak." Ellerimi onun dar

kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Acayip seksisin hem de."

Sırf onu teselli etmek için söylemiyorum bunları. Karnı kocaman olabilir, ama bacakları incecik ve biçimli. Üstelik hâlâ Hudson Nehri'nin bu yakasındaki en güzel, en sıkı kıça sahip.

Elbette ki günün yarısını hormonların etkisiyle mantıksız davranarak geçiriyor ama diğer zamanlarda, son derece azgın. Onu daha önce hiç bu kadar azgın görmemiştim üstelik. Hem bir de göğüs olayı var. Onları da atlamamak lazım. Göğüsleri kafam kadar oldu. Acayip eğlenceli. Kate'in normal zamanlardaki göğüslerinin de kötü bir yanı yoktu ama hamilelikte kadınların göğüsleri Hindistan gibidir! Sonsuza dek orada kalmasanız da olur, ama gezmeye gitmek müthiş heyecanlıdır.

Kate, samimiyetimden şüphe duruyor. "Seksi mi? Lütfen ya. Kıçından sallama, Drew."

Sırıtıyorum. "İnan bana, hayatım. *Senin kıçına* sallamayı tercih ederim."

Şaşırmış gibi bana dönüyor. "Nasıl olur da..." Vücudunu işaret ediyor. "Bunun seksi olduğunu düşünürsün?"

Bir an tereddüt ediyorum ve ensemi ovuşturuyorum. "Kızabilirsin ama."

"Dene bakalım."

Omuz silkiyorum. "Ee.. bunu sana ben yaptım." Doğum odasına girdiğimizde aklımdan bir an bile çıkmasına

izin vermeyeceğinden emin olduğum bir gerçek bu. "Seni bu duruma ben getirdim, işaretimi bıraktım. İçinde büyüyen benim bebeğim. Üzerinde DREW EVANS'IN MALIDIR yazan ışıklı kocaman bir tabela taşımak gibi bir şey bu. Bana mağara adamı diyebilirsin, ama bu beni acayip azdırıyor."

Bir süre sessiz kalıyor ve sonra birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor. "Peki ya bebek doğduktan sonra kilo veremezsem?"

"Verirsin."

"İyi de, ya veremezsem?"

Tekrar omuz silkiyorum. "O zaman kilolulardan hoşlanmaya başlarım ben de, ne yapalım? Daha yumuşak olursun işte, fena mı?"

İlkin gözlerini deviriyor, ama sonradan gülmeye başlıyor. Yüzünü avuçlarıma alıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Öpüşmemiz ilk anda tatlı ve yumuşak. Ama sonra... değişiyor. Kate daha fazlası için yalvarırcasına sertçe ve istekle dudaklarımı dişlemeye başlıyor. Ve onu tatmin etme arzusuyla bacaklarımın titrediğini hissediyorum.

Üzerimdeki bu gücü beni hâlâ şaşırtıyor. Bu ufak tefek kadın, bir bakışıyla, bir iç çekişiyle bana önünde diz çöktürebilir. Ama başka türlüsünü de istemezdim zaten. Diğer tarafta da yaşamışlığım var.

Özgürlüğün neler getirdiğini gördüm.

Tam bir sefalet.

Getirin zincirleri! Ben her gün köle olmaya razıyım.

Kate gözlerini yumarak geri çekiliyor. Nefes nefese. "Drew... Drew... istiyorum..."

Yüzüne düşen saçları geri itiyorum. "Ne, bebeğim, söyle bana? Ne istiyorsun?"

Gözlerini açıyor. "Beni arzuluyor musun?"

Alt dudağını emerken, "Evet," diye içimi çekiyorum.

"Göster bana. Hissetmemi sağla. Şimdi bebeği düşünme... eskisi gibi... yap sadece."

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Şu an Kate acayip... gerilmiş durumda. Enfes. Gereğinden fazla doldurulmuş bir su balonu gibi. Seks açısından ona yumuşak davranmak için çok çaba harcamam gerekti. Bazı olağanüstü yaratıcı pozisyonlara karşın, hep yavaş ve nazik davrandım.Ama şimdi söylediği şeyler, ses tonu, Yüce İsa, onu lavaboya yaslayıp ikimiz de kendimizden geçene kadar tatmin etmek istiyorum.

"Sert davran... lütfen, Drew... eskisi gibi..."

Yüce İsa, hayvanat bahçesinden kaçan deli bir goril kendini böyle hisseder herhalde.

"Sadece... bana bakma, olur mu?"

Kollarını sıkıca tutarak arkasını çeviriyorum. Elim saçına dolanıyor ve başını geri çekiyorum. Boynuna gömülürken kendimi poposuna sürtmeye başlıyorum. Kate

inliyor. Diğer elim karnından yukarı çıkarak sertçe göğüslerini kavrıyor. Avucumdan taşıyorlar. Dudaklarımız birbirini bulurken dillerimiz de birbirine dolanıyor. Bir kolumu dizlerinin arkasına yaslayıp onu kucağıma alarak yatak odasına yöneliyorum.

Kate beni itiyor. "Dur, Drew! Çok ağırım. Sana bir şey olacak şimdi."

Bu kadar azgın olmasaydım, muhtemelen çok kötü bozulurdum. Öpücüklerimle lafını ağzına tıkıyor ve onu yatağa bırakıyorum.

Elbisesinin önündeki düğmeleri tek tek açarken ağırdan alıyorum. Ona sataşmak için değil, gerçeği göstermek için. " 'Bana bakma'ymış! Götüm! Sana bakmak işin en güzel kısmı."

Tamam, *en güzel* kısmı olmayabilir belki. Ama cidden iyi bir kısmı.

Kate sabırsızca kıkırdarken sutyeninin kopçasını açıyorum. Sutyeni kollarından sıyırıp atıyor. Bir an durup eserime hayranlıkla bakarak, çıplak vücudunun her bir santimini gözlerimle okşuyorum. Büyüleyici bir şey.

Sonra yüzümü göğüslerine gömerek hakkını verircesine onları emiyorum.

Kate sırtı gerilirken kıvranarak saçlarıma yapışıyor. Gömleğimi başımdan çekip çıkarıyorum.

Kollarını belime sararak beni kendisine çekiyor. İnildeyerek dudaklarımı boynundan yukarı kaydırıyor ve

dudaklarını buluyorum. Şu an bebeği düşünmesini istemiyorum, ama karnındaki şişkinliğin yanından hiç yokmuş gibi de geçip gidemem. Dudaklarımı usulca karnına değdiriyorum.

Sonra ayağa kalkarak kemerimi çözüyor ve pantolonumla külotumu yere bırakıyorum. Kate derin derin nefes alıyor. Dudakları ayrık ve gözleri alev alev.

Ayak bileklerini yakalayarak onu yatağın kenarına çekiyor ve bacaklarını belime sarıyorum.

Kendimi ileri geri sürterek onun ıslaklığını hissediyorum.

Bir an duruyorum ve gözlerimiz birbirini buluyor. Hızlı davranmak istediğini biliyorum ve onu tatmin etmek istiyorum ama öncelikle, "Canını yakarsam, bir şekilde rahatsız hissedersen, bana söylemen gerek," demeyi ihmal etmiyorum.

Çabucak başıyla onaylıyor. Kendimi içine bırakmadan önce bunu bilmem yeterli. Aynı anda uzun uzun inliyoruz. Başım geri yaslanırken kendimi tekrar bastırıyorum.

Şimdi daha da gerilmiş durumda. Bebek her şeyi birbirine doğru mu bastırıyor, yoksa Tanrı çok mu yüce, bilemiyorum, ama son yemeğinin tadını çıkaran bir sinekkapan gibi beni kavrıyor. Kalçalarım onunla beraber hareket ediyor ve cesaretim yettiğince sert davranıyorum.

Çok ilkel bir his bu. Katıksız. Ve öyle yoğun ki, yasadışı bile olabilir. Kendimi her bastırdığımda devasa göğüsleri hareket ediyor. Kate bunun her anından duyduğu zevkle kesik kesik nefes alarak inliyor. Kalçalarıma

doğru uzanıyor, ama yetişemeyeceği kadar uzaktayım. Onun yerine yatak örtülerine yapışıyor.

Tempoyu bozmadan elimi aramıza kaydırarak onu çok keyif aldığı şekilde okşuyorum. Sonra yukarı kayarak o muhteşem göğüslerini hissediyorum. Kate'in göğüsleri hep zevk aldığı bir nokta olmuştur, ancak son zamanlarda aşırı hassaslar.

Ağzını açıyor, ama yalnızca keskin inildemeler duyuluyor. Bu kabul edilemez bir şey.

"Hadi, bebeğim, daha iyisini yapabilirsin."

Her darbemde daha uzun süre içeride kalıyorum ve, "Drew... Drew... evet," diye haykırıyor.

İşte böylesi çok daha iyi.

Ellerimi dizlerine götürerek onu kaldırıp kendime çekiyorum. "Tanrım... Kate..." Kendimi daha fazla tutamayacağım. Bu şekilde devam edersek, mümkün değil. Çenem göğsüme düşüyor ve eğilip kalçasını kavrıyorum. Onu iyice kaldırarak kendimi bastırıyor, daha hızlı hareket ediyorum.

Kate'in bacaklarını sıktığını hissediyorum ve onun da zirveye ulaşmak üzere olduğunu anlıyorum. Ve inildemesi... kulağıma müzik gibi geliyor. Sonra bir anda altımda kaskatı kesilerek beni kendisine çekiyor. İkimiz de rahatlarken onun belini kavrıyorum.

Daha sonra, nefes alıp verişimiz normale döndüğünde, yanına yığılıp kalıyorum. "*Kahretsin.* Her seferinde ilk kez gibi geliyor."

Kate gülmeye başlıyor. "Evet. Buna ihtiyacım vardı."

Sonra alt dudağını ısırarak bana gözlerini süzüyor. "Tekrar ister misin?" diye soruyor, mahcup bir sesle.

Sanki sormasına gerek varmış gibi.

~ ~ ~

Birkaç saat sonra, Kate'in sesiyle seks sonrası girdiğim komadan uyanıyorum.

"Of... kahrolası pizza. Bunu her kim çıkardıysa, lanet olsun ona!"

Gözlerimi ovuşturarak pencereden dışarı bakıyorum. Hava hâlâ karanlık, gece yarısını geçeli birkaç saat olmuş. Kate odada volta atarak karnını ovuşturuyor ve hızlı hızlı nefes alıyor.

"Kate? Ne oluyor?"

Bir an durup bana bakıyor. "Hiçbir şey. Uyu sen." Usulca inildiyor. "Hazımsızlık sanırım."

Hazımsızlık mı?

Şu meşhur son sözler.

Sonra ne olduğunu anlayamadan Morty Amca'nızı farkına bile varmadığı bir kalp krizi yüzünden morgda bir çekmecede yatarken bulursunuz.

Benim gözetimim altında buna imkân yok, dostum.

Hiç düşünmeden yataktan fırlıyorum. Üzerimde eşofmanlarım var. Elimi Kate'in omzuna yaslıyorum. "Doktoru arayalım mı?"

"Ne? Yok... yok canım, eminim ki sadece... ayy..." Eğilerek elini karnına bastırıyor. "Ah... aa..." Ve bir anda bacaklarının arasından aşağı oluk oluk sular akıyor. Herhalde kırk litre falan.

İkimiz orada öylece dikiliyoruz. Aptala bağlamış bir şekilde, suların geceliğinin eteklerinden halıya damlamasını seyrediyoruz. O anda olan biten kafamıza dank ediyor.

"Aman Tanrım!"

"Kahretsin."

Bahsettiğim su balonunu hatırlıyor musunuz?

Evet, o balon az önce patladı.

~ ~ ~

Nefes al...

Nefes ver...

Ben on altı yaşındayken, bizim okulun basketbol takımı eyalet şampiyonluğu için kapışıyordu. Final maçında tek sayıyla gerideydik ve bitişe üç saniye kalmıştı. Bilin bakalım kime pas verdiler? Bize maçı kazandıran üç sayılık atışı kim yaptı?

Evet – o ben oluyorum. Çünkü o zamanlar dahi, sert bir kayaydım. Sağlam duruşlu, stressiz biriydim. Korku mu? Panik mi? Böyle şeyler, ezikler içindir.

Ben de ezik değilim ya!

O zaman neden ellerim ilacını almamış bir Parkinson hastası gibi titriyor?

Kimse size ne çok soru soruyorsun der mi hiç?

Direksiyonu öyle bir ölümüne kavramışım ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmiş.

Kate yanımda oturuyor, altında bir havlu serili ve şu kafayı yemiş hippi Lamaze eğitmenlerinin bahsettiği tüm nefes tekniklerini tek tek deniyor.

Nefes al...

Nefes ver...

Sonra birden, "Ah, hayır!" diye haykırıyor.

Neredeyse arabayı kahrolası telefon direğine bindirecektim. "Ne? Ne oldu?"

"Ekşi elmalı lolipopları unuttum!"

"Neyi unuttun, neyi?"

Sesinden inanılmaz bir hayal kırıklığı seziliyor. "Ekşi elmalı lolipopları işte. Alexandra, Mackenzie'yi doğururken susuzluğunu dindiren tek şeyin onlar olduğunu söylemişti. Bugün öğleden sonra alacaktım, ama unuttum. Bir yerde durup alabilir miyiz?"

Anlaşıldı. Kate'in aklı fikri falan uçup gittiğine göre mantıklı davranma görevi bana düşüyor. Burada topun ağzında olduğuma göre, dehşet verici bir durum bu.

"Hayır, durup lolipop falan alamayız! Sen kafayı mı yedin?"

Kate'in iri kahverengi gözleri bir anda yaşlarla doluyor. Ve kendimi dünyanın en şerefsiz herifi gibi hissediyorum.

"Lütfen, Drew... Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum, hepsi bu. Ya doğumda canım lolipop isterse, sen de almaya gidersen, sonra bebek sen yokken dünyaya gelirse? Her şeyi kaçırırsın." Gözyaşları oluk oluk yanaklarından iniyor. "Orada olmamana *dayanamam*."

Lütfen kız olmasın. Tanrım, ne olur kız olmasın ya! Bunca zamandır, cinsiyetini öğrenmeden, sağlıklı bir bebek olsun diye dualar etmiştim.

Şu ana dek.

Ya bir kızım olursa ve onun da gözyaşları annesi gibi beni can evimden vurursa? Hah, sıçtığımın resmidir.

"Tamam, Kate. Anlaştık, bebeğim. Ağlama hadi, duracağız."

Burnunu çekerek gülümsüyor. "Teşekkürler."

Direksiyonu bir anda sağa çevirerek yasaklı yerden U dönüşü yapıyor ve arabayı bir 7-Eleven'ın önündeki kaldırıma çekiyorum. Sonra arka koltuğu ekşi elmalı lolipoplarla doldurarak hızla tekrar yola çıkıyorum.

Kate de tekrar nefes alıp vermeye dönüyor.

Nefes al...

Nefes ver...

Sonra yine duruyor.

"Sence hemşireler seks yaptığımızı anlar mı?"

İmalı bir şekilde karnına bakıyorum. "Meryem Ana gibi olduğunu iddia etmeyi düşünmüyorsan, sanırım bayağı belli olur."

O sırada kornaya abanıyorum. "Gaz pedalı sağdaki oluyor, büyükanne kılıklı!"

Nefes al...

Nefes ver...

"Hayır, sence bu gece seks yaptığımızı anlarlar mı?"

Kate bu konularda çok komik davranıyor. Utangaç. Hatta bazen bana karşı bile öyle. Daha geçen gün, tuvaletin önünden geçerken şöyle bir baktım ve onu klozette otururken gördüm. Resmen dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Şahsen ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Ama şu an onunla bu konuyu tartışacak halim yok.

"Kate, orası doğum servisi, CSI değil. Eğilip siyah bir ışıkla benim spermlerimi arayacak halleri yok ya."

Nefes al...

Nefes ver...

"Evet, doğru diyorsun. Bir şey anlamazlar."

Bu fikir onu rahatlatmış görünüyor.

Onun için mutlu oluyorum. Şimdi kendimi ani bir kalp krizinden koruyabilirsem, hiçbir sorunumuz kalmayacak.

~ ~ ~

Bir saat sonra Kate, New York Presbyterian Hastanesi'nde özel bir odaya yerleştiriliyor. Doksan yaşında birinin yaşam destek ünitesinden daha fazla zamazingoya bağlı. Yatağın yanındaki sandalyeye çöküyorum. "İstediğin bir şey var mı? Sırt masajı? Buz parçaları? Uyuşturucu?"

Şahsen bana bir kadeh viski iyi gelir gibi hissediyorum. Bir şişe olsa da fena olmaz.

Kate elimi avucuna alarak sıkıyor. Sanki kalkmak üzere olan bir uçaktaymışız gibi hissediyorum. "Hayır. Benimle konuş, yeter." Sonra sesi azalıyor. "Korkuyorum, Drew."

Göğsüm acıyla daralıyor. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım.

Ama bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum. "Hey, bütün bu doğum olayı çocuk oyuncağı. Yani, her gün, her an kadınlar doğum yapıyor. Hatta bir yazı okumuştum; eski zamanlarda tarlanın ortasında doğuruveriyorlarmış. Sonra bebeği temizleyip sırtlarındaki bohçaya atıyor ve tekrar işe koyuluyorlarmış. Ne kadar zor olabilir ki?"

Kate burun kıvırıyor. "Senin için söylemesi kolay. Senin görevin eğlenceliydi. Ve çoktan bitti. Bu işten zararlı çıkan kadınlar oluyor."

Haksız sayılmaz. Ama kadınlar, erkeklerden çok daha güçlüdür. Hayır, gerçekten, ciddi söylüyorum. Tabii ki fiziksel güç anlamında onlara üstün olabiliriz, ancak diğer tüm yönlerden – psikolojik, duygusal, genetik ve hatta kardiyovasküler[35] açılardan kadınlar bizi ezip geçer.

"Çünkü Tanrı bilgedir. Bu zorluğu yaşaması gereken biz olsaydık, insan ırkının Adem'in ardından yok olup gideceğini biliyordur."

Kate kıkırdıyor.

O sırada kapı eşiğinden bir ses geliyor. "Bu akşam kendimizi nasıl hissediyoruz?"

"Selam, Bobbie."

"Hey, Roberta."

Evet, onun yalnızca tam adını kullanıyorum. Travma sonrası stres mi acaba? Muhtemelen. Tek bildiğim şu ki Bob ismini duymak bile, içimde maket bıçağıyla kendimi deşme isteği uyandırıyor.

Roberta, yatağın ucundaki çizelgeyi kontrol ediyor. "Her şey yolunda görünüyor. Açıklık yaklaşık üç santimetre, Kate, o yüzden biraz daha vaktimiz var. Bana soracağın bir şey var mı?"

Kate'in yüzünde umutlu bir ifade var. "Epidural?"

35 Kalp ve damarlara ilişkin

Size bir tavsiye vereyim. Mazoşistlik etmenin âlemi yok. Muhakkak Epidural isteyin.

Belki atlamışsınızdır diye tekrar edeyim, ne olur ne olmaz: EPİDURAL İSTEYİN.

Ablama bakılırsa, mucizevi bir ilaçmış. Onu bulan her kimse, o adamı seve seve tatmin ederdi. Hatta Steven da muhtemelen buna izin verirdi. Novokain olmadan dişinizi çektirir misiniz? Anestezi yaptırmadan apandisit ameliyatına girer misiniz? Elbette hayır.

Şimdi çıkıp bana doğum yapmanın her anını eksiksiz yaşamaktan falan bahsetmeyin. Saçmalık bu. Acı, acıdır. Harika bir yanı olamaz.

Canınıza okur, o kadar.

Roberta onu yatıştırmak istercesine gülümsüyor. "Hemen hazırlatacağım." Panoya birkaç not aldıktan sonra onu tekrar yerine asıyor. "Birazdan tekrar sana bakmaya geleceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, hemşirelere beni çağırmalarını söylersin."

"Tamam. Teşekkürler, Roberta."

O odadan çıkar çıkmaz, ayağa fırlayıp telefonuma sarılıyorum.

"Anneni arayacağım ama burada telefon çekmiyor. Hemen gidip gelsem, olur mu?"

Kate elini sallıyor. "Tabii. Bir yere gittiğim yok zaten. Biz buradayız."

Eğilip Kate'in alnına bir öpücük konduruyorum. Sonra eğilip karnındaki şişkinliği de öpüyor ve "Sakın ben yokken gelmeye kalkma," diyorum.

Sonra dışarı çıkıp koridorun ilerisinde Kate'in doktorunu yakalamak için depar atıyorum. "Hey, Roberta!"

Durup bana dönüyor. "Selam, Drew. Nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim. Sana bebeğin kalp atışlarını soracaktım. Yüz elli biraz yüksek değil mi?"

Roberta'nın sesi hoşgörülü çıkıyor. Şimdiye kadar bunlara çoktan alışmış. "Normal aralığın içerisinde. Doğum esnasında fetüsün kalp atışlarında ufak tefek iniş çıkışlar yaygın olarak görülür."

Başımla onayladıktan sonra sorularımı sürdürüyorum. "Peki ya Kate'in tansiyonu? Preeklampsi [36] belirtisi var mı?"

Bilgi, güçtür. Bir konu hakkında ne kadar çok şey bilirseniz, o durum üzerinde daha çok kontrol sahibi olursunuz. En azından son sekiz aydır kendime söyleyip durduğum şey bu.

"Hayır, sana dün ve evvelsi gün telefonda da söylediğim gibi, Kate'in tansiyonu mükemmel durumda. Tüm hamilelik boyunca aynı çizgide seyretti."

Çenemi ovuşturarak başımı sallıyorum. "Peki daha önce hiç omuz distosisi [37]olan bir bebeğin doğumunu

36 Halk arasında gebelik zehirlenmesi olarak da bilinen bir rahatsızlık

37 Omuz takılması olarak da anılan, doğum sırasında başın doğmasını takiben omuzların pelvis içinden kurtulamaması, takılı kalması durumudur.

yaptırdınız mı? Çünkü böyle bir şey olduğunu fark ettiğinizde bebeğin kafası çoktan –"

"Drew. *ER*'ın tekrarlarını seyredip durmayı bırakacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

ER dizisini bir uyarıyla vermeliler aslında. Çok rahatsız edici. Hafiften hastalık hastasıysanız veya annebaba olmak üzereyseniz, tek bir bölüm dahi sizi uykunuzdan etmeye yeter.

"Biliyorum, ama –"

Roberta elini kaldırıyor. "Bak, neler hissettiğini biliyorum –"

"Öyle mi?" diye soruyorum sert bir sesle. "Daha önce hiç bütün hayatını birinin avuçlarına bırakıp, senin için ona sahip çıkmasını istedin mi? Sana tek parça olarak geri getirmesini? Çünkü şu an yaşadığım şey aynen bu." Bir elimi saçlarımdan geçirerek başımı çeviriyorum. Tekrar ağzımı açtığımda ise, sesim titriyor. "Kate ve bebeğe... bir şey olursa..."

Bırakın cümlemi tamamlamayı, bu düşüncenin dahi sonunu getiremiyorum.

Roberta elini omzuma yaslıyor. "Drew, bana güvenmelisin. Zor olduğunu biliyorum, ama olumlu noktalara odaklanmaya çalış. Kate genç ve sağlıklı. Bu doğumun herhangi bir sıkıntı yaşanmadan gerçekleşeceğine inanmamak için hiçbir sebebimiz yok."

Başımla onaylıyorum. Beynimin mantıklı çalışan kısmı, onun haklı olduğunun farkında zaten.

"Hadi, Kate'in yanına dön. Kalan zamanınızın tadını çıkarın. Bu geceden sonra, bir daha yalnızca ikiniz olmayacaksınız. En azından uzun bir süre için."

Tekrar başımı sallamak için kendimi zorluyorum. "Tamam. Teşekkürler."

Dönüp odaya doğru yürüyorum. Kapının eşiğinde durup Kate'e bakıyorum.

Onu görebiliyor musunuz?

Her tarafı yastıklarla çevrili. Evden getirmek için ısrar ettiği pofuduk battaniyenin altına gömülmüş. Çok ufak tefek görünüyor. Neredeyse fırtınadan korkup anne babasının yatağına sığınmış küçük bir kız gibi...

Ve aklımdakileri ona söyleme, bildiğinden emin olma ihtiyacı duyuyorum.

"Seni seviyorum, Kate. Hayatımda güzel olan her şey, önemli olan her ne varsa, senin sayende var. Seninle tanışmamış olsaydım, sefil bir halde olurdum ve muhtemelen bunu fark edemeyecek kadar budala."

İfadesiz bir yüzle bana bakıyor. "Doğum yapıyorum, Drew. Öldüğüm falan yok." Sonra bir an gözleri büyüyor. "Yüce İsa, ölmüyorum, değil mi?"

Beni kapıldığım panik halinden çıkaran da bu oluyor.

"Hayır, Kate. Ölmüyorsun."

Başıyla onaylıyor. "Tamam o zaman. Bil diye söylüyorum, ben de seni seviyorum. Bir türlü küfür etmeyi bırakmayarak Mackenzie'nin geleceğine yatırım yapmanı seviyorum. Ablana acımasızca sataşmanı, ama onu üzenlerin canına okumanı seviyorum. Ama en çok... beni sevmeni seviyorum. Bunu her an... her gün hissediyorum."

Onun yanına gidip yanağını avucuma alıyorum. Sonra eğilip, usulca dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Kate elimi tutup avucunda sıkıyor. Sonra çenesini kararlılıkla sıktığını görüyorum.

"Hadi, yapalım şu işi."

~ ~ ~

Görünüşe göre, tüm o endişeler boşunaymış. Çünkü bu sabah 9.57'de, Kate bir oğlan çocuğu doğurdu. Ben ise, her anında yanındaydım. Onun acısını paylaştım.

Gerçek anlamda.

Zira elimi kırdığından eminim.

Ama kimin umurunda? Kucağınızda üç kilo kırk gramlık bir mucize tutarken kırık kemiklerin pek bir önemi kalmıyor.

Tam şu anda da yaptığım şey bu.

Biliyorum, her anne baba çocuklarının çok tatlı olduğunu düşünür ama dürüst olalım çok yakışıklı bir bebek, değil mi? Başının tepesinde bir tutam yumuşacık, siyah saç var. Ellerine, burnuna, dudaklarına baktıkça,

aynaya bakmış gibi oluyorum. Ama gözlerini tamamen Kate'den almış.

Çok güzel bir çocuk. Âdeta mükemmelliğin vücut bulmuş hali.

Kabul etmek gerekir ki, ilk doğduğunda böyle değildi. Daha birkaç saat önce, ciddi şekilde çığlık çığlığa bağıran tüysüz bir tavuğu andırıyordu.

Ama ne de olsa, benim çığlık çığlığa bağıran tüysüz tavuğumdu, dolayısıyla hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu söyleyebilirim.

Bu hayranlık gerçek dışı bir şey. Bebeğe duyduğum sevgi öyle yoğun ki ona bakmak bile neredeyse canımı yakıyor. Demek istediğim, Kate'i seviyorum. Kendi canımdan bile çok hem de. Ama bu zamanla oldu. Ona *zaman içerisinde* âşık oldum.

Bu ise... anlık bir şeydi. Onu gördüğüm an, bu küçük oğlan için asit dolu bir havuza çıplak kıçla seve seve atlayacağımı hissettim. Ona bir şeyler öğretmek, her şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum. Nasıl lastik değiştirilir, bir kıza nasıl kur yapılır, beyzbol nasıl oynanır, nasıl iyi yumruk atılır. Tabii illa bu sırada olması gerekmez.

Eskiden parklarda gördüğüm adamlarla dalga geçerdim. Ellerinde pusetler, yüzlerinde aptallaşmış gülümsemeler ve sırtlarında çantalarla dolaşan o babalarla...

Ama şimdi... şimdi onları anlıyorum.

Kate'in sesini duyunca kendime geliyorum. "Hey."

Bitkin bir hali var. Onu suçlayamam doğrusu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

Gözleri, kucağımdaki açık mavi kundağa kayıyor. "Minik oğlan nasıl asıl?"

"Harika. Öyle takılıyoruz. Vakit geçiriyoruz. Ona hayattaki bütün önemli şeyleri anlatıyorum, mesela kızlar ve arabalar ve... kızlar."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

Başımı eğip oğlumuza bakıyorum. Sesim huzur dolu çıkıyor. "Harika bir iş başarmışsın, Kate. Gözlerini senden almış. Senin gözlerini çok beğeniyorum. Daha önce bunu sana söylemiş miydim? Sende ilk fark ettiğim şey, onlar olmuştu."

Bir kaşını kaldırıyor. "İlk fark ettiğin şeyin kıçım olduğunu sanıyordum?"

Bunu hatırlayınca gülmekten kendimi alamıyorum. "Doğru, haklısın. Ama sonra bana döndün ve... aklımı başımdan aldın."

Bebek keskin bir viyaklama koyuvererek dikkatimizi çekmeye çalışıyor.

"Sanırım acıktı."

Kate başıyla onaylıyor ve bebeği ona uzatıyorum. Pijama üstünün kopçasını açarak bir göğsünü dışarı

çıkarıyor. Bebeği kendisine çekiyor ve o da bir uzman gibi göğüs ucuna atılıyor.

Başka türlüsünü bekliyor muydunuz ki? Ne de olsa, benim oğlum.

Bir an onları seyretmeye dalıyorum. Sonra uzanıp pantolonumun önünde beliren kabartıyı düzeltmek zorunda kalıyorum.

İğrenç. Evet, biliyorum.

Kate bana sırıtarak bakıyor ve bakışlarını aşağı indiriyor. "Oralarda bir sorun mu var, Bay Evans?"

Omuz silkiyorum. "Yoo, ne sorunu? Sabırsızlıkla kendi sıramı bekliyorum, hepsi bu."

İşte, kadınlar ikiye ayrılır: Öncelikle, doğum yaptıktan sonra altı hafta boyunca bel altı işlere girişemeyeceklerse, hayatlarındaki erkeğin de uslu durmasını bekleyenler vardır. İkinci grupta ise, ellerini ve ağızlarını kullanmaktan geri kalmayanlar vardır; zira yasak kalktıktan sonra bu iyiliklerinin kendilerine misli misli döneceğini bilirler.

Kate kesinlikle ikinci grupta yer alıyor. Bunu biliyorum, ama görünüşe göre aletim de biliyor.

"Doğum odasında şahit olduğun faciadan sonra mı? Bir daha benimle asla seks yapmak istemezsin sanıyordum."

Ağzım açık kalıyor. "Sen dalga mı geçiyorsun? Yani, bacaklarının arası önceden de efsaneviydi, ama şimdi

yapabildiği şeyleri görünce, benim gözümde süper kahraman gibi bir şey oldu. Hatta bence ona bir isim koymalıyız." Devasa bir afiş tutuyormuş gibi ellerini kaldırıyorum. "Muhteşem Vajina."

Kate başını iki yana sallıyor ve gülümseyerek bebeğe bakıyor. "İsim koymaktan bahsetmişken... muhtemelen ona da bir isim bulmamız gerekiyor, sence de öyle değil mi?"

Kate ile ben, bu isim oyununu oynamak için bebeğin doğmasını beklemeye karar vermiştik. Ona uygun bir isim seçeceğimizden emin olmak istiyorduk. İsimler çok önemlidir. Dünyaya size dair ilk izlenimi onlar verir. Bu yüzden insanların neden çocuklarını Edmund, Albert veya Çiy Tanesi gibi etiketlerle lanetlediklerini asla anlayamayacağım.

Niye hiç uğraşmadan çocuğa Bok Kafalı demekle yetinmiyorlar ki?

Arkama yaslanıyorum. "Tamam – önce sen başla."

Kate gözlerini bebeğin yüzünde gezdiriyor. "Connor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Connor isim değil ki."

"Tabii ki isim."

"Hayır, soyadı o." Terminatör'e en benzeyen sesimle, "Sarah Connor," diyorum.

Kate gözlerini deviriyor. Sonra, "Dalton adı hep hoşuma gitmiştir," diyor.

"Buna cevap vermeye bile zahmet etmeyeceğim."

"İyi, tamam. Colin o zaman."

Bir of çekiyorum. "Olmaz. O ne öyle, kolon der gibi? Daha okul bahçesine adım attığı an, herkes ona Götlek diye seslenmeye başlar."

Kate inanamaz gözlerle bana bakıyor. "Sen Katolik okuluna gittiğine emin misin? Sanki ıslahevinde yetişmiş gibisin de?"

Hayat, koca bir okul bahçesinden ibaret aslında. Bunu aklınızda tutun.

Kurt sürüsü misali. Hiç vakit geçirmeden en zayıf halka olmamayı öğrenmeniz gerekiyor. Çünkü onları mideye indirirler. Diri diri hem de.

"Benim sunduğum seçenekleri beğenmediğine göre, sen ne öneriyorsun?" diye soruyor.

Uyuklayan oğlumuzun suratına bakıyorum. Minicik mükemmel dudaklarına, koyu renkli upuzun kirpiklerine.

"Michael."

"Olmaz. Üçüncü sınıfta Michael Rollins diye bir çocuk okul ayakkabılarımın her yerine kusmuştu. Ne zaman o ismi duysam, aklıma çıkardığı sosisli sandviçler geliyor."

Tamam, hakkı var. Tekrar deniyorum. "James. Jim ya da Jimmy değil yalnız. Jamie olmayacağı da kesin. Sadece James."

Kate kaşlarını kaldırıyor ve bu ismin ağzına nasıl geldiğini deniyor. "James. James hoşuma gitti."

"Öyle mi?"

Tekrar bebeğe bakıyor. "Tamam. James olsun."

Arka cebime uzanıp katlanmış bir kağıt çıkarıyorum. "Harika. Şimdi, soyadına gelelim."

Şaşırmış görünüyor. "Soyadı mı?"

Brooks'u göbek adı olarak koyarız diye düşünmüştük. Ama dürüst olmak gerekirse, göbek adı kullananlar sadece seri katiller ve tribe girmiş ebeveynlerdir. Ben ise, çok daha iyi bir fikir buldum.

Kağıdı Kate'in kucağına yayıyorum.

Bakın, üzerinde ne yazıyor?

BROOKS-EVANS

Gözleri şaşkınlıkla büyüyerek bana bakıyor. "İki soyadı mı olsun istiyorsun?"

Ben eski kafalı bir adamım. Bana göre, kadınlar kocalarının soyadını almalıdır. Elbette bu, kadınların sahip olunacak bir mülk olduğu fikrine dayanıyor. Hayır, buna tabii ki katılmıyorum. Gelecekte serserinin teki çıkıp yeğenime sahip olduğunu iddia edecek olursa onu ona bir kürek alacağım.

Böylece ben onu içine sokmadan evvel kendi mezarını kazabilir.

Ama teknik olarak, Kate, Brooks ailesinin son üyesi. Aynı soyadını taşımak artık eskisi kadar anlam ifade etmiyor, ama onun için önemli olduğunu hissediyorum.

"Eh... o *ikimizin* bebeği. Ve işin büyük kısmını sen yaptın. Senin de adm geçmeli."

Bana, "Sen paylaşmaktan nefret edersin, Drew," diye hatırlatırken, gözlerinde yumuşak bir ifade beliriyor.

Dağılmış bir saç tutamını kulağının arkasına itiyorum. "Senin için bir istisna yapmaya razıyım."

Üstelik, bir gün Kate'in soyadının oğlumuzla aynı olacağı ihtimali de var.

Elbette Kate gelmiş geçmiş en iyi evlenme teklifini hak ediyor. En iyiler de zaman alır.

Planlama yapmak gerekir.

Şu anda üzerinde çalışıyorum. Kate Cumartesi öğleden sonraları bizimkilerle top oynadığımı zannederken, ben balon uçurma dersleri alıyorum. Zira Kate'i Central Park'ta kendimize özel bir sıcak hava balonuyla gezmeye götüreceğim. İndiğimizde ise, bizi bekleyen şık bir piknik olacak. İşte orada, ona evlenme teklifi edeceğim.

Bu şekilde Kate'in beni reddetmesi ihtimaline karşılık, fikrini değiştirmeyi başarana kadar onu gözlerden tamamen uzak bir yerde tutmuş olacağım.

Çok zekice, öyle değil mi?

Oralarda bizi eve geri götürmek üzere bir limuzin bekleyecek ama çok da yakında olmayacak. Böylece yolda rahatlayabiliriz. Ve elbette limuzinde seks keyfini de yaşarız. Asla limuzinde seks yapma fırsatını tepmemelisiniz. Daima çok eğlencelidir.

Kate'in gözlerinde yaşlar parıldıyor. Mutluluk gözyaşları. "Bayıldım. James Brooks-Evans. Mükemmel. Teşekkür ederim."

Eğilip oğlumuzun alnına bir öpücük kondurduktan sonra, annesinin dudaklarını da öpüyorum. "Her şeyi yanlış anlamışsın, bebeğim. Ben sana teşekkür etmeliyim."

Başını eğip şefkatle James'e bakıyor. Ve melekleri bile kıskandıracak denli güzel olan sesiyle, şarkı söylemeye başlıyor.

Bir şarkı var ki, yollara düştüklerinde söylerler
Bir şarkı var ki, denize açıldıklarında söylerler
Bir şarkı var ki, göklerdeki evlerinden bahseder
Uyumana yardım edecekse inanabilirsin bunlara
Ama şarkı söylemek de iyi geliyor bana
O zaman, iyi geceler size ay ışığı perileri,
Uyu bakalım, James, annesinin tatlı bebeği
Mavileri, yeşilleri seçiyorum sana
Rüyalarımda sakın bırakma beni
Uyu bakalım, James, annesinin tatlı bebeği

Bir erkeğin hayatında ezik gibi görünmeden ağlamaya izinli olduğu sadece birkaç an vardır.

Bu da o anlardan biri.

Kate şarkısını bitirdiğinde, boğazımı temizleyerek gözlerimdeki yaşları siliyorum. Sonra yatağa çıkıp onun yanına uzanıyorum.

Bunun hastane kurallarına aykırı olduğuna eminim ve kabul etmem gerekir ki, o erkek hemşirelerden bazıları acayip göz korkutucu.

Ama yani... adamlar *hemşire* sonuçta.

Kate bana doğru dönüyor ve James ikimizin arasında yatıyor. Kolumu onun üzerinden Kate'in kalçasına uzatarak ikisini de sarmalıyorum.

Kate'in bakışları sıcacık. "Drew?"

"Hmm?"

"Sence hep böyle mi olacağız?"

Ona hafifçe gülümsüyorum. "Tabii ki hayır."

Sonra onun yüzüne, ölüm gelip bizi ayırana kadar her gün ve her gece bakmayı planladığım o yüze dokunuyorum

"Her şey daha da güzelleşecek."

~ ~ ~

İşte böyle.

Nasıl da mutlu bir son oldu, öyle değil mi? Ya da başlangıç... sanırım... bakış açınıza göre değişir.

Neyse, şimdi biraz bilgelik taslamanın zamanı geldi.

Tavsiyelerde bulunmanın vaktidir.

Ama geçen sene olanlara bakacak olursak, neden bahsettiğimi kendim de bilmediğim belli oluyor. Bence benim söylediklerime kulak asmamalısınız.

Yine de bir deneyeyim mi istiyorsunuz?

Olur. Ama sonra uyarmadın demeyin.

Bir bakalım:

Madde 1 – insanlar değişmez. Sihirli değnek diye bir şey yoktur. Hokus Pokus falan gibi şeyleri geçin.

Karşınızda ne görüyorsanız, elinizdeki odur. Elbette belli başlı alışkanlıklar düzeltilebilir, dizginlenebilir. Benim anlık hükümler verme eğilimim gibi mesela. Önce Kate'e sormadan, kendi aklımca her şeyi bildiğimi zannetme düşüncesi şimdi midemi bulandırıyor.

Ama diğer kişilik özellikleri, yakanızı bırakmıyor.

Benim sahiplenici tavrım, Kate'in inatçılığı, ikimizde de bulunan rekabetçi hırs tamamen yok edilemeyecek kadar benliğimizin bir parçası olmuş artık.

Biraz... selülit gibi aslında. Siz hanımlar bütün günü çamur ve yosunlara sarılı halde spa salonunda geçirebilirsiniz. Şu saçma sapan kremler ve jellere dünyanın parasını harcayabilirsiniz. Ama nihayetinde, o büzülmüş, çukurlu teniniz yok olup gitmeyecektir.

Bunu söyleyen kişi olmak beni de üzüyor ama işin gerçeği böyle.

Ama birini sevdiğinizde, *gerçekten* sevdiğinizde, onu olduğu gibi kabul etmelisiniz. Değiştirmeye çalışmamalısınız. Paketi olduğu gibi almanız gerek. Süzme peynirimsi kıç falan da dahil.

Madde 2 – hayat mükemmel değildir. İleride olacakları tahmin edemezsiniz. Zaten bunu beklemeyin.

İlkin denizde yüzüyorsunuzdur, sular sakin ve durgundur; tamamen gevşemişsinizdir. Sonra bir anda, ne olduğunu bile anlamadan, bir girdap sizi kendisine çeker.

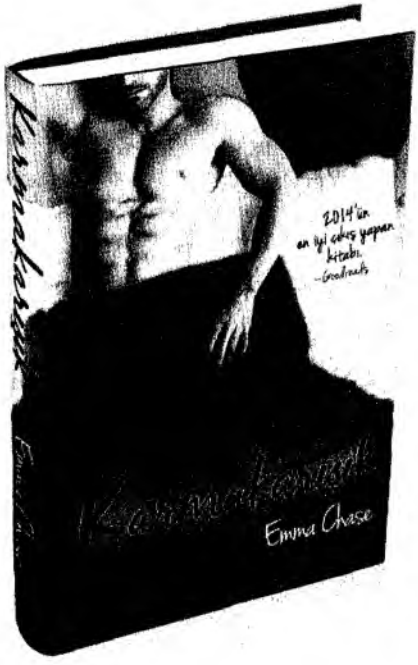
Asıl önemli olan, o noktada ne yaptığınızdır. Her şeyinizi ortaya koyar mısınız? Bacaklarınız ve kollarınız acıdan sızlasa da, yüzeye ulaşmak için tekmeler atmaya devam eder misiniz? Yoksa vazgeçip kendinizi boğulmaya mı bırakırsınız?

Bütün farkı yaratan, hayatta karşınıza çıkan dönemeçlerde verdiğiniz tepkidir.

Böylece Madde Üç'e geliyoruz – asıl önemli olan şu: Zorlu, beklenmedik anlarda yola devam edebiliyor musunuz? Tünelin ucunda beliren ışık, oraya varmak için katlandığınız tüm eziyetlere değer.

Bu, asla aklımdan çıkarmayacağım bir şey. Kate'e her baktığımda, oğlumuza her baktığımda tekrar tekrar hatırlıyorum.

Nihayetinde kazanacağınız ödül, her şeye değer.

Zengin, yakışıklı ve kendini beğenmiş Drew Evans ile güzel, zeki ve hırslı Katherine Brooks buluştuğunda işlerin karmakarışık hale gelmesi şaşılacak bir şey değildir.

Drew Evans'ın işi, milyon dolarlık anlaşmalar yapmak ve New York'un en güzel kadınlarını tek bir gülümsemeyle baştan çıkartmaktır. Peki, öyleyse neden yedi gündür evden dışarı çıkmıyor? Neden mahvolmuş, sefil bir halde ve depresyonda? Ona sorduğunuzda size sebebinin grip olduğunu söyleyecektir fakat hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Katherine Brooks, Drew'un babasının yatırım bankacılığı firmasında işe başladığı anda gösterişli playboyun hayatındaki her alanın bir karmaşaya sürüklenmesine sebep olmuştur. Profesyonel alandaki yarışları Drew'un cesaretini kırıyor, Katherine'e karşı hissettiği çekim dikkatini dağıtıyor ve onu yatağa atma girişimlerindeki başarısızlığı ise tamamen sinirlerini bozuyordur.

Nasıl oluyordu da kadının biri çıkıyor ve ağzı iyi laf yapan çapkın bir adamı mahvolmuş, umutsuz biri haline getirebiliyordu? Hayatta asla sahip olmak istemediği tek şeyi gerçekleştirerek.

'Karmakarışık' dünyada en çok kullanılan kitap sitesi Goodreads'de yapılan oylamalar sonucu 2014'ün en iyi çıkış yapan kitabı seçilmiştir.

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz? Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."
-USA Today

"Ateşli, komik ve tutku dolu. Tam bir kaçış."

-KATY EVANS

Darmadağınık

Emma Chase

The New York Times ve USA Today Bestseller

